

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

## İÇİNDEKİLER

### BEZİK OYNAYAN KADINLAR

Manastırlı Hilmi Beye Birinci Mektup,  
Manastırlı Hilmi Beye İkinci Mektup,  
Manastırlı Hilmi Beye Üçüncü Mektup,  
Cemal'in iç Konuşmaları /I,  
Cemal'in iç Konuşmaları /II,  
Cemal'in iç Konuşmaları /III,  
Manastırlı Hilmi Beye Dördüncü Mektup,  
Seniha'nın Günlüğünden /I,  
Seniha'nın Günlüğünden /II,  
Seniha'nın Günlüğünden /III,  
Seniha'nın Günlüğünden /IV,  
Seniha'nın Günlüğünden /V,  
Seniha'nın Günlüğünden /VI,  
Seniha'nın Günlüğünden /VII,

### ESTER'İN SÖYLEDİKLERİ

Kendime,  
İstek,  
Kan Yargısı,  
Göz Suyumda,  
Akmayı Duydum,  
O Bile,  
Düşüş,  
Duruş,  
Doğuş,  
Umuş,  
İkilemler,  
Özleyiş,  
Saplantı,  
Gidemeyiş,  
Biliş,  
Yeniliş,  
Bitmeyen,  
Düş,  
Uyanış,  
Bitiş,

### BEZİK OYNAYAN KADINLAR

#### MANASTIRLI HİLMİ BEYE BİRİNCİ MEKTUP

İşte şu yağmurlar, işte şu balkon, işte ben  
İşte şu begonya, işte yalnızlık  
İşte su damlacıkları, alnımda, kollarımda  
İşte yok oluşumdan doğan kent  
Hiçbir yere taşınıyorum, kendime sızıyorum yalnız  
Ben dediğim koskocaman bir oyuk  
Koltuğun üstünde, aynadaki yansıda  
Bir oyuk! sofada, mutfakta, yatağında  
Yaşamayı tersinden kolluyorum sanki  
Yetişip öne geçiyorum sık sık. Sözgelimi

Bir iki saatte bitiveriyor bir mevsim  
İyi  
Bugün pazartesi mi? kapının, pencerenin durumu  
Salıyı gösteriyor.  
Salondaki büyük saati sattım  
Saatin ölçebileceği  
Herhangi bir zaman parçası yok  
Gittiği yeri bilmeyen böcekler gibiyim  
Bir oyuğa, oyulmuş bir yaşama  
Ne gereği var ki saatin  
Balkona çıkıyorum sürekli  
Yollar yollar yollar katediyorum sanki böylece  
Bir semtin ilk rengini alıyorum  
Örneğin Ümraniye'de bir çay bahçesindeyim  
Bazan  
Anılardan anılara bir yol  
Ve  
Anılardan anılara sallanan bahçe  
Hangi yaprağı koparsam son anı avucumda kalıyor  
İyi.  
Yeniköy'de bir kahve içer miyiz, dedim bu sabah  
Bu sabah bu sabah  
Oralı olmadı kimse –pazartesi miydi–  
Oyuğumdan çıkmıştım tam, begonyamsa güller içinde  
Nasıl?  
Güllerse güller içinde yani  
Ve balkon demirinde bir martı. Dedim ki  
Deniz şuralarda bir yerde olmalı  
Çıt yok evin içinde  
Deniz şuralarda bir yerde olmalı  
Çıt yok  
Sanki dünyadaki bütün çay ocakları kapalı  
Ve göklerden tepelere inen bir sokak  
Ya da bir akarsuyum ben  
Denizse  
şuralarda..  
Yok önemi bir iki gün kaldı –martı–  
Balkonda  
Deniz de öldü sonra, martı da  
İyi iyi.  
Suyu tutmak gibi bir şeydi hepsi  
Günler –seni anımsadığım zaman–  
Birden Kurtuluş'tan Taksim'e giden bir tramvay görüntüsü  
Mavi bir elektirik çakımı tellerde  
Sanki kar yağıyor da sürekli, Tepebaşı'ndayız  
Karlar gıcırıyor ayaklarının altında  
Besbelli Gümüşsuyu'ndayız, Rus lokantasındayız  
–Ne tuhaf, biz her zaman her yerdeyiz ikimiz–  
Şarap içmişiz, üşüyoruz  
Dışarda dünya silinmiş  
İkimiz ikimiz ikimiz  
Böyle birkaç defa ikimiz  
Sonra ki bir fotoğrafa dönüşüyor her şey  
Nasıl  
Sarı emmiş, mordan çekinmiş, kahverengi bir fotoğrafa  
Sahi, kalınca bir şeyler giyinmeliyim ben  
Üşüyorum da  
Bende herkes var, diyen bir kızın titrek

Sesleri dökölüyor kucağıma  
Dudaklarım kan mavisi bugün.  
Biz burda iyiyiz, biz burda çok iyiyiz  
Biz burda kırk yaşındayız hepimiz  
Dördümüz bir kişiyiz de ondan  
İçimizden biri uyuyor olsa, falan filan  
Onu bekliyoruz bir kişi olmak için  
Evet evet, yanılmıyorum ben  
Bir iki kişi kaldığımız zaman yanılabilirim  
Doğrusu ya  
Yanılmak her şeyi yeniden görmek gibi bir şey oluyor  
Duvardaki vitray, begonya  
Begonya, vitray  
Kurtuluşla Asmalmıescit birbirine geçiyor  
Bir tramvayın durmasıyla durmaması arasındaki ayrım  
Karanfil kokuyorsa biraz  
Yeni koparılmış bir demet karanfilim ben  
Saçlarını soğuk ve uzun.  
Ne diyordum? yağmurlar, evet  
Üşümüyorum ürperiyorum sadece  
Biçimini zorlayan bir kedi gibi  
Dur biraz  
Kapı çalındı, hayır, telefon  
Telefon kapı telefon  
İkisi birden mi yoksa  
Yoksa  
Ne telefon ne kapı  
Bir şimşek sesi hiç olmazsa  
O da değil  
Ses filan duymadım ki ben  
Yuvarlandıkça büyüyen  
Bir kartopunun yumuşak sesi mi? belki  
İki sesi taşıyan bir ses  
Neden olmasın  
Biraz önceki gibi  
Üstümden biri kalkmıştı –yok canını–  
Öyle değil, bir gölgeydi hepsi hepsi  
Yer değiştiren gezgin bir gölge  
Bahçedeki ceviz ağacından  
İçeri sürüklenen.

#### MANASTIRLI HİLMİ BEYE İKİNCİ MEKTUP

Susmanın su kenarındayız bugün  
Ne kadar sevgiyle konuşsak –konuşuyoruz da–  
Korkuyoruz gözgöze gelince Hilmi Bey  
Korkuyoruz  
Sanki gözler rakiptir de birbirine –öyle değil mi–  
Ve bir yokuştan iner gibi oluyoruz  
Bir yokuştan bir yokuşa sürekli  
– Nereye?  
– Bilmem ki  
Ellerimizde alkol sesleri, saçlarımızda  
Alkol sesleri  
Dağlarımızda, içdenizlerimizde  
Ve günler günlerin içinde öyle yavaş ki

Yerine saplanıyor bir sürahi  
Pencereler şaşkın  
Perdeler bir uzak yol kadar uzun  
Ve balkon  
Kendi dudaklarında şimdi  
Donmuş bir tavus kuşu  
Bir tavus kuşu yontusu belki  
Ne tuhaf  
Demin de aşağıdan bir bando geçti  
Sormak isterdim sana  
Bir bando şefinin hüznü nedir Hilmi Bey  
Bir bando şefinin uykusu  
Nasıl bir uykudur ki Hilmi Bey  
Ne kötü  
Elimde bir çiçekle yaz geçti.  
Ve bugün  
Çepçevre oturduk masanın başına gene  
Bezik oynadık Hilmi Bey –her gün oynuyoruz ya–  
Giysisiz, sadece kombinezonlarımızla –öyle işte–  
Oda çok sıcaaktı –lal renkli çini soba–  
Seniha korse takıyor, yahudi matmazel  
Nerdeyse çıplaktı –terliyor terliyor terliyor–  
Ve Cemal bir köşeden bize bakıyordu  
Bakmıyor gibi bakıyordu  
Durmuyor gibi duruyordu da  
Benim anlamadığım işte bu  
Dün dudağını kesti çarşıda  
Kırmızı bir balıkla oynuyordu  
Öptü bir ara balığı –neden–  
Öperken dudağını kesti  
Balık da kırmızıydı, kan da  
Ve balık yüzerekten geçti –gördüm iyice–  
Dudaklarından  
Durdu Cemal gibi biraz ötede  
Durmuyor gibi durdu  
Ağlamadı, hiçbir şey söylemedi  
Bu çocuk anlaşılmayanın ta kendisi  
Yalnızca sordu, bu yüzden sana soruyorum ben de  
Melekler dişi midir Hilmi Bey  
Dişidir diye tutturdu  
Yani ben..  
Öyleyse neyim  
Elimde bir yapma çiçekle.

Adım Cemile ya, çok seviyorum adımı ben  
Çocukluğudur insanın adı  
Cemal şimdilik Cemal'dir –evet, öyledir–  
Benimkisi bir anımsama –Cemile–  
Cemal - Cemile: yeni fışkırmış bir marulun sesi  
Ezilmiş iki vişne  
Ve akşam  
Akşam ki sallanacak hamağını buldu  
Buluyor  
Sular menekşelendi Hilmi Bey  
Karpuz lambanın altında  
Yorgunum biraz –bütün gün içtim–  
Hepimiz içtik  
Cemal odasından çıkmadı hiç

Tangolar çaldık üstüste  
Eski tangolar –bin dokuz yüz on beşlerde ne vardı  
Ben pencereden bakarken  
Kimseler ölmemişti  
Ölüm diye bir şey yoktu ki Hilmi Bey  
Var mıydı?–  
Yüzümden bir şeyler aktı aktı  
İçim de menekşelendi Hilmi Bey  
Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk  
Hiçbir yere gitmiyor.  
Nedense odasına kapandıkça Cemal  
Soyundukça soyunuyor yahudi matmazel  
Hırslı bir dişi gibi  
Ester, diyorum, Ester  
Gülümüyor hafifçe  
Bir başka gülümsemeyi karşılar gibi  
Öpüşürken gördün mü sen iki öpüşmeyi  
Hilmi Bey  
Tam öyle  
Hızla giyiniyor sonra, dışarı çıkıyor  
Üç kişi kalıyoruz birden  
Yeni ısırılmış bir elma gibi kalıyoruz  
Parlıyor yeşil tarafımız kendi aydınlığında  
İçimde bir soğukluk  
Dışımnda bir begonya.  
Karanlık iyice dışarısı  
Rakımızı bitirdik –üçümüz–  
Cemal odasından çıkmıyor  
Birazdan Ester de gelecek  
Koltuğa çökecek, bir sigara yakacak  
Gene bir haç gibi olacağız dördümüz  
Bir evin içinde kocaman bir haç  
Kutsal değil, kirli  
Coşkulu değil, kırık dökük  
Sevinçle çekeceğiz onu kendimize.

#### MANASTIRLI HİLMİ BEYE ÜÇÜNCÜ MEKTUP

Yaşamaya yerleşiyor Seniha  
Kendi yaşamına  
–Güvercinsiz bir avlu mu? olabilir  
Sırları dökülmüş bir ayna?–  
Oysa çok geçti  
Yıllar yıllar yıllar  
Her geçen yıl elinde sanki  
Yıprak, filizi yıllar  
'şey' sözcüğü gibi bağıntısız  
Ağaççileği gibi durduğu yerde bir ezinti  
Piyano tuşları –tek tek bakıldığında–  
Çarçabuk bir göz atıldığında aynntısız –beyaz–  
Yıllar  
Seniha  
Gözlerinin altı uzun menekşe.  
Dün korkuttu beni –bazan oluyor–  
Kocasını İzmir'de yaşıyor, Karşıyaka'da  
Sahici bir ayrılığın dikişini dikiyor Seniha

Mavi mavi  
Usul usul yani  
Kocasını –ben sevmedim hiçbir zaman–  
İkizini bulmuş diyorlar. Seniha aldırılmıyor pek ,  
Aldırılmıyor da  
Pudralar, kremler tiksindiriyor onu  
Bu yüzden Bohemya kaseyi kırdı dün sabah  
Saçlarının kesecek oldu  
Sonra da sustu sustu sustu  
Akşama dek  
Hüzünler acılaşıyor Hilmi Bey  
Geceler katı ve parlak  
– Ansızın yere düşen  
Laciverdi bir kestane sesi–  
Acılar da acılaşıyor gittikçe  
Sanki  
Bir azarlanmayla ölümünü düşünen çocuklar gibi  
Ödünç alıyorum seni bazen  
Çoğu kez geceleri  
Niye almayayım –kaç güz geçti–  
Islak kaputun gibi kokardı güzler  
Seni sevdiğimi unutmuşum Hilmi Bey  
Seni de unutmak istiyorum artık  
Unutmak! ama nasıl  
Sözgelimi çok hızlı oynuyorum beziği  
İçkiyi çabuk çabuk içiyorum  
Her şey bir hıza dönüşüyor –çoğu zaman–  
Odamı giyiniyorum  
Odamı soyunuyorum  
Yerlerini değiştiriyorum eşyaların  
Dışarı çıksam, bir tramvaya binsem  
Bir durak ötede hemen iniyorum  
Boynumdaki annemden kalma kolye  
–Pembe bir buğu, uçup gidiyor–  
Bazan koparıyorum, yeniden diziyorum  
Gökyüzünde kalın sırça ben  
Dünyaya tutuyorum kendimi, bakılıyorum  
Nedense hep böyle sanıyorum  
'Nerdesin, akşam oldu'  
Biraz anımsıyorum  
Sen bahçe kapısından girerken  
Bir kendim gibi caddelerdeyim  
Zamanın minesini soldu Hilmi Bey  
Demeye getiriyorum.  
Geçenlerde Nisruaz'a gittim  
Cemal'e birlikte  
Hasır koltuklara oturduk  
Dışarda kar serpeliyordu, iki elma, küldürde pişirilmiş  
Giderek küçülüyordu –gözleri Cemal'in–  
Kahveyle konyak içtim  
Cemal tarçın içti, konuştu biraz  
Herkes bana bakıyor, herkes bana bakıyor, herkes  
Bana bakıyor –bana öyle geliyor–  
Bacaklarım –işte!– güzeldir çok  
Aralık kapıdan kış kokusu doldu içeriye  
Ürperdim –işte!– omuzlarım da güzeldir  
Ama ben  
Kaçarak yaklaşıyorum her görünmeye

Uzaktan uzağa gözgözeyim  
Uzaktan uzağa öpüşüyorum  
Uzaklarda biriyle sevişiyorum  
Erkeğe benzer yalnız bir dişiyim ben  
Evet evet öyleyim  
Hiç değilse öyle olmalıyım  
Her neyse..  
Az sonra Muhassen geldi –tanımazsın-  
Kurtuluş'ta, aynı caddede oturuyoruz  
Sevişmenin gölgesi gibidir yalnızken  
Düşünmenin dışısı  
Evini işletiyor –bana ne bundan-  
Konyak içiyor o da  
Sonra bir konyak daha  
Kıpkırmızı gülüyor –gülsün, iyi-  
Bütün gövdesiyle gülüyor  
Bende gülüyorum  
Vitrinlerdeki kesme bardaklar  
Şarap şişeleri, bir gemi resmi  
Gülüyor durmadan hepsi  
Karşıda bir ev, kırk odalı sanki  
Her odada bir boy aynası  
Her boy aynasında  
Beyoğlu'nun bir parçası  
Durmaksızın gülüyor  
Yağan kar hemen eriyor yere düşer düşmez  
Gülmüyor, gülümsüyor  
Makyajını tazeliyor Muhassen  
Kalkıp gidiyor  
Acının kış ayları, diyor birdenbire Cemal  
İçine çekilip de soğuktan  
Oyuncağının orda bulamayan  
Bir çocuk gibi  
–Evet, hiç çocuk olmadı Cemal  
Olmayacak da-  
Kalkacağız birazdan  
Acının kış ayları  
Ne yapsam belirsizim.  
Eve dönüyoruz –soldu minesiz zamanın-  
Bugün de bir şey yaptık  
Tam kapıdan gireceğiz  
Uzakta bir laterna sesi  
Bir kadın ağlaması  
Pencereden sarkıtılmış bir sepet  
Sepette bir karnıbahar patlaması  
Sarı elmalar  
İçeri giriyoruz  
Bu kapı hiç değişmez mi, diyor Cemal  
Bu kapı  
Ve her şey.

#### CEMAL'İN İÇ KONUŞMALARI /I

Bir şeyler çiziyorum buğulu cama –ben-  
Cemal'in ıslak sesi  
Kayıp gidiyor buğulu camda

–Bir sabah yağmurunun en küçük tanımıysa  
Şu benim sesim–  
Çizip çizip siliyorum sesimi  
Birden odayla dışarısı birleşiyor  
Ve birleşir birleşmez  
Çıkarıp cebinden büyük aynasını gök  
Bir istasyonda yolcularını bekleyen  
İnsanlar gibi hafifçe gülümsüyor  
Bana  
Elimi sallıyorum içimden  
Buruk içimden  
Belli belirsiz.  
Yaşlı bir çocuğum ben, çocukların en yaşlısı  
Ağızda sakız tatlısının hiç eksilmeyen tadı  
Sevince kendimi tadıyorum bir de  
Kendime dönüşüyorum  
–Ah içimin derin rengi  
Yoğun kokusu–  
Biraz önceydi  
Yalova'da bir oteldeyiz  
Çok büyük bir oteldeyiz –hepimiz–  
Çiçekler var –çok büyük– ağaçlar gibi  
Kırmızılar uzun, uçsuz bucaksız  
Sonra bir vapurun bayrağı  
Görmüştüm  
Annemin yakut yüzüğü  
Görmüştüm  
Ben herkesin oğluydum o zamanlar  
Kalabalıktık.  
Elimi buğulu camdan çektim  
Saçlarım doldu yüzüme  
Saçlarım neden böyle uzun –kimbilir–  
Sevmiyorum hiç  
Yalnız yapıyor beni  
Hem niye  
Herkesin özlemi benim özlemim değil ki  
Az konuşuyorum bu yüzden  
Tenhalarda duruyorum  
Sanki yaşamım benim  
Önce bir susuzluk vakti  
–Suyu musluktan içiyorum sık sık  
Kimseye göstermeden  
Böylece  
Hiç mi hiç bitmiyor içmem–  
Nisanın ıslak sesi  
–Kocaman bir gül haziran–  
Gelip gelip vuruyor  
Uzaktan bakıyorum  
Kış aylarına bakar gibi  
Kirli  
Çift kollu bir lambaya benziyorlar  
Seniha teyzemle annem  
Bezik oynuyorlar gene  
Masada rakı sürahisini –dilim dilim ve renkli–  
Tabakta solgun meyvalar  
–Sanki kimse birbirine bir şey demedi–  
Ve  
Suyu çekilmiş portakallar portakallar

-Ne? ne zaman? şimdi unuttum  
Büyükanneimin ölüm saati-  
Ester vazoya çiçekler yerleştiriyor  
Pembe sesiyle  
-Baharı yerleştiren bir tanrının elleri-  
Kokusunu duyuyorum uzaktan  
Hayır, kokusunu düşünüyorum  
Benim olmayan kokular..  
İnsan kendi kokusunu bilir mi  
Bilmem  
Bilemez  
Ama annem Ester'in  
Ester'se annemin kokusunu biliyordur  
Sanırım bazı kokular da duyulmaz, görülür  
Ben gördüm  
İşte şu karşıki bahçenin kokusu  
Toprakla güneş karışımı bir koku  
Ben gördüm  
Büyükanneimin ölüm kokusu  
Gördüm ben  
Sonra annemi bir kokuda gördüm iyice  
Seniha teyzemi de  
Çok ağır bir kokudan gelmiş oluyor teyzem  
Muhassen'den döndüğü zaman  
O evden  
İşaret parmağına benziyor bazı kokular  
Gösteriyor gösteriyor gösteriyor  
Demin yanından geçtim  
Bugün başka türlü kokuyor Ester  
Dudağıma kanatan balık gibi değil  
Baharda kar yağar mı, öyle kokuyor  
Kapısını ilk kez açıp da  
İçeri giriliveren  
Yeni bir ev gibi kokuyor  
Bin türlü kokuyor bugün Ester.

(Çok geniş bir çayırda yürüyorum yürüyorum  
Ezilen otlar gibiyim  
Ezilen otlar gibiyim ayaklarımın altında  
Kendi ayaklarımın  
Nedense  
Bu böyle hoşuma gidiyor.)

## CEMALİN İÇ KONUŞMALARI /II

Odamın penceresi yok -daha iyi-  
Kendime bakıyorum ben de  
Kendimden sarkmış kollarıma  
Kendimden damıtılmış gözlerime  
-Bakmıyorum, duyuyorum onları sadece-  
Böylesi iyi, çok iyi  
Kapıyı kilitledin -kapımı-  
Salonda gürültüler, ut sesleri  
Muhibbe gelmiş olacak Burgaz'dan  
Birkaç kere gördüm  
Şişmandı çok, beyazdı

Saçları mavi gibiydi –öyleydi–  
Maviler saçları gibiydi  
Açık denizlere benzerdi  
Ve yüzü  
İbrişimlerle dolu  
Gizemli bir dikiş kutusuydu sanki  
Geçen yaz denize girdiğim günler..  
Anımsıyorum  
Ne vardı ortalıkta maviden başka  
Sadece bir martı –o da maviyle beslenen–  
Gördün mü demiştin kendi kendime  
Mavilik de çocukluk gibi  
Unutulmayacak hiç.  
Evet, Muhibbe  
Parası bitince gelir bize  
Bir iki gün kalır gider  
Sabahtan akşama ut sesleri  
Rakı sofraları  
Yüzünde, göğsünde, ellerinde  
Dışa kaymış ibrişimler  
Ek: bir fayton sesinin sessizliği de  
Ölümü anımsatan bana  
Ölmüştü –büyükannemdi–  
Ölü yıkayıcılarını görmüştüm ilk defa  
Dudakları yemyeşil biri  
–Karıştırıyor muyum yoksa  
Bir sirk afişindeki adamla–  
Seslenmişti, anımsıyorum  
Hiç değilse pedikürlerini silin!  
Sonbahardı.  
Odamın penceresi yok –iyi ki yok–  
Konuşuyorum kendimle  
Cemal! herhangi bir mevsim anımsar mısın  
Yaz aylarının dışına kaymış  
Biraz  
İçinde sevgilerin soluk aldığı  
Anımsar mısın  
Ve yazlar yuvarlak mıdır Cemal  
Oval mıdır  
Çizgi çizgi midir yoksa  
Herkes bir yerlere gider  
Bir yerlerden gelir de ondan mı  
Gelinciklerle tuzlu suyun sevişmesi miydi  
Ne dedin  
Sen öyle bir yere gittin de ondan  
Geçen yaz  
Sürdün dudaklarına gelincikleri, sürdün sürdün  
İri bir ruj lekesine benzetinceye kadar  
Sonra da öptün kendini, öptün öptün  
Orası neresiydi, unuttun şimdi  
Adsızlığa çok yakışan bir yerdi.  
Akşamüstlerinin bir çıkırdısı vardı Cemal  
Var mıydı  
Belli belirsiz –anımsar mısın–  
Bir atlıkarınca gibi dönüyordu deniz  
Gündoğusundan günbatımına  
Aynaya baktındı durup dururken  
Oteldeki büyük aynaya

Gözbebeklerin kırmızıydı –bir an–  
Dönüyorlardı boyuna  
Çıkarıp attındı onları  
Denize attındı, anımsa  
Bir çift balık olup geri döndüler  
Ruhundaki külleri yaktılardı.  
Ut sesleri kesildi, iyi  
Uzaklarda bir fıstık çamı yarıldı ortasından  
Bir kuş ölüsü düştü –sanki–  
Bölündü sesler de  
Bir faytonun sessizliği de bölündü  
Dudaklarını açtın kapadın  
Çekilmiş ağlardaki balıklar gibi  
Birden gelinciklerle doldu dünya.

İnsan iki kişi olmalı, değil mi  
En azından iki kişi  
Sen yalnızsın  
Yalnızlığın her zamanki ikindisi.

(Yürüyorum yürüyorum otlarımın üstünde  
Ezile ezile ben  
Bir şeyi ilk defa duymanın belirsizliğim  
Yavaşça ataraktan üstümden.)

#### CEMALİN İÇ KONUŞMALARI /III

Ben mi konuşuyorum –Cemal mi–  
Tanrının taşları mı konuşan  
Birbirine geçmiş sımsıkı  
Yollar boyunca uzayan uzayan.

Kurtuluş'tan çok uzaklardayım  
Birbirimizden çok uzaklardayız  
Çok yakınız birbirimize –tekdüze günler–  
Ester parmaklarını geçirmiş kalbine  
Yeşim taşlı iğnesini yoklar gibi  
–Sıkıştırılmış bir sandviç sesi–  
Sürekli anneme bakıyor  
Annemse bir elinde rakı kadehi  
Ötekinde kâğıtlar  
Oyun kâğıtları  
Teyzeme bakıyor sürekli  
Teyzemse yaratılmakta olan bir anıya benziyor  
Bakışları anlamsız  
Gölgeli  
Kendine bakıyor olmalı  
Ne tuhaf, herkes bir yerlere bakıyor  
Hiç kılmıdamadan  
Bir ışıık parçası düşüyor annemin yüzüne  
Arada koymak için elini sallıyor yalnız  
–Dalgınlık, başka değil–  
Neyi bitiriyoruz, neyi başlatıyoruz  
Neyi bekliyoruz, bilmem ki  
Kapı mı çalınıyor ne –gidip açıyorum–  
Kimse yok

Peki  
Nasıl karşılanır yok olan bir şey  
Karşılıyorum  
Birlikte salona geçiyoruz.  
Oturuyoruz karşı karşıya  
Yok olan şeyle ikimiz  
Sarı koltuğa çöküyor o –her şey sarı zaten–  
Ben kahverengi koltuğa oturuyorum –her şey kahverengi–  
Kimse görmüyor bizi  
Göremezler ki  
Uçup uçup konuyoruz yerlerimize  
Bir konfeti demetinden kopmuş gibi  
Düşlerimizden .saçılmış gibi  
İyi eğleniyoruz yok olan şeyle ikimiz  
Sigarasını yakıyor o  
İyi, yaksın  
Bardağına cin koyuyorum  
Ağır ağır içiyor  
Her şeyin tersini taşıyor yüzü –sanki–  
Ve taşıyor  
–Bir şair de olabilir, bir ermiş de–  
Yürüyor pencereye doğru  
Geri dönüyor  
Birden  
Çaydanlıktan ayaklarıma dökülen  
Kaynar suyun acısını geri getiriyorum  
Ve öperken dudağımı kanatan balığı  
Ve hemen unutuyorum  
Ben unutur unutmaz  
Gümüşle altın karışımı bir tramvay geçiyor caddeden  
Pırlanta kolyeler açıyor ağaçlarda  
Şehrayinler dönüyor katlarında beynimin  
Işıklar ışıklar içinde atlıkarıncalar  
Anlıyorum  
Gezintiye çıkmış mutluluk o  
O, yok olan şey  
Büyüyünce bulacak  
Büyüyünce sevecek beni  
Yeniden çalınıyor kapının zili  
Açıyorum  
Sık sık çalıyor  
Açıyorum açıyorum  
Bembeyaz bir alan oluyor mutluluk  
Bembeyaz bir kalabalık  
Gittikçe uzaklaşıyor annemle teyzem  
İki tek nokta gibi  
Kalıncaya dek.

Bağırıyorum bağırıyorum  
Beyaz çimenler, beyaz çimenler!  
Yok oluyor düş  
Yok oluyor sanrı.

İkaros'um ben  
Kimse artık beni görmüyor.

## MANASTIRLI HİLMİ BEYE DÖRDÜNCÜ MEKTUP

Yıllar geçmedi, yıllar eskidi  
Dokunduğum yerde kalıyorum  
Yaşlı bir kelebek gibi.  
Yeni bir renk buldum bugün, suyun atkısı rengi  
Oyuğumdan çıktım  
Çıkmamı duydum  
Bir süre yürüdüm yürüdüm  
Hiç kimsenin ağzını dayayıp da  
Suyunu içmediği bir çeşme gibi durdum  
Durdum ki  
Önce bir elektrik mavisini çöktü içime  
Sanki bir suya anlatıldım da bilinemedim  
Ben  
Benzersiz bir geyiği okşar gibi  
Sevgisizliği okşayıp geçtim  
Yol boyunca insanların  
Uzak yakınlığını  
Okşayıp geçtim  
Sinema girişlerindeki fotoğraflara baktım –bir süre–  
Çürük elma kokulu bir sokağa girdim  
Küçük bir alana çıktım  
Cemal'i okuldan aldım  
Sonra..  
Kestiydim saçlarını çoktan  
Gözleri bir çift medüza şimdi  
Cemal'in  
Kurtuluş'ta unutulmuş bir bahçe için  
Bahane Cemal  
Kollan öğreti, kısa  
Kır yolları gibi tekdüze bir anlatım yürüyüşünde  
Anlamsız  
Ve yanyana gelince beton yapılarla  
Hep aynı soğuk ve yapışkan hüzün  
Yedeğine alıyor ikisini de  
Oysa pencerelerden sarkan ışıklar bile  
Herbiri başka başka  
Acılar başka başka  
Her günkü sözler, her günkü konuşmalar  
Aynı plaklarda aynı şarkılar  
Tutmuyor hiç birbirini  
Ve  
Mutluluk  
Bir kibrit çöpü ne kadarcık yanarsa.  
Eski bir lokantadayız Hilmi Bey  
Beyoğlu'nda, arka sokaklarda  
Karşıdaki vitrinde  
Yeni cilalanmış bir tabut  
Bu garip gün sonundan sanki  
Pespembe üç haç eklenmiş ağzına  
Cemal'in  
Sadece pasta yiyor şimdilik  
Duvardaki denizkızına bakıyor ara sıra  
Bir düşmesi kopuk ceketinin  
Tırnakları tertemiz  
Gömleği buruşuk –biraz–  
Bazı belirtiler bazı belirtilerle buluşunca

Sözleşiyor kafasında insanın:  
Bu çocuk beni hiç sevmemi  
Sevmeyecek.  
Kim kimi sevdi? kim kimle yaşıyor ki?  
Bezik oynuyoruz, rakı içiyoruz  
Ve konuşmuyoruz gerekmedikçe  
Arada mektup yazıyorum sana  
Ah, olmayan sana. Hiç olmadın ki  
Bunu kendime, Cemile'ye söylüyoruz.

Bitti yalnızlıklar, bir büyük yalnızlık var artık  
İki kaktüs gibiyiz Cemalle ben  
Kendi çölllerimizden koparılmış.

## SENIHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /I

Gözlerimden uçtum –bırakıp eski gövdem–  
Aynanın önünde durdum  
–Kenarları saydam yapraklı aynanın–  
Omuzları açık giysimi giydim –siyah–  
Topaz kolyemi taktım  
Göğsümün ortasına bir gül yerleştirdim  
Acı, apacı bir gül  
Dışarı çıktım  
Muhassen'e uğradım –çağırıldı demin–  
Firuze ve turuncu deniz kabuğu alaşımı Muhassen'e  
Yedi lamba, yedi güvercin saçlarında  
Ve eşyalarında bir başkalık: 'çabuk-güzel'  
Her şey 'acele-sıcak', 'acele-yerli yerinde'  
Her şey, ama her şey  
Bir düşün öncesi gibi  
Uzun bir deniz yolculuğu sonrası  
Bir yerden bir yere taşınma  
Yitirilmiş duygulara bir göz atma yaklaşımı belki  
Rüyamda da görmüştüm dün gece  
Yedi gelin, yedi güveyi  
Serpantinler, konfetiler içinde  
Ağızda bir sakız çiğneme kımıltısı  
Şuramda duymadığım bir duyma  
Bir elimi kalçama koyuyorum  
Kimim ben?  
Seniha!  
Çağırmadım ki 'kendimi  
Sordum, o kadar  
Ben kendimi kendime sunuyorum, o kadar  
Bu işe çok uygunum, o kadar  
Toprağına karışmış bir çiftçi gibi  
Bir gün: yüzü olmayan bir erkek  
Bir gün: yanmış süt kokulu bir oğlan  
Gözkapaklarımı indiriyorum  
Lacivert bir jaluziyi indirir gibi  
Kendimi kendime sunuyorum –ben Seniha–  
Bunu hep böyle yapıyorum.  
Bugün de böyle yaptım  
Önce bir sigara yaktım, usul usul giyindim  
Bluzumdaki bir iki kırışığı çektim düzelttim

Perdeleri açtım  
Pencereyi de açtım –açık bıraktım–  
Merdivenleri indim –çok yavaş indim–  
Kimseye rastlamadım  
Dışarı çıktım: işte ilkbahar!  
Yürüdüm yürüdüm  
Ben ki herkesin bilmediği  
Birtakım şeyler yapan biriydim  
Böylece çok göründüm  
Nedense öyle sandım  
Yüzler silindi, olmayan yüzler  
Sis, duman, pus gibi yüzler  
İnce bir çubukla sigarasını içen Muhassen  
Yitti, yitiverdi hepsi  
Fırlattım göğsümdeki gülü havaya  
Pembe pembe bakındı boşluk  
Selamladı beni  
Hayır, mutsuzum.  
Evet mutluyum  
Bir mutluluk yokmu her çelişkide  
–Var! Varsa niçin? –  
Yedi lamba bir arada  
Bir arada yedi güvercin  
Muhassen  
Bir anlamda ‘çabuk-güzel’  
Bir bakıma ‘çabuk-çirkin’  
Anlıyorum  
Ben sadece armesiyim o katedralin  
Dünya ise çalmaya hazır  
Koskocaman bir org gibidir  
Ama çalmadan  
Katedralin avlusuna düşüp  
Düşüp de parçalanan  
Bir org gibi..

–Sevişmek!  
Kimse kimsenin olmasın–  
Ah bu nisan yağmurları  
Hüznünü kaybetmiş çocuklar gibi şaşkın  
Yağıp bitiyor  
Bitsin  
Çok تنها bir kahvedeyim  
–Ah, aşkların çocuk bahçesi  
Neden ömrün çok kısa–  
Neden buruk bir özlemdir anılar  
Ve özlem olarak kalacaktır da  
Hayır!  
Seniha!  
Evet, çağırıyorum seni  
Şimdiye ve sonraya  
Bir başka yanıt:  
Yok o da.

Sadece bir özlemim ben.

Bir ruh mu bu kadın –Cemile–  
Nereye değdirsem ellerimi  
Masaya, perdeye, konsola  
Onunkine değmiş oluyor biraz  
İnatla çekiyorum. Ellerimi çoğu kez  
Gizlemem bundan.

Tren istasyonlarına gidiyor –nedense–  
Bir başına oturuyor parklarda  
–Cemalle bazan–  
En çok da akşamüstleri  
Bilmem ki bu gizemli saatlerde ne buluyor  
Dolaştığı yerleri mi süslüyor  
Doğayla, kentle süsleniyor mu yoksa  
Birini mi bekliyor –kimbilir–  
Kendiyle değil, sadece duruşuyla  
–Vakitsiz çiçek açmış bir nar ağacı  
Bulanık günün içinde–  
Ve ağır ağır, bir ibre gibi  
Tam kendine dönüyor ki  
Eve koşuyor acele  
Odasına kapanıyor  
Yazıyor yazıyor yazıyor  
Kitliyor çekmecesine yazdıklarını  
Telaşla çıkıyor odasından  
Cemile, diyorum, derdemez  
Yüzüme bakmadan rakısının dolduruyor  
Ester'se bir ucunda salonun  
Bakıyor bakıyor bakıyor bize  
Cemile'ye  
O kadar bakıyor, ki  
Sanki yazdıklarını okuyor  
Saat on yedilerde böyle oluyor.  
Masa ortüsündeki kırmızı lekeyi  
Yıllardır silemedim  
–şarap lekesi? belki  
Değişti rengi artık–  
Anımsıyorum  
Kimin vurduğunu o tavşanı  
Bembeyaz bir kayanın dibinde  
Ve bembeyaz bulutlar vardı gökte  
(Ölen her canlının son sesi  
Bir yaşam dolusu sestem  
Daha çok akılda kalıyor)  
İşte bu onun sesi  
Elinde bir tüfek, utkuyla bağırıyor  
İzmir'de, Karşıyaka'da  
Saat on yedilerde  
Olursa bir de böyle oluyor.  
Fransız okulunda bir öğle sonrası  
Bütün yüzlerde bir öğle sonrası  
şiirler okuyorum Rimbaud'dan  
«Bir akşam kucağıma oturttum güzelliği  
Acı buldum onu, sövüp saydım.»  
Anımsayamıyorum gerisini  
–Kaç yıl mı geçti?–  
Elimi tutmuştu o oğlan

Gözleri griyle karışık mavi  
Yüzünde güneşle parlayan çiller  
-Kaç yıl mı geçti?-  
Gelip çatlıydı o düşün günü  
Pera-Palas'ta bir akşam  
Akşamın en ince köşeleri  
Kimler yoktu ki -o zamanlar çok kalabalıktık-  
Bir fotoğrafta tam on yedi kişi  
Fotoğraflar..  
(Yaslamış bir ağaca omuzunu  
Ben  
Birlikte bir gülü tutuyoruz  
Onunla ben  
Bir vapur güvertesinde, denize bakıyor  
Ben  
Bir otel kapısındaım, izmir'de  
Ben.)

Zamanlar geçtikçe neden  
Mutluluk mahzunluk oluyor fotoğraflarda  
Acaba  
Keder mi, acı mı, hüznü mü dünyanın rengi  
Mahzunluk mu yoksa yaşam  
Ve doğruyu söyleyen yalnız  
O mu, Rilke mi  
Ölümünü içinde taşıyan.  
Aşk mı yok ettiydi kocamı  
-Ah, aşkların çocuk bahçesi  
Neden ömrün çok kısa-  
Oysa  
Başlamak ne kadar güçtür, ne kadar incelikli  
Sürdürmek, sadece sürdürmek  
Öylesine kolay:  
Hiçbir şey olmamış gibi  
Kalp atışları, saat zembereği  
Yıllar yıllar yıllar  
Çözülmemiş bir bıkıntıyla birlikte  
Kalıcı bir gülümseme yapıp da sevgisizliği..

Ek: bugün pazartesi, belki de pazartesi.

### SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /III

'Evler'den birindeyim, dışarda kar yağıyor  
Üstüme kar yağıyor. Kalbimin  
Atışlarında eriyor kar  
Üşümüyorum, üşümek elimde değil  
Hiçbir şey elimde değil  
Sevmek istiyorum, sevemiyorum  
Çarpıyor birbirine kalbimin kapıları  
Gülmek istiyorum, gülemiyorum  
Öne geçiyor acılarımın çizgileri  
Veremiyorum, veremiyorum  
Geri çekiyor beni tenimin güçlü dokusu  
Konuşmak istiyorum, konuşamıyorum  
Kapanıyor büsbütün dudaklarım

–Demiştim, pembe bir çizgi olsun  
Düşün çağrımızda o gün–  
'Evler'den birindeyim, dışarda kar yağıyor  
Aynada kar yağıyor parıltılarla  
Abajuru yakıyorum: sarı kar  
–Üç parmakla bira bardağını  
Hafifçe tutan elim–  
Dudağımı boyuyorum: pembe kar  
Cemal'i düşünüyorum: acı kar  
Ester'i düşünüyorum: kar duruyor  
Cemile?  
Kar yağmadı sanki. Kar  
Duygulara göre bir yağıp bir duruyor  
–Demiştim o gün, o gece  
Ve sonraları  
Kan karda kaldı–  
Kurtuluş'ta kar yağıyor–ne zaman yağsa–  
Şöyle bir koltuğa çökerdim eskiden  
Bacak bacak üstüne atardım  
Hemen bir sigara yakmak gelirdi içimden  
(Oysa şimdi yataktan yere değen bacaklarımın  
buruşuk bir etekliğe sarınıp da tozlu bir  
halıya basması biçimindedir her günkü  
oturmam kalkmam  
Ve içime doğru yürüyen bir ağırı duyarım ne zaman  
kırmızı bir elmayı .soysam  
Ve şimdi  
Her yengi, her yenilgi  
Her tutarsızlık, her ikilem  
Güzelliğimi doldurur benim  
İstesem de eskiyemem  
Ve artık  
Çok sesli bir müziğimdir ki ben  
Tek zevki duyarken gövdemde  
Kendimi kendime sunarken.)  
'Evler'den birindeyim, bir org sesi bu  
Yağdıkça yağan kardan  
Çoktan eskimiş olmalı, diyorum katedralim  
Ya da çökmüş olmalı çoktan  
(Aşağıdan çağırıyorlar, usul usul iniyorum  
merdivenleri, basarak çiçekli karların üstüne,  
rengarenk. Karşımda cüce bir kadınla kambur  
bir kadın ayaklarının altından gülüyorlar bana.  
Gülüyorum ben de yağan kara ve çöken katedrale  
ve onlara. Söyleşiyoruz ayaklarımızın altından  
Ve  
Geldikleri gibi gidiyorlar, hiçbir iz bırakmadan,  
hiçbir iz bırakmadan, hiçbir iz bırakmadan.)  
Giyinip dışarı çıkıyorum hemen  
Ben bu 'evler'e sığamam.

SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /IV

'Ve ölüm bahçesini buldu'

Oteller imzamdır benim  
-Ah güzel yaşam! sevgilim ölüm!-  
şimdi bir otelin apacı sevinciyim.

Ey bardak taşıyanlar, kış ustaları  
Sonbaharda ne yaparsınız  
Ben ne yaparım  
Kendime başka biriymiş gibi bakmaktan  
Arta kalan bir çift gözü de  
Kimbilir nerde bıraktım.  
Ah güzel yaşam! sevgilim ölüm!  
Göğsümden bir düğme daha çözdüm  
Saçlarımı taradım  
Yüzümdeki beni koyulaştırdım  
Pudra süründüm biraz -hayır, öğrenmiyorum artık-  
Kırıştı göz kenarlarım çoktan  
Çantamı açtım kapadım -neler yoktu ki-  
Bir ayna  
Bir katedral fotoğrafı -renkli-  
Sonbahardan da büyük  
Boş bir tabut deseni  
Anahtarsız bir anahtarlık  
Adresler -hepsini yırttım attım-  
Bir şiir kitabı Nerval'den  
-Ölünce tanrının  
Bir ikinci yaşamım  
Yaşamayı uman Nerval'den-  
Telefonu açtım -bilmem ki neden-  
Rastgele çevirdim: öğrenç bir kadın sesi  
Tanrım!  
Hemen kapadım.  
Alı güzel yaşam! sevgilim ölüm!  
Ben yalnız ikinize hayranım  
Bilin ki gitmiyorum 'başka evler'e artık  
O günden bugüne hiç çağrılmadım  
Kapandım kapandım kapandım  
Kabuklu bir deniz hayvanı gibi demin  
Yağmurluğumun içine  
Fırladım caddelere çıktım  
Günaydın, dedim.sütünü esirgemeyen  
Eski bir mezar taşına  
Günaydın!  
Ne güzel bir duruşun var senin  
Doğayı kımıldatmadan  
İslandım  
Kıyılara indim, ıslak kumlara bastım  
Ayak izlerimi sevdim, okşadım  
Dolaştım dolaştım  
Bir bankaya girdim çıktım  
Biri bacağımı elledi tramvayda  
Ses çıkarmadım  
Ah güzel yaşam! sevgilim ölüm!  
Seniha!  
Seni bugün kışkandım  
Otele döndüm akşama doğru.

Not: Ben bugün biraz  
Yaşamı kımıldattım

Bir bardak konyak içtim ve  
Ölüme kurulandım.

## SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /V

İşte  
Gördün  
Demek ki böyle  
Pencere pervazını –kirli çok–  
Boyası dökülmüş yer yer  
Lekeler lekeler lekeler  
İşte, gördün, demek ki böyle  
Koruklar sarkmış her yandan  
Donuk, tozla kaplı koruklar  
Ve lacivert bir görülmeyle  
Ve  
Limanın insan kokulu gürültüsüyle  
İşte  
Gördün  
Demek ki böyle.  
Gördün, görüverdin hemen  
Demir arabayı rayların üstünde  
Ve tahta bacaklı adamı –güneşe bakan–  
Bakışlarında bir zamandırışılık –öyle–  
Gördün  
Demir arabayı  
Rayların üstünde  
Ve tahta bacaklı adamı  
Gördün, görüverdin hemen.

Duydun  
Duydun ki o boşluk sendin. Katedral  
Ayrıca bir boşluktu senin içinde  
Senin senin senin  
Hayır!  
Dudaklarını büzme  
Ayaklarını –evet– daya oraya  
Oraya oraya  
Tezgaha :koy dirseğini –koydun mu–  
İyi tut bardağını –iyi tut–  
Bir iki kez döndür avucunda  
Seniha!  
Gördün mü bak  
Buğulu bir hiçliktir, değil mi  
Aynada titreşen bardak  
Ve her şey  
Değil mi, budur  
Bir ölünün bir ölüye sorduğunu sormak.

Üç çiçek koymuşlar üç ayrı vazoya  
Şuraya şuraya şuraya  
Kalbindeki buruk pembelik  
Bundan  
İşittin işitmedin –ne çıkar–  
Konuşur gibi onlar satıcısıyla.  
İki kişi durmuş köşede –tam köşede

Düzenli bir biçimde konuşuyorlar  
Sen dişlerini vuruyorsun birbirine  
Titreyerek yalnızlıktan  
-Sanki istinye'yi dönünce  
Porselenler yapıştıran bir ermeni var-  
Kuşlar kuşların yanına, yapraklar  
Yaprakların yanına  
Hiçbir şey yalnız kalmıyor  
İnsandan başka dünyada  
Seniha!  
Duymuyorsun sen kendini  
Başboş bir müzik gibisin kırlarda,  
Gün kendini yiyor -gün bile-  
Üç çiçekle akşam oldu, ne yapsan  
Kapıdaki çingirak., yaşam ne çabuk geçiyor  
Çingirak  
Gün erkek oldu Seniha  
Denizden çıktıktan sonra  
Giyinmek kadar güzel  
Gün erkek oldu  
Gün senin oldu Seniha  
Upuzun gözlerin ki -lacivert-  
Örtüldü akşamın asmalarıyla  
Unutma, yaşamından iyisin  
Yaşamın senden iyi  
Kutsalsın, görkemlisin, kendine verilmişsin.

#### SENIHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /VI

- Kapının arkasında ne var  
- Hiç!, hiçliğin adı  
- Kapının arkasında ne var  
- Kapının arkasında mı? tanrı  
- Kapının arkasında ne var, kapının  
- Bilmem ki ne var arkasında kapının  
- Kapının arkasında ne var  
- Bir bahçe, bir su kovası, içi boş  
- Kapının arkasında..  
- İncil  
- Kapının arkasında ne var  
- Bir tepe, boşaltılmış onun da içi  
- Kapının arkasında ne var  
- Bir duvar, tuğlasız, unutmuş dülger malasını  
- Kapının arkasında ne var  
- Havası kaçmış bir deniz yatağı  
- Kapının arkasında ne var  
- Bir çift kadın ayakkabısı -siyah-  
- Kapının arkasında..  
- Sökülmüş bir laterna, kutusu kalmış  
- Kapının arkasında ne var  
- Kurumuş böcek kabukları, suyu çekilmiş bir deniz  
- Kapının arkasında..  
- Bir kuru kafa  
- Kapının arkasında ne var  
- Kapının arkasında mı? hiç!.  
Belli belirsiz bir şarkı.

Odamdan çıktım  
Koridoru geçtim –kimseler yoktu–  
Merdivenleri indim –kimseye rastlamadım–  
(Muhassen'den son kez çıkarken  
Kimseye rastlamadım)  
Bara baktım –kimseler yoktu–  
Bir kadeh aldım, konyak doldurdum  
Kadehi iki parmağım arasında tuttum tuttum  
Kısarak gözlerimi kendime baktım  
Otel, Ben, Konyak –neden olmasın–  
Tanrı - İsa - Ruhülkudüs, dedim  
Ben böyle dedim, acaba  
Kimlerin avuntusuydum.

Dünyaya bir kere daha baktım cam kapının ardından  
Dünyanın kokusunu duydum  
Kendi kokumu?  
Elbette duydum  
Geçmeyen bir kokuydu –yaşlılık kokusu mu–  
Çıkardım çantamdan Chanel'imi  
Biraz süründüm.  
Dedim ki,bugün de bitti gündüzüm  
Otel, Ben, Konyak  
Tanrı-İsa-Ruhülkudüs  
Vahşetin son öyküsüyüm  
Belki ilk öyküsüyüm  
Işığımı söndürdüm: beyaz karanlık.

#### SENİHA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN /VII

Özür dilerimdünya  
Benbu otelden çıkamam  
İmza: Seniha

#### ESTERİN SÖYLEDİKLERİ

#### KENDİME

Kimseye karıştım mı? hiç karışmadım  
Bu ki bana tuhaf sayılmadı  
Gözleyip sordum mu hiç? hayır sormadım  
Bu ki bana yalan sayılmadı  
Acımak işim miydi? hayır  
Bir evden olmak kötü müydü? hayır  
Zamana zamanla bakmak ne idi ki  
Baktım  
Tarlayı tarlayla ölçtüm  
Meyvayı meyvayla ölçtüm  
Denizi denizle ölçtüm  
Göğü gökle ölçtüm  
Zaten insanı insanla ölçtüm ki  
Buruk bir tat mı duydum  
Ve duydum  
Her şey ki bir yorumdu, sonuç değildi  
Sonuç ki zaten yoktu

Sen ki kim  
Beni bütün bütün bırakma.

## İSTEK

Çünkü ağzım öyle istedi  
Dudaklarım öyle istedi  
Ve göğsüm ve avucumun çukuru  
Ve arkam ve önüm ve boynum  
Öyle istedi

Çıplaklığımla övünürüm  
Dişiliğimle övünürüm  
Benim olan her şeyi kullanırım  
Kullanmak ayıp mıdır? değildir  
Ayıp olan ki nedir?  
Ben bunları bir güzellik bilirim  
Yüreğimin gözlerini kapatma  
O ben ki her şeye daha iyi -bakayım  
Bir evdeki dört kişiden biriyim  
Kendimi onlardan istedim mi? istemedim  
Sözlerine uydum mu? hayır uymadım  
Ve bana demediler ve zaten demediler  
Herkes suyuna daldı  
Levyatanı olta ile çekebilir misin  
Herkes suyuna daldı

Yüreğim pekişiktir.

## KAN YARGISI

Akşamı karşıma aldım  
Cemile karşımdaydı  
Cemal'i karşıma aldım  
Seniha karşımdaydı  
Güzel otlar yaktım onlara  
Zeytin çıkardım  
Sûrahiyle içki çıkardım  
Seniha'nın gözlerinde pek çoktur  
Kan yargısı çıkardım  
Bugün akşama 'kadar  
Her şey bana iyi oldu  
Çünkü durgun günler bana çoktur  
Dışarı çıktım, dolaştım  
Gün gündür kendimle söyleştım biraz  
Bir lavtaya girdim, boşaldım  
Eve döndüm, o ne ki bana çoktur

Sütten kesilmiş çocuk mudur ki canım  
Canımı yatıştırdım, susturdum.

## GÖZ SUYUMDA

Yüreğimi genişlettiğim zaman  
Cemile bana sığsın  
Ben onun göklerinden biraz fazlayım  
O bana sığsın  
Yalnızlık ondan gitsin, kötü mü dedim  
Gitmezse ne yapsın, kötü mü dedim  
Ben neyin nesiyim ki ve herkes neyin nesi  
Alışamıyorsak birbirimize  
Sevemiyorsak birbirimizi  
Demem ki bir ben mi kaldım  
Kurtuluş'ta üç kış ne demek  
Birinde portakallar dondu  
Birinde ipler dondu pencereden pencereye  
Birinde yaşam dondu ve soldu  
Seniha'yı koydular ol solgunluğa  
O istedi ve oldu  
Her otelden bir mektup  
Dünyada sanki çok şemsiye bozuldu

Gittim ki yetişemedim  
Döndüm ki yetişemedim  
Her otel bir oteli bir gül gibi doğurdu  
Canım ağrıdı gün gün

Küçüldü küçüldü küçüldü  
Göz suyumda bütün oteller.

## AKMAYI DUYDUM

Ben ben idim, onlar oydular  
Karanlık indi bize sığındı  
Yılları çok çağlar gibiyiz  
Günleri çok yıllar gibiyiz  
Uzun sessiz bir ağlamak gibiyiz  
Geyik akar suları özleyince  
Akmamız yok, çekilmiş nehirler gibiyiz

Yelin sürdüğü yaprağı mı iteceğim  
Kötülük nedir, var mıydı bilenimiz  
İyilik nedir, var mıydı bilenimiz  
Ana karnında süttten  
Bembeyaz örülmüşüz de  
Derim ki –demek istemem– vahşetin imleriyiz

Ben ben idim, onlar oydular  
Geçip de geri dönmeyen bir yeliz  
İnsan akar insanı özleyince  
Yılları çok bir gün gibiyiz

Akmadık.

Benim sözüme göre  
Gözün bildiğini el bilmez  
Elin bildiğini ağız bilmez  
Sözüme göre utanınm  
Yüreğim utanmak bilmez

Hey şimdi ne oldular. Seniha  
Çelişkili yaşamına kovuldu  
Herkes ki biraz kovuldu  
Büyüdükçe yaşlanıyorsa çocukluk  
Cemal ne oldu

Bildiğimiz tek şey yalnızlık  
O bile şimdi ne oldu  
Hey şimdi ne oldular. Cemile  
Anısız dünyasında anılarla boğuldu

Kaldıysa bir o kaldı  
içimizde bir vahşeti uyandırma .korkusu.

## DÜŞÜŞ

Cüce bir icadınla kambur bir kadın  
Günü söylendiler bir park kanepesinde  
Ve artık gitmediler, çürükü hiç gitmediler  
Ayaklarının altına düşüp  
Orada gizlendiler

Seniha'yla Cemile  
Dünyalarının altına düştüler  
Günlerinin kışları  
Karlarıyla örttü onları

Sen bunu söyledin ya  
Kendin için bilme.

## DURUŞ

Ki bazı sözlerin anlamı  
O sözlerin söylenişindedir

Yılların sayısına girmediyse Seniha  
Nereden zaman almıştır

Ki bazı durumlara söz yoktur  
Hem neden olsun  
Her durumun dili daha başka durumlardır

Ben bu derinliği bu kadar  
Nerden bulayım  
Ki herkes nerden bulsun  
Bulmanın dili aramaktır.

## DOĞUŞ

İnsan ki yok ise yoktur  
Kimdir bu Hilmi Bey ki, yoktur  
Bu böyle değilse benim sözüm hiçe insin

İleri gidiyor Cemile, o orada yok  
Arkaya gidiyor, onu sezemiyor  
Sola yöneliyor, onu seçemiyor  
Sağda gizleniyorsa, onu göremiyor

Öyleyse yığınla mektup  
Ne durur bir çekmecedeki

O ki bir gün bunu bana söyledi:  
Olana değil de olmayana yazmak  
Çünkü beni süsledi

Ey benim ıslak yalnızlığım  
Umudum senden doğsun.

## UMUŞ

Bütün iyi kitapların sonunda  
Bütün gündüzlerin, bütün gecelerin sonunda  
Meltemi senden esen  
Soluğu sende olan  
Yeni bir başlangıç vardır

Parmağını sürsen elmaya, rengini anlarsın  
Gözünle görsen elmayı, sesini duyarsın  
Onu işitsen, yuvarlağı sende kalır  
Her başlangıçta yeni bir anlam vardır.

Nedensiz bir çocuk ağlaması bile  
Çok sonraki bir gülüşün başlangıcıdır.

## İKİLEMLER

Bu gözyaşları benim mi  
Camdaki yağmur taneleri mi yoksa?

Acıyla sevinç de  
Birbiriyle içiçe mi  
Terketmeden biri ötekini?

Mutsuzluk mutluluğu örerken  
Masmavi bir boyun atkısı gibi?

Bunları ben mi söyledim  
Ester mi, o mu söyledi?

Sesi yok kendisi var  
Gözleri yok kendisi var  
Cemal'siz Cemile'siz  
Seniha bir otelde  
Ya ölü ya kimsesiz.

## ÖZLEYİŞ

Gülüşümü ıslattım –kar yağdı bütün gün–  
Daha yağsın  
Kar yağsın bütün otellerin üstüne  
Üstüne üstüne bütün otellerin  
Kar yağsın  
Lacivert gözlerine Seniha'nın

Hiç bitmesin, yağsın  
Karla dolsun göğsünün katedrali  
Avluya düşen org uyansın

Özlemim sanadır, varsın  
Kar yağsın, daha yağsın  
Seni andırıncaya kadar.

## SAPLANTI

Sözlerim kendim üstüne  
Gölgem beni istedi  
O ki istedi  
Suyum beni istedi  
O ki istedi  
Cemile beni istedi  
Ne oldu? hiç! alışamadım  
Kartalın bir kayaya çarpıştı idi

Soyundum, giyindim, tekrar soyundum  
Arada olacağın düşünüyordum  
Zevk duydum bundan  
Cemile anlamadı, Cemal hiç anlamadı  
Seniha görmedi ki  
Ve göstermedim

Sözlerim kendim üstüne  
Bir uzak yerlere gitmek üstüne  
Sanki günler tek bir güne birikti  
Bense çıkmazda kaldım, usandım  
Çıkmazlarda üstüste  
Birikmiş ufuklar kadar derindim

Ve dedim: elbette deneyeceğim.

## GİDEMEYİŞ

Güz ve kış ve ilkbahar geçti  
Yaz çarçabuk geçti  
Hepsi tekrar tekrar geçtiler  
Bu bana uzun geldi

Gecem avurtlarım gibi çöktü  
Ve çöktüm  
Sabahım, sabahlarım  
Kabından taşan sütler gibi büyüdü  
Ve taştı  
Gün güne taşındı, yıl yıla  
Gitmedim, gidemedim

Ki dedim  
Bana söz vermeliydi biri  
Sesi uzaklardan gelen  
Görünmez yıllarla ilgili.

## BİLİŞ

Ve hemen gidemedim  
Ve artık gidemedim  
Ve sonra hiç gidemedim  
Kurtuluş'ta, son durakta bir tramvay ölüsü  
Sanki ben  
Öylece kalakaldım

Hepimiz kalakaldık  
Elimizde tetiği çekilemeyen  
Namlusu yönsüz bir tabanca gibi.

## YENİLİŞ

Açılmamış bir şarap şişesiydim  
Ki öyle kaldım  
Acımı köpürtmedim  
İçime sağdım  
Gözyaşlanmı göstermedim  
Ki sildim  
Özgürlüğüm beni tutsak düşürdü  
Başaramadım

İçimde kara kara bulutlar sallandı  
Ki sallandılar  
Dışarı yaşamadım

Ve yenildim ve sustum.

## BİTMEYEN

Ve ağızım ağızını öptü ise  
Çünkü için sözle doludur

Elim eline değdi ise  
Çünkü elin yaratılmış işler doğurur  
Gözlerine baktım ise  
Ki bakmışımdır  
Onlar bir denizi sezme derinliğindedir  
Ve saçlarına  
Ve boynuna  
Ve omuzlarına  
Baktım ise  
Ki bakmışımdır  
Onlar bir kuşun uçuşunu  
Sezme derinliğindedir

Ey sözlerim benim  
Onlar ki bana her zaman  
Bir diriliş verenedir

Meselim bitmeyendedir.

Düş

Gökte, gökkuşağının üstünde  
Yedi renkli Musa'lar  
Yedi lambalı, yedi güvercinli Muhassen'den  
Yedi renkli sesler üflüyorlar aşıya  
Aşıda  
Seniha  
Bir elinde sigarası  
Oturmuş kıpkırmızı bir bahçe koltuğuna  
Önünde  
Masa masa masa –çok değil, hepsi bir masa-  
Mermer bir masa  
Gümüş bir masa  
Zümrüt bir masa  
Seniha birasını içiyor –bir eli de birasında-  
Sonsuz bir bira  
Sessiz bir bira  
Cam akışlı bir bira  
Saçlarında başaklar, tavus tüyleri  
Gözleri  
Gözleri ses veriyor  
Seng-i laciverdi gözleri  
Son yudumunu da alıyor birasından  
Yere dökülüyor ipek şalı  
Yere sızıyor  
Yeri alıyor  
Birlikte götürüyor yeri  
Katlar gibi bir halıyı durmadan  
Parmaklarından altın bir anahtarlık sarkıyor  
Ve anahtarlar anahtarlar  
–Çok değil, hepsi hepsi bir anahtar-  
Fildişi bir tahtırevana biniyor  
Kaldırıyoruz onu dört kişi  
Ben, Cemile ve Cemal  
Bir de sonsuzluk  
Tutuyoruz havada bir süre onu

O gülüşüyor bize durmadan  
Ve kalabalığa  
Yaldızlar dökülüyor dudaklarından  
Lambalar, güvercinler dökülüyor  
Çiçekli laledanlar, çeşmibülbüller  
Kristal boy aynaları  
Ve gelin telleri, pırlantalı taşlar

Sedef kakmalı bir tramvay geçiyor yakınımızdan  
İnce bir org sesini sürükleyerek  
Benekli bir örtü çekiyor üstüne dünya

Hepimiz kayboluyoruz.

## UYANIŞ

Uyanıyorum uyanıyorum  
Dört duvar  
Evet, dört duvar  
Peki duvarın arkasında ne var

- Duvarın arkasında ne var
- Bir çocuk, bir çocuk daha, çocuklar..
- Duvarın arkasında ne var
- Bir kaçılın, katolik, yas giysilerini çıkarmış
- Duvarın arkasında ne var
- Yaşlı bir adam, dinleniyor güneşte
- Duvarın arkasında ne var
- Bir gemi, yolcu gemisi, ışıklar içinde
- Duvarın arkasında..
- Bir çim makası, bir havuz
- Duvarın arkasında, duvarın..
- Bir piyano, büyük çok, bir de viyola
- Duvarın arkasında ne var
- Avdan dönüyor balıkçılar, balığın 'deniz içi' renginde
- Duvarın arkasında ne var
- Ne olsun, bir lunapark, kartopu kadar o da
- Duvarın arkasında..
- Çünkü, işte, şimdi, sonra...
- Duvarın arkasında, duvarın..
- Beyaz beyazlık
- Duvarın arkasında ne var
- Bir şarkı, anlamlı çok
- Duvarın arkasında ne var
- Bir melek, üç kanatlı
- Duvarın arkasında..

Ne olsun duvarın arkasında  
Yıkanmış, arınmış bir gök Köpük köpük bir dünya  
Dört duvar? Evet, dört duvar.

## Bitiş

Ester'in söyledikleridir  
Yalnızlığına korku vurma

Ester'in söyledikleridir  
Ve gelsin ve geçsin bütün sözlerim  
Gelsin ve geçsin

Ester'in söyledikleridir  
İnsanların içinden  
Kendim olup taşayım

Ester'in söyledikleridir  
İnsanlara uzaklık vurma  
Ama herkes ki kendisi olsun  
Sonra herkes kendisi olsun  
Bir gün herkes kendisi olsun

Ester'in söyledikleridir  
Dünyada bakınıp durma  
Bütün ol ve ayn tut 'ki kendini  
Zaten öyledir  
Çünkü öyledir.

Edip Cansever  
Ben Ruhi Bey Nasılım

I

Gördün mü hiç suyun yanmasını tuzda  
Gördüm ben bu yaşam boyu iniltiyi  
Büyük bahçelerin küçük içinde  
Saksılardan birinde  
Gördüm de  
Uyurken uyandırılmış gibi  
Beni bir sardunya büyüttü belki.

O ben ki  
Bir kadında bir çocuk hayaleti mi  
Bir çocukta bir kadın hayaleti mi  
Yalnızca bir hayalet mi yoksa.

Ne peki  
Yere dökülen bir un sessizliği mi  
Göğe bırakılmış bir balon sessizliği mi  
İşini bitirmiş bir org tamircisinin  
Tuşlardan birine dokunacakkenki  
Dikkati ve tedirginliği mi.

Bekler mi beni  
Her yanı, ama her yanı çocuklar gibi gülümseyen  
Bir sürü yaz gününün içinde  
Acaba bekler mi beni  
Uykularım, o sonsuz uykularım  
Yanmış bir limonluktaki  
- Ve limonlar ki her gün bir yaprak ayininde  
Sesini hiç eksiltmeyen -  
Ama bilmez miyim ben  
Bilmez miyim hiç  
Böyle sığ hayallerle oyalanmak yerine  
Kısacık bir zaman olmalıydı elimde  
Turfanda meyva gibi bir zaman  
Yollar yollar kateden tadı ve ekşiliği  
Geçerek erguvanların dönemecinden  
Leylakların dört yol ağzından  
Yapıştıncaya dek beni dudaklarına  
Acının dudaklarına ve geçmişin  
Bir yaban gülü yaprağı gibi beni  
Ama ne gezer.

Korkmuyorum artık solmaktan  
Solmaktan ve solgunluktan  
Gelmişim nerelerden böyle  
Kurumuş bir dere yatağı gibi  
Ya da pek kurumamış da  
Baygın, hasta ya da cançekişen  
Çırparaktan yüzgeçlerimi dip sularında  
Ya da yer tahtaları, müşamba, örtük perdelerin kasvetini  
Yorgun düşerek taşımaktan  
Ve ne çıkar ayırmasam kendimi  
Suların büyük içkilere kavuştuğu koylardan.

Koylardan  
Kapsayan o sevimsiz, o küçük aşkları da  
Eskiye turunçlar gibi ilk rengini pek aratmayan

Ayırmasam kendimi  
Diyorum ayırmasam  
Köhnemiş bir geminin -izine pek rastlanılmayan-  
içindeki bir yolcudan da, değerli taşlarla dolu cepleri  
Cepleri yüreği cepleri  
Ayırmasam da ben  
Kim görürdü o yolcuyu, yani kim farkedirdi beni  
Sıradan acılardır çünkü bütün ilgileri toplayan  
Oysa sıkıntıyı buruşuk bir iç çamaşırı gibi saklayan  
Bu kımıltısız gövde  
Görülmemiştir ki hiç görülsün şimdi  
Görülmediği gibi gündeğumundan havalanan kuşların  
Ya da bir oda kapısını açtığınız zaman  
O müthiş öğle sıcağında  
Pencerenin önünde örgü ören birinin  
- Örgü mü, bir çay bardağını başka başka tutan ellerin becerikliliği mi-  
Görülmediği gibi  
Ama var mıydı sanki görülmek isteyen  
Var mıydı bir şeyler bekleyen yüreğimin eskittiklerinden.

## II

Ve her şey hızla yetişti sonra  
Sarı bir günün kahverengi yarınına.

Yıkılmış bir ağacın üstünde yıllarca oturdum da  
Gözleri avına benzeyen bir avcıydım sanki  
Ağaç da çürümüş zaten  
Kazınmış, oymuş bir yerlerinden gelip geçen onu  
Ağaç mı, içi yıllarla dolu bir kutu mu  
Çözmek için mi acaba içlerindeki bir gizi  
-Gizi mi, bir giz gereksinmesini mi-  
Yoklamışlar orasından burasından  
Kim bilir.

Ama sessizlikten başka ne bulmuşlar  
Önemsiz bir iki anıdan başka  
Ya insan kılığında ya da bir dekor taşkınlığında  
Sorarım ne bulmuşlar  
Çoktan yeni bir umuda dönüşmüştür onlar da  
Anılar.

Oysa bambaşka şeyler olmalıydı ağaçta  
Kazılmış, oyulmuş yerlerinde ağacın  
Buruk mayhoş, daha çok da bir zehir tadındaki  
Bir şeyler olmalıydı. Ve sanki  
Yıllar var ki saklamışım orda ben

Saklamışım anlaşılan  
Odasında yapayalnız doğuran bir kadının  
Dışa vurmak istemediği  
Ya da pek gereksinmediği  
O iniltiyi andıran  
Duyurulmayan her şeyi.

## III

Ve her şey dönüştü işte  
Kahverengi bir çarşambadan

Sapsarı bir cumartesiye.

Ansızın bir rüzgar çıktı demin  
Çölde yanıt arayan alaycı bir rüzgar  
Kolalı bir örtü gibi acıtıyor yüzümü  
Yakıyor göz kapaklarımı da  
Toplayıp getiriyor anılarımı bir bir  
Uzun yolları hiç sevmeyen anılarımı.

(Kaç türlü girilirdi anılardan içeri?  
1 - İşte! bir zambağın özsuynun içilişi gibi  
2 - Süt emer gibi bir memeden  
Bütün renklerin ve bütün kokuların bir anda bilinişi  
3 - Dibini kazıyor alanlar: dünyanın iç çekişi.)

(Ansak mı anmasak mı  
Yeri mi şimdi değil mi  
Bir tren yolculuğunda ve her yerde  
Her şeyin ya da hiçbir şeyin hiç mi hiç çekilmezliğini  
Bir hafta tatilini, bir öğle vaktini, belki bir pazartesiye  
Saatler iyi  
Adamlar gülüyorlarsa iyi, gülmüyorlarsa gene iyi  
Ve bütün yolcuların dalgın  
Koparıp koparıp bir şeyler yediklerini  
Görünüşte kararsız  
Görünüşte üzgün, endişeli  
Görsek mi acaba, görmesek mi  
Açıp da kapalı gözlerini arada  
Şöyle bir görünümü tek bir solukta  
Yalandan, inatla içine çekenleri  
Ya da bir köprüden geçerken, bir tünele girerken  
Belirtip yüzlerinde çok görmüşlüğü izlerini  
Bir tilki çevikliğiyle, acele  
Katarak yolculuğa hiç yoktan bir gizemliliği  
Bilmem ki, görmesek mi  
Durunca tren bir istasyonda  
Dudakları çatlamış, ateşli, hasta bir istasyonda  
Dünyanın bütün elma satıcılarına bakıp  
Bakıp da her şeyi ilk defa tanıyormuş gibi  
Uzanıp pencerelerden sarkık گردانlarıyla  
Tutarak parmaklarıyla yalancı  
Ve ucuzundan bir kolyeyi  
Acaba görmesek mi  
Bir treni ve dünyada tren olan her şeyi.

Ansak mı anmasak mı acaba  
Yeri mi şimdi, değil mi  
Sırasını bekleyen bir kadının, hasta  
Gereğinden fazla abartılmış yüzünü  
Besbelli öğrenirdiniz  
Çevirirdiniz gözlerinizi yer tahtalarına  
Bir duvar saatine ya da kapıya  
Telefona bakardınız, tırnaklarını incelerdiniz uzun uzun  
Kısaca  
Kaçınmak isterdiniz o yüzden -ama bitmedi-  
Gördünüz, görüverdiniz bir daha  
Sıyrılmış acılardan ansızın  
Sevecen, durgun, sade  
O yüzü  
Belki de, orda, acele  
Karar verdiniz

Bir anneniz olsun isterdiniz böyle  
Ve belki sarılıp öpmek isterdiniz onu  
Her neyse...

Söylesek, yeniden mi söylesek şimdi de  
Ben uzun yolları hiç sevmem  
Doğacak bir çocuk gibi beklemeli anılar  
Ansızın doğmalı, ansızın ölmeli saniyelerde.)

#### IV

Bırakıp gidiyor anılarımı rüzgar  
Denize bırakılmış çöpler gibi  
Yol kenarlarında birikmiş gereksiz eşyalar gibi  
Geri veriyor ve çekip gidiyor usulca.

Bulanık bir havuzun yanında buluyorum kendimi  
Bakımsız, taşları kırık bir havuzun yanında  
İçinden koyu yeşil bir çocuğun baktığı  
Çürümeye yüz tutmuş yaprak renginde  
Ağlaması yağmurlu bir sundurmaya benzeyen  
Kırık iskemleleri, çatlamış mermer masasıyla  
Yağmurlu bir sundurmaya  
Ve pencerelerde belli belirsiz bir kadın  
Pencerelerde ve her yanda.

Bir çocukta bir kadın hayaleti mi  
Bir kadında bir çocuk hayaleti mi  
Yalnızca bir hayalet mi yoksa.

(Nerdeyim  
Kelebeklerden dokunuşlar alan bir yaprak gibi inceyim  
Para bozduranların az çok bildiği  
Adres soranların gene bildiği  
Bir sokakta bir aşağı bir yukarı  
Saatlerce dolaşanların hemen hemen bildiği  
Amansız bir güceniğim.)

Geri getiriyor bunları rüzgar  
Geri getiriyor anılması kırmızı bir konağı da  
İniltili, hasta bir konağı da  
Çatısında baykuşların tünediği  
Birtakım iplerin düğümlendiği tahtaboşlarda  
Ve bütün konuşmaların tek bir cümlede toplanıp  
Suskunluğu bir anıt gibi yükselttiği  
Bir konağı ve konağın olanca görkemini  
Geri getiriyor rüzgar.

(Konaksa yandı çoktan  
Tertemiz bir asfalt ezip geçti onu  
İyi biliyorum tertemiz bir asfalt  
Ezip geçti onu  
Kırmızı bir konak mezarı gölgesi bırakarak.)

Ve yıllar ve günler ve saatler ayarlandı  
Caddeler, iş hanları kahveler ayarlandı  
Meyhaneler, genelevler  
Pasajlar, dar sokaklar, geçitler  
Soğuk biralar ayarlandı, soğuk her şey  
Ve bütün ilişkiler

Birden yerini aldı.

Ve her şey yetişti gene  
Sarı bir çarşambadan  
Kahverengi bir cumartesiye.

V

Ben Ruhi Bey, nasıl olan Ruhi Bey  
Nasılım  
Bir yaz ikindisinden çıktım geldim  
Diyelim bir pazartesiydi, biraz da şöyle geldim  
Kapıyı iyice kapadım  
- Kapadım mı, evet, kapadım -  
Çitlembik ağacının altından geçtim  
Frenk üzümlerinden bir iki salkım kopardım  
Dişlerimle sıyırdım  
Sardunya renginde ve sardunya tadında idiler  
Biri fotoğrafımı çekiyorkenki gibi durdum  
Azıcık gülümsedim  
Ve dünya bana gülümsedi  
Çakılların üstünden yürüdüm  
Yürüdüm ki, bir sese benziyordum sanki  
Yüzyıllarca önce kırılmış bir kemik sesi  
İyice duydum  
Çıkarken bahçe kapısını açık bıraktım  
- Çok yüksekti. Deniz dibi renginde ve demirdendi. Üstünde aslan başı  
kabartmalar vardı. İki yanında çok yüksek iki duvar uzar giderdi.  
Dışardan çam ağaçları görünürdü. Bir kırbaç gibi görünürdü. Ve  
ağaçların üstünde kırbaç kılıflarına benzeyen ve evlatlıkların mavi  
pazen giysilerini andıran kalınlaşmış bir gökyüzü dururdu -  
On sekiz on beş trenine yetiştim  
Geniş kadife koltuğa oturdum  
Puromu yaktım - iki kibrit harcadım -  
Akşam gazetelerinde pek bir şey yoktu  
Haydarpasha'ya kadar bulmaca çözdüm  
İskelede saçları çok iyi taranmış bir kız bana baktı  
Bakışından tedirgin oldum  
Giyimsizdi, boyasızdı, bakımsızdı  
Vapurla Karaköy'e geçtim  
Tokatlı'ya uğradım  
Köprüden aldığım Fransız dergilerini karıştırdım  
Kirazla bir kadeh rakı içtim  
Çıkarken boy aynasında kendime baktım  
Öldükçe yakışıklıydım  
Gömleğim temizdi, beyaz ceketim  
Tertemizdi ve ayakkabılarım  
Pantolonum ütülü  
Yelek cebimde ince altın bir zincir  
Sarı ve ince bıyıklarım  
Tam Ruhi Bey bıyığıydı  
Ve iki parmağın arasında bir çiçek sapı  
- Zakkum muydu, değil miydi, belki yazpatı -  
Boynumda menekşe rengi bir papyon  
Hafifçe sarkık  
Dudağımda bitti bitecek bir sigara  
Kenarında dudağımın  
Dışarı çıktım.  
Tünele bindim, Asmalımescit'teki Viyana lokantasına geldim.  
Avusturyalı karı koca beni karşıladılar

İkisi de eğilerek ben dimdik durdukça onlar bir kez daha eğilerek beni  
karşıladılar  
Benden başka oldukça şişman iki adam daha vardı. Beyaz Ruslardandılar, gözleri  
necef taşı gibi sert ve parlaktı  
Tezgahta bir Leh Yahudisi votka içiyordu, yüzündeki ince damarlar fırçayla  
çizilmiş gibiydi, bir silinip bir canlanıyorlardı.  
Soğuk et getirdiler bana, omlet, bira filan getirdiler  
Üstüne kremalı ahududu getirdiler, likörle kahve getirdiler  
Çıkarken bolca bahşiş bıraktım.  
Markiz'e uğradım, dört mevsimden süzölmüş bir konyak içtim  
Düzeltilip arada bir bıyıklarımı  
Uçları hafifçe ıslak  
Bir ara pencere camında kendime baktım  
Baktım ki, ben Ruhi Bey  
Nasıl olan Ruhi Bey  
Daha nasılım.

Oradan Galatasaray'a kadar yürüdüm  
Bir kadının pembe beyaz teni dağılıp uçuşarak  
Gezindi ortalıkta bir süre  
Ve durdum  
Durdum bu güzel yaz ikindisinden çıkıp  
Bambaşka bir sonbahar sabahını giyininceye kadar Nasılım.

## VI

Nasıl olacaksınız Ruhi Bey  
Bugün de erkencisiniz Ruhi Bey  
Şarapla bira mı içiyorsunuz Ruhi Bey  
Böyle sabah sabah Ruhi Bey  
Akşam akşam Ruhi Bey  
Akşam sabah Ruhi Bey  
Cıgara alır mıydınız Ruhi Bey  
Yakalım Ruhi Bey, yakalım  
Böyle üşüyor musunuz Ruhi Bey  
Benim de ayakkabılarım su alıyor Ruhi Bey  
Ne olur ne olmaz  
Önümüz kış Ruhi Bey  
Ee, daha nasılsınız Ruhi Bey  
- İyiyim, iyiyim.

(Gelsem gelsem bir solgunluktan gelirim  
Kızgın bir sardunyanın üstelik üvey çocuğu  
Pembe pembe azarlanırım  
O ölür ben azarlanırım  
Kocaman bir konakta uzarım kısalırım  
Ellerim tırnaklarım  
Yeni kırılmış bir koyun derisi gibi pespembe  
Ve sıcak  
Gözlerim, gözlerim benim  
Denizi ilk defa gören bir çocuğun  
Birdenbire yaşlanması neyse.)

Sizinle görüşelim Ruhi Bey  
Vaktim yok, vaktim yok  
Ruhi Bey, görüşelim  
Vaktim yok görüşmeye kimseyle  
Ruhi Bey!  
Kendimle bile, kendimle bile.  
(Olmaz ki, kimse kimseyi sevemez

Ama hiç kimse.)

## BİR ÇİÇEK SERGİCİSİ DER Kİ

Bin dokuzyüz on iki miydi, bin dokuz yüz elli iki miydi  
Güneşli bir öğle miydi, çiçekler gölgesiz miydi  
Ellerim kirli miydi  
Neydi  
Çiçeklere su mu serpiyordum, bir karanfil çok mu uzaklardan gelmişti  
Bilmem ki  
Benim bütün yaşamımda hep karanfiller olmuştur  
Her zaman hatırlarım  
Sanki bir karanfilden sürekli doğmuştumdur  
Bin dokuz yüz on iki doğumlu bir karanfili  
Karım göğsüme takmıştı. Şimdi ben çok yaşıyım  
Şimdi ben nedense çok yaşıyım  
Herkesi ayrı ayrı tanımam  
Ruhi Bey'i İçerenköy'den tanırım  
İçerenköy'ü iyi bilirim de ondan  
Kaç yıl önceydi, şimdi unuttum  
Babasını da tanırım  
Kaç yıl önceydi, bilemem  
Üryani eriği gibi gözleri vardı  
Çizmeleri, kamçısı  
Ruhi Bey, benden çiçek alırdı  
O zamanlar sokak sokak dolaşırdım  
Çiçek alanları iyi bilirdim  
Ruhi Bey de çiçek alırdı  
Nedense benden alırdı. Çünkü ben çiçekleri çok biçimli tutarım  
Kuşkonmazları sevmem, kullanmam  
Çiçeklerin aralıklarına bakarım  
Sanki ben onları hep yeniden yaratırım, yontarım  
Bin dokuz yüz kırk üçte biri öldü  
Boynu değil, bir karanfilin sapıydı, yana düştü  
Düşünce öldü  
Bir ölümlük sindi ellerime  
Bir ölümlük bana sindi  
Ona sergimde her zaman bir yer ayırırım  
Kimseler bilmez  
Ben işte gizli gizli onu sularım  
Karanlık bir karanfilliği  
Yoklukta bir karanfilliği  
O gün bugündür bütün çiçekler  
Karanfildir benim için.

Bir gün de bir demet karanfilim yandı  
Bir demet karanfilin penceresi, kapısı  
Nedense yandı  
Önce giyinik bir ev görünümündeydi, öyleydi  
Takındı kırmızılarını sonra  
Süslendi  
Bir boşluk edindi orda kendine  
Hemen oracıkta bir boşluk  
Açtı şemsiyesini ve gitti.

Ben şimdi oğlumun yanında kalırım  
Onun kırmızı yapraklardan yapılmış

Bir zamandışılığı vardır  
Beni anlamaz  
Anlamaz, niye anlasın  
Anlaşılmak! -değil mi ama- sanki kimsenin olamaz

Ben kendime bir karanfil mezarı satın aldım  
Beni oraya gömecekler  
Ruhi Bey cenazeme gelecek  
Ama hangi Ruhi Bey  
Doğrusu biraz şaşırdım  
İçerenköy'deki Ruhi Bey gelmez  
O sadece karanfil satın alır  
Ölümü pek beğenmez  
Şimdiki Ruhi Bey ölüme daha yatkındır  
Yaşamaya da  
Ölümle yaşam arasında bunalır bunalır  
Ben bu kadarını anlarım  
O gelir beni kaldırır  
Bir karanfil kalabalığına artık katılır  
Geçen gün gördüm  
Acımayı unuttum  
Sevinmeyi unuttum  
Ben her şeyi artık unutuyorum  
Ama o geçerken ne yalan söyleyeyim şuramda bir ağrı duydum  
Ağrı da değildi belki, hani, nasıl  
Gövdemi yeniden buldum  
Acılar acılara eklenince ağırlaşıyor  
Gövdem de ağırlaşıyor  
Ruhi Beyle kocaman bir demet karanfil oluyoruz  
Şu üstümdeki boşluk kadar  
Bir demet  
Yok artık pek konuşmuyoruz  
Benim sözlerim eskidi  
Onunki de eskidi  
Zaten kelimeler sonludur  
Öyle değil mi  
Donuk donuk bakışıyoruz  
Ben ölüme iyice yakın  
O yaşamaktan uzak  
Öyle bir gök içinde durmuş gibiyiz  
Karanfiller ölürken  
Karanfillerden bir deniz.

#### BİR MEYHANE GARSONU

İşte  
Isınmış parke yolun kokusu  
Demek ki ben mutsuzum  
Tuhaf bir su içmişim de sanki içim görünüyor  
Gözlerim buzdan  
İçimde yaz kırıkları.

Eklemek gerek  
Büyümesi gibi bir salyongozun  
Yıllarla değil, yıllarla değil  
Saniyelerle kıvrılmıştır kabuğum.

Aynalıpasaj'ı geçtim

Geçerken sağlı sollu aynalara baktım - her günkü gibi -  
Vitrinlere baktım, düğmelere, fremuarlara  
Yukardaki taş heykelciklere baktım  
Bakmasam ne yapacaktım, açılıp kapanmaya başladı dudaklarım  
Gözkapaklarım  
Açılıp kapanmaya  
Açılan kapanan çözülen  
Ne varsa duyuyordum kendimde  
Balıkpazarı'na saptım.

Ben balıkpazarı'na sapınca  
Dünyada sayılmayan bir adamdım  
Nasıl duruyorsa gökyüzü sayılmadan  
Boylu boyunca bir duvar  
Ve uzay nasıl duruyorsa  
- Uzay ki mutluluktur  
Ele geçmeyen bir sonsuzluktur uzay -  
Ben masallara şunu bunu taşırdım.

Oldukça dar bir sokağa gelince durdum  
Karşıdan karşıya çamaşırlar asmışlardı  
Mor, pembe, beyaz çamaşırlar  
Kızgın yaz güneşinin altında  
Hoşlandım  
Anahtar kilide soktum, bundan da hoşlandım  
Çevirdim bir iki kez, kapı titredi  
Ben de titredim  
Dükkanı açtım.

Karşıkı evler çoktan uyanmıştı  
Hemen herkesi az çok tanırdım  
İki kocakarı, levanten, dama oynuyorlardı gene camın önünde  
Çinko balkonda bir kız çocuğu ağlıyordu  
Oydu  
Bir satıcıya sesleniyordu, oydu  
Besbelli yeni uyanmıştı, saçları dağınıktı  
Zayıftı, sürekliydi, değişmiyordu  
Sesi inceydi, isterikti  
Saate baktım dokuz buçuktu.  
Ne yaptım da ben, daha sonra ne yapacaktım  
Önce helaya girdim, bir süre helada kaldım  
Terledim, adını bilmediğim bir kokuyla koktum  
Mutfağa girdim  
Patatesleri soydum yıkadım  
Domatesleri salatalıkları  
Soydum yıkadım  
Muska böreği sardım kaldırdım  
Bira kasalarını, boş şişeleri  
Dükkanın önüne çıkardım  
Camları sildim, ortalığı süpürdüm  
Sonra bir iskemleye oturdum  
Orda yüz binlerce cinayeti ben  
Ve intiharı  
Bir mutluluk gibi dışımda duydum.

Evet, gelirdi  
Ruhi Bey mi dediniz, evet, gelirdi.

PATRON MASAYA GELİR

Ben patronum, şöyle böyle bir adamım  
Bırakın konuşayım  
Bir bira içeyim konuşayım  
Kim ne derse desin kadınlara düşkünüm  
Ne yapayım öyleyim  
Kadın dendi mi sanki ben  
Vişneli bir dondurmayı durmaksızın yalarım.

Ruhi Beyi pek tanımam  
Yok, hayır, belki de iyi tanırım  
Neden dersiniz ben herkesi iyi tanırım  
İşsizim, dülgerim, boyacıyım  
Herkesle bir olurum  
Kişiliksiz kalırım.

Günün herhangi bir saatinde çıkar gelir  
Nasılsınız Ruhi Bey, derim  
O her zamanki gibi: iyiyim, iyiyim!  
Şu köşedeki masa onundur  
Başkası oturmuyorsa gider oturur  
Şaraptan başka bir şey içmez  
Bazen şarapla birayı karıştırır  
Doğrusu sarhoşken hiç görmedim  
Tersine çok incedir, derim ki biraz da soyludur  
Nedense bulutlanır gözleri arada  
O zaman kimseyi görmez  
Uzaklara bakar yalnızca  
Benimle konuşurken, gazetesini okurken  
Ruhi Bey uzaklara bakar  
Sanırsınız ki işte çok uzaklarda bir Ruhi Bey daha var  
Bana öyle gelir ki durmadan geri çağırır onu  
Ama durmadan  
Ve alır karşısına - neden bilinmez -  
Suçlu bir çocuktur da sanki o, gizli gizli azarlar.

Parası varsa verir  
Yoksa hiç bir şey söylemeden çekip gider  
Sonra bir cep saati vardır, arada çıkarıp bakar  
Ama bilirim saatle filan işi yoktur  
Zaten zamanla işi yoktur ki Ruhi Beyin  
Hep aynı elbiseyi giyer  
Yazın ceketini çıkarır  
Kravatı ip gibidir, incedir  
Ayaklarına hiç bakmadım  
O kadar ilginçtir ki yüzü, ayakları bilmem var mıdır.

Bu meyhaneyi yirmi yıldır işletirim  
Doğrusu Ruhi Bey gibisini hiç görmedim  
Mısırçarşısı'nda baharatçı dükkanları vardır, bilirsiniz  
Ruhi Beyi ben o dükkanlara benzetirim  
Binlerce şeydir çünkü Ruhi Bey  
Nanedir, ada çayıdır, zencefildir  
Bu çevrede herkes onu tanır  
Bana sorarsanız tanımaz  
Şöyle ki, bir ayakkabı çivisi gibi kendine batar  
Şarabıyla batar, uykusuzluğuyla batar  
Gülmesi hüznüne  
Konuşması susmasına batar.

Çok oturmaz, usulca kalkıp gider  
Sıkılır da mı gider, pek anlamam  
Anladığım bir şey varsa  
Şu bardağı görüyorsunuz ya  
Bardağa birayı boşalttığım gibi gider  
Gitmeden önce biraz silikleşir  
Sonra büsbütün solar  
Gerçekte  
Dört mevsimin karışımı gibidir Ruhi Bey.

Size bir olay anlatayım, çok kısa  
Bir kış günüydü, kar yağıyordu  
Gök sapından boşalmış papatya yaprakları gibi duruyordu  
Kapıda Ruhi Beyi gördüm  
Gözleri kıpkırmızıydı  
Çiğnenmemiş karın üstünde  
İki tek kokına gibi duruyordu gözleri  
Beni birine gösteriyordu eliyle  
Yanında kimseler yoktu  
Birine yakınıyordu benden  
Yanında kimseler yoktu  
Bir adım daha attı  
Eli bir bıçak ucu gibi sipsivriydi, uzundu  
Ve nasıl olduysa oldu  
Yitirdim bir anda gözden  
Hani düş gördüm desem  
O zaman sağ bileğim niye kanıyordu.

#### KÜRK TAMİRCİSİ YORGO VE KÜÇÜK BİR OLAY

Tepebaşı'ndan Pera'ya girerken  
Küçük bir alandan geçeceksiniz  
Geçmeyin!  
Sağda ufak bir dükkan vardır, benimdir  
Kapının üstünde KÜRK TAMİRCİSİ YORGO yazılıdır  
İyi havalarda kapısı açıktır  
İçersi biraz loştur  
Loşolsun, ben severim, böylesi daha güzeldir  
Ben, karım, bir de anjel  
Biz üçümüz kürk kaplarız, kürk dikeriz  
Anjel elimzide büyümüştür, iyi kızdır  
Hemen hemen hiç konuşmayız - içersi biraz loştur -  
Yoktur ki ne konuşsak yıllarca konuşmuşuz.

Ama baksak ki birbirimize arada  
- Yorulunca işten bakarız da -  
Sanki herkes yeni bir haber getirmiş gibidir  
Öyledir öyledir  
Yüzlerimiz ona göre kesilmiş  
Ona göre biçilmiştir  
Çünkü insan yalnızken katettiği yollardan  
Ne zaman geri dönse yeni bir haber getirir  
- Doğrusu kentlerden kentlere mektuplar da böyle sessiz gider -  
Ve dışardan biri geçse gözlerimiz ona dikilir  
Çok görmüşümdür iş hanlarındaki terziler  
Kapıları açık terziler de böyledir  
Biri merdivenleri çıkmayagörsün  
O çıraklar kalfalar yok mu

Dişlerinde iğneler, iplikler  
Başlarını kaldırıp  
Hepsi birden göz kulak kesilirler.

Her neyse  
Biz karı koca masada çalışırız  
Anjel yerde çalışır  
Nedense hoşlanır bundan, yerde çalışır  
Biraz da açık saçık giyinir - söylerim, dinlemez -  
Kürkleri bacaklarının arasına sıkıştırır  
Kızarsa donunu filan gösterir - söylerim, dinlemez -  
Yeni evlidir, kocası burada yoktur.

Ruhi Bey derler bir adam vardır  
Ne bileyim işte, böyle bir adam vardır  
Cin gibidir, nereden geldiği bilinmez  
Dükkanın önünde durur  
Tam şurada dikilir  
Git dersin gitmez  
Bu kez de Anjel'e dönerim  
Anjel, derim, bak kızım Anjel  
- Söylerim, dinlemez -  
Yeni evlisin, kocan ne der  
- Hiçbir şey demez!

Yeğeni vardır bir de Anjel'in  
Şu karşıkı dükkanda çalışır  
On altı yaşlarında, çocuk  
Bir gün yakaladığı gibi Ruhi Beyi  
Tuttuğu gibi yakasından  
Gerisini sormayın daha iyi  
- Çünkü ben böyle şeyleri pek sevmem -  
Hep birden karakolluk olduk  
Bu olaydan tanırım işte Ruhi Beyi.

Gene mi  
Evet, geliyor  
Seyrek de olsa geliyor  
Bakıyor bakıyor bakıyor yalnız  
Anjel desen öyle  
Bacaklarını dikmiş oturur  
Aldırdığı bile yok  
Ruhi Bey de artık fazla kalmıyor.

RUHİ BEY ANLATIYOR:  
BİR DÜĞÜN GÜNÜ VE SONRASI

Kısacık bir gündü, bir iki dakikalık bir gündü  
Çocukların günü gibi bir gündü  
Kahverengi fotoğrafları vardı, bulanıktı  
Hiçbir şey açık seçik görünmüyordu  
Kocaman bir bahçe olmalıydı, orda burda  
Tavuskuşları olmalıydı, herbiri  
Öyle bir başına hiç kımıldamadan duruyordu  
Saniyeler sümbüller gibiydi  
Saniyeler sümbüller gibiydi dokunsam iki parmağım arasında akıyordu  
Kısacık bir gündü.

Bir kişi bile yoktu  
Hayrünnisa ile ben vardım  
Seylan taşları ile işlenmiş bir iğne vardı  
Yansıyan kırmızılık taranıyordu güneşte  
Kan gibi parlıyordu  
şöyle böyle hatırlıyorum  
Beni  l me uğurlayan bir düğün günü  
Babamı hatırlıyorum  
Babamın  l m n   
Kırbacıyla birlikte bir  am ağacına gömülü  
Annemsa odasında babamın  
Hasta yatağında  
Kımıldamadan yatıyor  
Pencerede sapsarı bir limon görüntüsü  
Duvar da rengarenk bir kırbaç koleksiyonu  
Hatırlıyorum  
Dişleri vardı Hayrünnisa'nın  
Hatırlıyorum  
Bir şeyler vardı, ortasından kesilir gibiydi  
Dişleri bembeyazdı  
Kesilen her şey bembeyazdı  
O dişleriyle vardı, ben yoktum  
Seylan taşlı iğnenin altındaydım, ben yoktum  
Hayrünnisa vardı, ben yoktum  
   gün üç gece geçti, ben yoktum  
On gün daha geçti, sonra ben günleri unuttum  
Bir kuşluk vaktini iyi hatırlıyorum  
i erenk y'deki tozlu bir yolu  
Postacıyı  
Terziyi  
Oyanmış limonluğu  
 i ek satan adamı  
Bir otobüs durağını iyice hatırlıyorum  
O yoktu.

Ve bir sabah ben vardım  
Koskoca bir konağı bir başıma soydum  
Yer halılarını çıkardım, kalın kadife perdeleri  
Maun konsolu,  in porselenlerini, gümüş takımlarını  
Hatırlıyorum  
Mineli pandomtifleri çıkardım, altın zincirleri, pırlanta yüzükleri  
Büyük kristal avizeleri, sedefli koltukları  
Bursa  atmalarını, Beykoz koleksiyonlarını, minyatürleri  
Hepsini, hepsini bir bir çıkardım  
Tutkuyla çıkardım, şehvetle çıkardım  
Öfkeyle  
Kanını akıtaraktan konağın  
Hatırlıyorum  
Konakta o gece konakla kaldım.

BİR GENELEV KADINI VE...

Girdi  
Sırtında eski bir ceket vardı  
Bir yerlerden sızmıştı sanki, gün ışlığı gibiydi  
Sarışındı  
 nce bir süre kapının önünde durdu durdu  
G lgelendi, incel di, beni gördü

Pek önemsemedim  
Baktı, hiç konuşmadı  
Oysa bir İsa tasviri gibi uçumluydu, güzeldi  
Yer gösterdim, oturmadı  
Bir sigara yaktım, ona da verdim  
Aldı  
Sigarasını ben yaktım  
Kısa bir gülümseme yürüdü dudaklarından  
Benim dudaklarıma da geçti  
Çocuklar gibi kızardım  
Öteki kızlar gülüştüler  
Ben kendimi sevdim, güvendim  
Saçlarımı düzelttim, göğsümü biraz kapadım  
Bana elini uzattı, ellerimiz birbirine değdi  
Sıcaktı, inceydi, kıskanırım anlatmaya bu eli  
Ağır ağır odama çıktık.

Girdi  
Açık pencereyi kapadım  
Perdeyi çektim  
Arkamı döndüm, yavaş yavaş soyundum  
Bileğimdeki saati çıkardım  
Sigaramı söndürdüm  
Tam o zaman..  
Zaman da değildi belki  
Önce korkunç bir gözyaşı seli  
Sonra alabildiğine bir kayalık  
Kayaların üstünde bir kertenkele  
Ardından bir ormanın uğultusu  
Binlerce kanat sesi  
Sağ elinde bir bıçak  
Yok, hayır, bıçak da değildi  
Vuran, ezen, öldüren bir el  
Ve eller  
Ve dişler  
Kendimden geçtim.

Bir daha gelmedi, hayır, bir daha hiç gelmedi  
Ama onunla ben  
Ne zaman istedimse o zaman yattım.

#### RUHİ BEY VE LİMONLUKTAKİ YANGIN

Niye lmalı öyleyse  
Aşk mutlu bir sürgünlükse.

Üvey annemdi benim, ben sarışındım  
On altı yaşındaydım, sarışındım  
Bulanık çıkmış fotoğraflar gibiydim, görünüksüz  
Yalnızdım, karışıktım  
Beni tanıyan kimseler yoktu  
Hiç yoktu  
İçime kapanıktım  
Büyük ağaçların altında  
Havuzun kırık taşları arasında  
Bilmezdim mutluluk nedir  
Bilemezdim  
Alıp başımı gitmek isterdim

İsterdim ama, kalırdım

Sanki kar yağışlarının ardından  
Uzun süren kar yağışlarının ardından  
Sevimsiz bir lunaparkta  
Kimsesiz bir atlıkarıncaydım.

Bir limonluğumuz vardı, öğle saatlerinde  
Bazen o limonlukta uyurdum  
Karışık düşler görürdüm  
Yalnızlık?  
O bir başına kalırdı, ben bir başıma kalırdım  
Sanki hiç tüketilmeyen bir otobüs durağı  
Gibi kalırdım  
Bir gün  
İçeri girdi, uyanıktım  
Yarı uzanmıştım, uyanıktım  
Bir üşümüşlüğü tutuyordum yüzümde, uyanıktım  
Dudakları aralıktı, ben uyanıktım  
Öyle bir süre durdu, baktı  
O baktı ben de baktım  
Yanıma usulca uzandı  
Uzandığını görmedim, ama uzandı  
Dağıldı, uçtu, bir gülüş gibi uzandı  
Önce şaşırdım  
Önce hiç kımıldamadım  
- Yalnızlık biraz azaldı -  
Saçlarımı sevdi, hiç kımıldamadım  
Bir biçim değildim sanki, bir nesne, bir şey değildim  
Biraz utandım  
Sokuldu bana iyice, bana sarıldı  
Dudaklarımı aldı, dudaklarımı taşırdı  
Köpüren sütler gibi taşırdı  
Köpükler içinde kaldım  
- Mevsim her zamanki gibi yazdı -  
Birden beyaz bacaklarını gördüm  
Sonra her şeyi gördüm  
O her şeyi ben ilk defa gördüm  
Ses çıkarmadım  
Ses çıkarmadım, köpüren sütler gibiydik  
Beni yeniden öptü, üstüne çekti beni  
Köpüren sütler gibiydik  
Limonlar beyazlandı  
Bir limondan başka bir limona geçtik  
Bir limondan başka bir limona geçtim  
Gözlerim süt gibiydi, sayısız gözlerim vardı  
İlk defa vardı  
Upuzun sürdü, kısacık sürdü  
Beni bıraktı  
Ayağa kalktı, saçlarını düzeltti  
Süt dindi  
Ama ben kaldım  
Çoraklar, çöller, tuzlu denizler gibi kaldım  
O gözlerini dikti bana  
- Ben suyun yanması gibi tuzda -  
Anlamsız, uzun  
Gizli, korunaklı  
Yüzüyle itermiş gibi ilk defa gördüğü bir yaratığı  
Yıllarca, ama yıllarca  
Baktı baktı baktı.

Kimseye bir şey söylemedim  
Ama bir daha gelmedi  
Ne sevgi, ne nefret, ne önceleri bir şey duymadım  
Sadece gelsin istedim  
Uyanık bekledim  
Gelsin istedim  
Ama bir daha gelmedi.

Anladım neden sonra  
Anladım kötülük olsun diye geldiğini limonluğa  
O bembeyaz dişleriyle yoktu, ben vardım  
Üç gündüz daha geçti, ben vardım  
On gün daha geçti, sonra ben günleri unuttum  
- Unutmak! ben büyüdükçe o benim çocukluğum -  
O yoktu  
Beni uyardı, beni yalnız bıraktı, anladım  
Çocukken vururdu, kanatırdı, ezerdi  
Bu kez de  
Anladım severekten  
Okşayaraktan yapmak istedi aynı şeyi.

Üvey annemdi, ben sarışındım  
O da sarışındı  
Beni uyardı, beni yalnız bıraktı

(Açık saçık giyinirdi, pek anlamazdım  
Dudaklarını ıslak tutardı, pek anlamazdım  
Şehvetle aralardı, bembeyaz dişlerini görürdüm  
Bembeyaz dişlerini görürdüm  
Bembeyaz  
Kalçalarını okşayaraktan tutardı.)

O günden sonradır ki iyi tanıdım ben kanı.

Bir gece uykudaydı bütün konak  
Gizlice bahçeye çıktım  
Yaralı bir hayvan gibi sürünerekten  
Sokuldum limonluğa usul usul  
Döktüm bir şişe gazı ve limonluğunu yaktım.

KISA BİR NOT:  
KONAKTA SON GÜN VE..

Ve yıllarca sonra kadının ölüsünü  
Bir bulantı cenazesi gibi kaldırdılar içimden.

O gece konağın bütün lambalarını yaktım  
Elimde bir içki şişesiyle ben  
Sanki bir insan şehrayini vardı da, ben  
Gecersiz bir sarışındım  
Gecersiz bir sarışındım ve işte  
Bütün kapıları açtım kapadım  
Kırdım parçaladım elime ne geçtiyse  
Biblolar mı olur, yağlıboya tablolar mı, kristal takımlar mı  
Elime ne geçtiyse  
Açtım pencereleri dışarı attım.

Durmadan atıyordum, eşyalar bitmiyordu ki hiç

Eşyalar bitmedikçe öfkeyle içiyordum  
Ve kinle  
iniltiler duyuyordum aşağıdan yukarıdan  
Ve bağrışmalar  
Ve çığlıklar duyuyordum bir de  
Tanıdığım artık ve bildiğim iyice  
Acayip hayvan seslerine benzeyen  
- Konak ki bir şimşekti de, elle düzeltilmişti sanki bir yağmur öncesinde -  
Uşaklar evlatlıklar birbirine giriyordu  
Birbirlerinden çıkıyorlardı  
Aralarına karıştım  
Boşaldım boşaldım boşaldım  
Ve bilirdim, biliyordum, süresiz bir sarışındım  
Başkalarını da çağırdım daha sonra  
Ve karşıladım.

Oramlakarşıladım, en çok oramla  
Kapıda karşıladım, düşümde karşıladım  
Bir sürü adamlar geldi, o bir sürü adamla bir sürü kadınlar  
Nerde kim varsa işte bir bir geliyordular  
Mutsuzlar, umutsuzlar, uyumsuzlar  
Ellerinde paketlerle geliyordular - neler yoktu ki -  
İçkiler, çiçekler, pastalar  
Küçük küçük paketler, büyük büyük kutular.

(Ah, ne de çok şeyleri vardır da, nasıl  
Hep böyle yerinde harcar bu kentsoylular.)

Giysiler giysiler gene giysiler  
Fiyonklar, boncuklar, payetler  
Değerli - değersiz, sahici - yalancı  
Türlü türlü iğneler, yüzükler ve kolyeler  
Önce hep nasılsınızlar, lütfenler, oturmaz mısınızlar  
Denenmiş iç geçirmeler, gizliden bakışmalar  
Ve yaldızlı cümleler  
Bu pazar ne yaptınız? Hangi pavyonda? Sahi mi?  
İğreti kahkahalar, ucuzundan gülmeler  
Bacak bacak üstüne atmalar, yerlere uzanmalar  
Sigaralar içkiler  
Sonra gene içkiler, hiç bitmeyen içkiler  
Ve dudaklar ve gözler, ince uzun boyunlar  
Memeler, kalçalar, kıçlar, falluslar  
Ve yavaştan seviciler, ibneler  
Poz kesen jigololar.

(Nasıl da vaktini bilirler her şeyin  
Ve vaktinde girişirler herşeye bu kent soylular.)

Sabaha karşı duruldu her şey  
Gidenler, gelenler, yeniden gidip gelenler  
Duruldu konak  
Denizanaları gibi açıldı kapandı  
Sızanlar mı dersiniz, uyuyup kalanlar mı  
- Elle düzeltilmiş bir yağmur sonrası mı acaba -  
Bir ara yağma edildiydi bütün kamçılar  
Ne kalmışsa kırıp dökmediğim  
Fırlatıp atmadığım  
Yağma edildiydi gümüş şamdanlar  
Saatler, konsollar, sehpalar  
Perdeler, avizeler, halılar.

(Bilmezsiniz siz, bilemezsiniz  
Görseniz nasıl ince  
Nasıl da kibardırlar bu kentsoylular.)

Kanadı kanadı kanadı o gece bütün konak  
Görkemli bir Kadın kaburgasını andıran konak  
Bahçede acı acı bağırır tavuskuşları.

(Kim ne derse desin iyi bilirlere kovulmayı da  
Azıcık sırtırlar, azıcık da şakaya filan alırlar  
Ve usuldan ve bozmadan hiç durumlarını  
Çıkarlar kırıtaraktan dışarı  
Yalanla avunurlar, yalanla korunurlar  
Bilmezler utanmayı hiç bu kokuşmuş kentsoylular.)

Yaktım konağı da o gece  
Bir daha, bir daha yaktım  
Yüzlerce, yüzbinlerce yaktım hiç usanmadan  
Aklımda bunlar kaldı sadece.

Soluksuz sessiz  
Gölgesiz devinimsiz  
Bir Ruhi Bey olarak Ruhi Beysiz  
Kentın içine kadar sokuldum.  
Ağzımın içi zehir gibiydi  
Tuttum bir sigarayaktım  
Kravatımı düzelttim  
Ayakkabılarımı sildim  
Ve sordum:  
- Ben Ruhi Bey nasılıım  
- Sahi siz nasılsınız Ruhi Bey  
- İyiyim iyiyim.

#### BİR OTEL KATİBİ

Anlamadığım şu  
Ben neden bir otel katibiyim  
Eskiyim, renksizim, kimsesizim  
Yontulmuş kalemlerden, sosisli sandviçlerden öğrenirim  
Papazlardan, homoseksüellerden öğrenirim  
Kız kurularından ve saldırgan dullardan  
Ve yaşlı adamların sararmış dudaklarından  
Ve deli saraylılardan, onların aybaşı kokularından  
Kendimden kendimden  
Ve nedendir ki ben  
Sararmış bir sürahide kirli bir su gibi bekletirim.

Günlerden ne? Pazartesi! İyi bilirim  
Ama gün nedir bilmem  
Çiylele çiçeklerle çamlarla doldurulmuş gün  
Göğsü bir martı göğsü gibi denizlere değen  
Parklarda bahçelerde göz dolduran gün  
Bir çocuğun gözlerinden gözyaşı içen  
Sesini bir ayın gibi uzaklardan duyduğum  
Gün nedir.

Kokular vardı ayrı ayrı, ben unutmuşum  
Hepsi şimdi bir otelin kokusu  
Kullanılmış çamaşırların ve bavulların kokusu

Ve telefonların ve kapısı açık helaların  
Ve hasta soluklarının, tozlu yer halılarının  
Sabahlara kadar yanan ampullerin kızgın  
Birbirine karışmış, değişmeyen kokusu.

Ruhunda kasvetin suyunu buldu  
Kimdir  
Olsa olsa bir otel katibidir  
Bir otel katibi her yerde bir otel katibidir  
Gözlüklü ve tedirgindir  
Hiç yıkanmamış gibidir, parmakları sarıdır  
Ön dişleri çürüktür, avuçları terlidir  
Yıllar var ki bir kumaş düşler kendine  
Ve bu yüzden olacak sanki biraz terzidir.

Sorarım - ki otel katipleri sorar - bir terlik nedir  
Terliğin yenisi yoktur  
Geçmiş i yoktur, geleceği yoktur  
Yeri ve kimliği zaten yoktur  
Bir terlik bir terliktir o kadar.

Bilirim kötünün kötüsü bir oteldir burası  
Odalarında hamam böcekleri, sinekler  
Pis yataklar, lekeler, sararmış çatlak lavabolar  
Peki bir insan nedir  
Sorarım - ki otel katipleri sorar -  
Bir gün gittikçe ufalıyordum  
Düş müydü, gerçek miydi, iyi bilemem  
Oturmuş bir küvete kuruyup kayboluyordum.

Şarkıcılar, sokak çalgıcıları gelir en çok  
Sokak kadınları, serseriler  
Evet, ara sıra Ruhi Bey de gelir  
Kan renginde gelir, yolunu şaşırmış bir böcek gibi gelir  
Sapından eğilmiş bir gelinciğin öyle uykusu gibi  
Çocuksu hafif

Tam bizim otelliktir  
Sanırım elbisesiyle yatar, ayakkabılarıyla  
Sabah olunca erkenden kalkar  
Ve kalkar kalkmaz başlar içmeye, doğrusu pek anlayamam  
Uçak saatlerini sorar, lüks lokantaları sorar bir de  
Pek anlayamam  
Şu var ki, kendiyle eğlenir gibi sorar  
Elinde vapur tarifeleri, kataloglar  
At yarışı listeleri  
Yanaşır pencereye, ışığa tutar birer birer hepsini  
- Otel her zaman loştur -  
Bakar bakar bakar.

Nemli bir havlunun yere bırakılışı gibi  
Çöker bir iskemleye sonra  
- Çoğu zaman böyle yapar -  
Sokağa bakar aralıksız  
Öyle bakar ki, sokakta bir şeyler olmuş sanırsınız  
Sanki bir cinayet işlenmiş, biri parasını çarptırmış  
Ya da terk edilmiş bir kadın yakalamış kocasını  
Bağırıp çağırıyordur gebe karnını göstererek  
Nerdeyse  
Hani nerdeyse polisler gelecek  
Nerdeyse

Hani nerdeyse polisler gelecek  
- Gerçi her türlü olaya tanışızdır bu sokakta -  
Oysa işte Ruhi Bey  
Görerek bakmıyordur ki bir şeyler anlasanız

İçer bardağındaki son yudumu da  
Topundan boşalan bir kurdele gibi  
Sarı bir kurdele gibi  
Çekip gider az sonra.

#### BİR OLAY: RUHİ BEY VE GÜLCÜNÜN ÖLÜMÜ

Bir kara parçası sanır insan  
Düştü mü başı derde  
Kendini açık denizlerde.

Şimdi bir kıyı bile değil  
Bir ufuk çizgisi bile değil  
Yalnızca ölü  
Sabaha doğru yağın altında  
Kıvrılmış kalmış  
Besbelli tutunmak istemiş boşluğa  
Kolları havada  
Sıkılmış avuçlarıyla bir demet gülü  
Yayılmış gövdesine bir gülümseme  
Ve çevresine  
Taş binalara, karanlık pencerelere  
Kefeni kardan ve gülden.

Polis arabası kapıya geldiği zaman  
Giyimevlerini, mezecileri, postaneyi geçerek geldiği zaman  
Arka sokaklardaki birkaç kiliseyi  
Cenaze levazımatçılarını ve  
Bin dokuz yüz yirmi sekiz modasına göre giyinmiş bir kadının bir anlık ölüsünü  
Geçerek geldiği zaman  
Bir kamyon et boşaltıyorken bir kasap dükkanının önünde, tam o zaman  
Yüzü sabunlu bir otel müşterisinin elinde traş makinesiyle  
Pencereden sarktığı zaman.

Polis arabasını görmeden önce  
Her yanı aynalarla çevrili bir meyhanedeydim  
Sırçaları dökülmüş aynalarla  
Parça parça görüyordum kendimi  
Dışarda kar vardı, kirli kar  
Isınmak için konyak içiyordum  
- Isınmak için mi dedim, tuhaf -  
Dışarda kar vardı  
Saat dokuzu on geçiyordu, Balıkpazarı'nın her günü sabahı  
Yıllardır hep aynı sabah  
İri bir kayabalığının içbükey karnı  
Ve binlerce, on binlerce kedinin hep birden  
Kente hiç uymayan bir yaratık gibi kımıldandığı  
O sabah.

Polis arabası kapıya geldiği zaman  
Aynalıpasaj'ın düğmecileri, gömlekçileri  
Yüzükçüleri, bilezikçileri, tuhafiyecileri  
Dükkanlarını açık unuttukları zaman

Ve dükkanların üstündeki heykelciklerin  
Bir yas törenine hazırlanır gibi  
Anlatımlarını değiştirdikleri zaman  
Balıkçıların balıkların karşısında en iyi durdukları zaman  
Ayakta çay içtikleri zaman  
Mermer masaların altından yorgun gövdeleriyle  
Çıktıkları zaman serserilerin  
Ve Pasaj temizlenmeye ve karlar kürenmeye başladığı zaman  
Masmavi iki yengeç gibi bakmaya başladığı zaman gözleri garson Vasil'in  
Tam o zaman.

Polis arabası kapıya geldiği zaman  
Üç kişi siyah bir otomobilden indiler  
Üçü de sivildi, ellerinde çantaları vardı  
Ben meyhanenin penceresindeyim  
İçerde ve kar içindeydim  
Bir demet gül içindeydim  
Güle gömülüydüm  
Kana.

Polis arabası gittiği zaman  
Demir kapının yanında ölü  
Gökyüzünü dönemecinin altında  
Ve yerde bırakmamak ister gibi sözünü  
Elinde bir demet gülle  
"Gül, gül!" diye acı bir bağırıyı uzattığı güllerle  
İpıslak saçlarıyla buzdan yatağına uzanmış.

(O zaman ıhlamur ağaçları kardan görünmezdi. Gözlerim azalırdı,  
gizlenirdim. Babam koyu kahverengi çizmeleriyle karları ezer ezer  
ezerdi çakıltaşlarının ayaklarının altında oynastıklarını duyuncaya  
kadar. Annem çatı katının yanındaki sivri kuleden gözlerini ayırmazdı,  
yeter ki gök kanasındı beyaz beyaz ve kocaman bir alabalığın karnı.  
Uşaklar bir köşeye sinerlerdi, hiç konuşmazlardı, bir kristal sürahi  
rüzgardan ürperir titrerdi. İniltiye benzeyen bir ses yayılırdı.  
Karanlığa yapışırdım, bir kapı karanlığına, bir duvar karanlığına, bir  
yokoluş karanlığına. Ölüm çok uzaklardaydı, o zaman çok uzaklardaydı  
ölüm.)

Sordu  
Karla kaplı kirli bir cümle  
Başında kimler vardı?  
Bir, emekli postacı Hüseyin  
- Çok adres bildiği için adı pezevenge çıkan -  
iki, cenaze kaldırıcısı Adem  
- Çıplak kafalı, ön dişleri çürümüş -  
Üç, akordeoncu kadın  
- Hemen hemen hiç konuşmayan, saçları oksijele sarartılmış, Bizanslı bir  
kehribar taciri gibi şişman, yaşlı ve kızoğlankız -  
Ve sonra ötekiler  
Üç Horan Kilisesinin kapıcısı  
Çingene çalgıcılar, bademciler  
Lotaryacılar  
Bir iki garson  
En geride  
Çengelli iğne satan bir kız çocuğu.

Ve onu kaldırdılar, ben gördüm  
İkinci konyağımı içtim bitirdim  
Demir Kapıdan çıkardılar ve gördüm  
Morg arabasına koydular

Kapısını ittiler, kapı kapandı  
Taraklar, istiridyeler açıldı kapandı  
Çiçekler titreştiler  
Bir balıkçı balık doğradı ve tarttı  
Pencereden çekildim.  
Günlerdir ilk olarak güldüm, gülümsedim  
Yıllardır ilk olarak  
Sanki ilk gözyaşının tarihini buldum, üstünü çizdim.

Ve sordu gene  
Ölümle kaplı o kirli cümle:  
Siz Ruhi Bey nasılsınız  
Ben Ruhi Bey nasılım  
Anladım anladım  
Ve şimdi iyi biliyorum artık nereye.

#### CENAZE KALDIRICISI ADEM

Bir ölü nedir ki bir ölüm nedir  
Acıyla kirlenmektir, acıya sevinmektir.

Siz bilirsiniz, isterseniz biraz gecikiriz  
Gelmesine geliriz, birazcık gecikiriz  
Ne kadar gecikirsek o kadar iyiyiz  
Ben o kadar iyiyim.

Bir zamanlar hamaldım, çelenk taşırdım  
En güzel çiçekleri ben sırtımda taşırdım  
Caddelerden geçerdim, büyük vitrinlerin önünden  
Serlerden bahçelerden güne damlardım  
Renklere karışırdım, kentin ışıklarına  
İçinden soyulan bir portakal gibi  
Kendi içdenizlerimi oper okşardım  
Süslenmiş gibi olurdum  
Kokular içinde kalırdım.

Sonra bir gün çağırdılar  
Sonra bir gün beni gene çağırdılar  
Artık hep çağırdılar, dört kişi olduk  
Dört kişi gerekliydi, dört kişi olduk  
Ölüleri gördük, ölüler koltuktaydılar  
Ölüleri gördük ölüler yatakta  
Ölüler giyinik, ölüler çıplak  
İşte biz dört kişi buna alıştık  
Bizi alıştırdılar.

Omuzlarım kesik kesiktir, nasırlıdır  
Her zaman bir ölü vardır omuzlarımda  
O kadar ölü vardır ki her yanımda benim  
- Ölüler içindeyim! ölüler içindeyim! -  
Örneğin bir bardak su içsem bir ölü kayar şuramdan  
Su içmeyen bir balık gibi kayar  
Ölülere takılmış bir uçurtma gibiyim  
Biraz öyleyim.

Ve otel müşterileri, onlar  
En inandırıcı ölülerimdir benim  
Her biri biri ölümü her gün yeniden yaşar

Camlara yapıştırılmış yüzler gibi  
- Unutmak utanmaktır, siz bilirsiniz -  
Hüzünsüz, anlatımsız, soğuk  
Akşamüstü rengidedirler ve yorgundurlar.

Siz daha iyi bilirsiniz, Hıristiyanları soyarlar  
Ölüleri çıplaktır onların  
Ne yalan söyleyeyim görünce huylanırım  
Yeni ölmüş genç kızlar yeni doğmuş çocuklara benzerler  
Görünce huylanırım  
Bunu karıma da anlatırım, su dökünürüm  
Adım mı, Ademdir, iyi adamımdır.

Karıma anlatırım ya, size de anlatırım  
Bir gün bir ölü kaldırdık, Aşkenazlardan  
Henı şu Leh Yahudilerinden işte  
Gözleri o kadar mavi olan, mavi bir suda yüzer gibi gövdesi  
Saçları tütün renginde  
Her neyse, uzatmayalım, bir de baktık ki ölünün arka cebinde  
Dolarlar, marklar, sterlinler  
Önce paylaşmayı düşündük, yalan söylemeyeyim  
Götürüp geri verdik az sonra  
Götürüp geri verdik, yüz lira aldık  
Hepsi hepsi yüz lira  
Bir gün bir ölüye asılı iki torba  
Torbalar kalçalara inmiş, askılar omuzlarda  
İçleri altın dolu  
Ölüyse bir okcakarı, Ermeni  
Çoluk çocuğu  
Elbette geri verdik altınları da.

Ve genç bir kız ölüsünden ametist bir kolye çıkardım  
Doğrusu sakladım onu gizlice  
Karımdan bile sakladım, karımdan  
Niye mi sakladım, uğurdur diye.

Bir karım, iki çocuğum, dört kişiyiz  
Kimseler bizimle konuşmaz  
Mahallede kahveye çıkmam, anlarsınız  
Giderek alıştım içkiye de  
Demin de söyledim ya, iyi adamımdır  
Benden kötülük gelmez  
İnanır mısınız, bir gün gene bir ölüyü kaldıracağız  
Tam kaldıracağız, birden farkına vardım  
Adam düpedüz yaşıyor  
Oysa raporlar filan tamam  
Buzluğa girdi mi o anda işi bitik  
Başında mirasçılar yas giysileri içinde  
Dedim ya, birsdan farkına vardım  
Evet, o gün bugündür yaşıyor  
Cihangir'de oturur, zengindir  
Bir iki kez evine de uğradım  
Beni pek sevmez.

Ne de olsa herkes biraz ölüdür  
Otel müşterileri en önde gelir  
Kendileri soyar kendilerini kendileri giydirir  
Büyük kentlerin büyük tabutlarıdır oteller  
Nedense işte onlar gökyüzüne gömülür.

Bu sabah on birde bitirdim işimi

Gidip uyuyacağım  
Belki de  
Ya karımla ya da  
Bir başka ölüyle yatacağım.

ACABA

Dönelim  
Döndürsün bizi  
Kalbin akıp giden bulutlara benzeyen sesi  
Yağmursuz bir yağmura açılmış kapılardan  
Ve akılda kalan bir yokuştan  
Ve yalnız çocuklara özgü o sonsuz sinema koltuklarından  
Ve çocukluktan  
Dönelim  
Dönelim mi biz  
Gençlikten, oralardan  
Mutluluğu bir kabuk gibi saran mutsuzluklardan  
Dönelim mi acıya  
Acıya, büyük acıya  
Ve soralım mı acaba  
Ey büyük yalnızlık! insansan eğer  
Bir kaya  
Dalgalar yalarken onu  
O bakarken kaskatı kalabalıklara  
Ah, kalbin bulut bulut akan sesi.

Bütünöyle bir semte benziyor Ruhi Bey  
Binlerce, on binlerce kedinin hep birden kımıldadığı  
Kedilerden örölmüş birsemte  
Ve soğuk bir tuvalde yerini bulamamış renkler gibi  
Soğuk ve ayakta tutan çelişkileri  
Bir görünömden bir başka görünöme kolayca sıçranan  
Her şeyin, ama herşeyin çok dıştan farkedildiği  
Eh belki de bir satır fazlalığı ya da bir satır eksikliği  
Belki de genç bir şairden ödünç alınan.

Yürüyor mu, yüremeyi mi düşünüyor Ruhi Bey  
Düşünmesi daha mı sonra koyuluyor yola  
Nereye gidecek ama, nereye varacak sanki  
Yoksa bir oyun tadı mı buluyor bunda  
Oyundan atılmaktan korkmayan bir oyuncu gibi  
Boşvermiş de sanki oyunun kurallarına  
Üstelik son bölümde, perdenin kapanmasına  
Azıcık vakit kalmış  
Ya da vakit var daha. Ama ne çıkar  
Gövdenin yazgıya başkaldırması mı  
Ruhi Beyin  
Başkaldırması mı yoksa

Vaktinden önce anlamanın şaşkınlığı mı  
Vaktinde anlamanın sevinci mi  
Ya da biraz geç kalmanın  
O gereksiz tedirginliği mi  
Hangisi

Ama belli ki sonundayız her şeyin  
En sonunda.

## DÜŞLÜYOR ÖLÜMÜNÜ RUHİ BEY

Niye ölmemeli öyleyse  
Yaşamak mutlu bir devinimse.

Ölüsünü bekliyor Ruhi Bey  
Bir yanda Ruhi Bey bir yanda ölü  
Ve görmemek ister gibi ölüyü  
Oturmuş bir iskemleye.

Ben ki bir ölüyü beklemekle geçirdim geceyi  
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini.

Getirdiler beni sayrılar evine bir sabah  
Asansörle yukarı çıkardılar  
Tertemiz bir yatağa yatırdılar - ben böyle istedim böyle oldu -  
Oda numaran 283'dü aklımda doğru kaldıysa  
Pencereden tepeler görünüyordu, bulutlar ve birtakım kuşlarla devinen tepeler  
Yakınımdan geçiyordu bazı kuşlar da  
Beyaz bir saat asılıydı duvarda. Duvarın her yerinden  
Bembeyaz saatler asılıydı  
Ve her şey o kadar beyazdı ki, ayrıntılar  
Yılların eklem yerlerini gösteriyordu sanki  
Ve bütün eklem yerlerinde koskocaman bir ölü  
Ruhi Beyin ölüsü  
Hepsi de ur gibi beni  
Sarmıştı ur gibi Ruhi Beyi  
O gün sigara içtim akşama kadar  
- İkinci gün aldılar sigaramı -  
Ve saatler biraz sarardı  
Sarardı bütün ayrıntılar.

Ve otuz sekizin altına düşmedi ateşim  
Yataktan kalkamadım  
O gece uyuyamadım sabaha kadar  
Koridorlarda ayak sesleri, bağırmalar  
Kapı gıcırıltıları ve acayip sesler

Bilmem böylece kaçta çıktı beklediğim ölümler.

Üçüncü gün kan şişeleri, tüpler, serumlar  
Doktorlar, hastabakıcılar  
Aralıksız girip çıkmalar  
Gidip gelmeler  
Tepelerden pencereye akan kuşlar  
Pencereye sıvanan kuşlar  
Ve benim mutluluğumun altında  
Kararıp yitti bütün ayrıntılar  
Bir daha görünmedi  
Ve artık hiç görünmeyen  
Şişeler, tüpler, serumlar.

Ve o gün ilk defa ölüsünü gördü Ruhi Bey  
Soğumuş gövdesini gördü  
Donuk gözlerini, durmuş kalbini  
Gördü neye benzerse bir ölü.

- Ben Ruhi Bey nasılım
- Mutlusunuz Ruhi Bey.

Yarın gazetelerde çıkacak ilanlarım  
Ruhi Bey öldü  
Bu ölüm töreninde mutlaka bulunacağım  
Bir daha görmek için ölümü  
Çelenkler yığılacak avluya  
Ki benim sayısız ölülerime  
Yaldızlı yapraklarını kıpırdatarak bakacaklar  
Sevgiyle  
Ve babam elinde gümüş kırbacıyla  
Bir başına bir ölü  
Annem bir limon görüntüsünün önünde giyinmiş ölümlüğünü  
Ölüler halinde duracak onlar da  
Dışındaki ölüler, içimdeki ölüler  
Bir alaşım halinde, donuk güneşin altında  
Ve benim mutluluğumun altında  
Akıp gidecek bütün kötülükler  
Ölümün armaları gibi  
Akıp gidecekler en sonunda

Niye ölmemeli öyleyse  
Yaşamak mutlu bir devinimse.

KORO

(Çiçek sergicisi, meyhane garsonu, meyhane patronu, kürk tamircisi Yorgo, Hayrünnisa, genelev kadını, otel katibi, cenaze kaldıracısı Adem, akordeoncu kadın, emekli postacı, vb.)

Çelenklerimizle geldik, yoktunuz  
Ara sokaklarda, pasajlarda aradık, yoktunuz  
Meyhanelere baktık, otellere sorduk, yoktunuz  
Nerdesiniz, Ruhi Bey?

RUHİ BEY

O kadar bekledim ki, geliyorum  
Ölümümü bekledim, geliyorum  
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini  
Bekledim geliyorum.

Ben Ruhi Bey, mutlu olan Ruhi Bey  
Ölümü gömdüm, geliyorum  
Bir sonbahar günüydü, geliyorum  
Güneşler buz gibiydi, geliyorum  
Ve bütün kötülükler  
Ölümün armaları gibiydi  
Size anlatırım, geliyorum.

Hepsini, hepsini gömdüm, geliyorum  
Havuzun kırık taşlarını - siz bilmezsiniz -  
Limonluğu ve kırmızı konağı - siz bilmezsiniz -  
Aynalarda kendini seven Ruhi Beyi - siz bilmezsiniz -  
Ve bildiğiniz Ruhi Beyi -ya da pek bilmediğiniz -  
Gömdüm ben, geliyorum.

KORO

İyi biliriz sizi biz, iyi biliriz  
Nerdesiniz Ruhi Bey.

RUHİ BEY

Gömdüm hepsini, geliyorum  
Bütün ölülerimi gömdüm, geliyorum.

KORO

Peki ya sonuç, Ruhi Bey, ya sonuç  
Biz sizi tanımaz mıyız  
Siz ne yaparsınız bundan sonra, biz ne yaparız  
Bir bütünün parçalarıyız, bir bütünün parçalarıyız.

RUHİ BEY

Sonuç mu dediniz, ne dediniz, ne dediniz  
Sonuç hiç gömülür mü, geliyorum  
Ben yalnız ölülerimi gömdüm, geliyorum.

KORO

Doğrusu anlamıyoruz Ruhi Bey  
Her insan biraz ölüdür  
Biz ki bir bütünün parçalarıyız, biliriz  
Her insan biraz ölüdür.

RUHİ BEY

İnsan yaşıyorken özgürdür  
Yaklaştım iyice, geliyorum.

KORO

Her insan biraz ölüdür  
Biz de biraz ölüyüz.

RUHİ BEY

Ölüler ki bir gün gömülür  
İçimizdeki ölüler, dışımızdaki ölüler  
İnsan yaşıyorken özgürdür  
İnsan  
yaşıyorken  
özgürdür.

TÜRK EDEBİYATINDA  
Unutulamayan

Aşk  
Şiirleri

Antolojisi

Akdeniz Sanatevi  
ANTALYA

KEDİ ŞİİR KİTAPLIĞI  
SEÇKİ DİZİSİ

Hazırlayanlar  
Edip Cansever - Emine

Kerse

Kasım, 1996

Tasarım - Dizgi - Yayın  
AKDENİZ SANATEVİ  
Tel&Fax. (0 242) 248 07

86

ANTALYA

ISBN 975-7935-00-9

Genel Dağıtım  
AKDENİZ KİTABEVİ  
Belediye İşhanı No 110  
Tel. 242 49 14  
ANTALYA

Yahya Kemal Beyatlı  
(1884-1 Kasım 1958)

ERENKÖYÜ'NDE BAHAR  
Cânan aramızda bir adındı,  
Şîrin gibi hüsn ü âna ünvan,  
Bir sâhile hem şerefti hem şan.  
Çok kerre hayâlimizde cânan  
Bir şi'ri hatırlatan kadındı.

Doğmuştu içimde tâ derinden  
Yıldızları mâvi bir semânın;  
Hazzıyla harâb idim edânın,  
Hâlâ mütehayyilim sadânın  
Gönlümde kalan akislerinden.

Mevsim iyi, kâinât iyiydi;  
Yıldızlar o yanda, biz bu yanda.  
Hulyâ gibi hoş geçen zamanda  
Sandım ki güzelliğin cihanda  
Bir saltanatın güzelliği idi.

İstanbul'un öyledir bahârı;  
Bir aşk oluverdi âşinalık..  
Aylarca hayâl içinde kaldık;  
Zannımca Erenköyü'nde artık  
Görmez felek öyle bir bahârı.

GEÇMİŞ YAZ

Rüya gibi bir yazdı. Yarattın hevesinle,  
Her anını, her rengini, her şî'rini hazdan,  
Hâlâ doludur bahçeler en tatlı sesinle!  
Bir gün, bir uzak hatıra özlersen o yazdan

Körfezdeki dalgın suya bir bak, göreceksin:  
Geçmiş gecelerden biri durmakta derinde;  
Mehtap... iri güller... ve senin en güzel  
aksın...  
Velhasıl o rüya duruyor yerli yerinde!

Ahmet Haşim  
(1884-4 Haziran 1933)

#### KARANFİL

Yarin dudağından getirilmiş  
Bir katre alevdir bu karanfil.  
Rûhum acısından bunu bildi!

Düşükçe vurulmuş gibi yer yer,  
Kızgın kokusundan kelebekler,  
Gönlüm ona pervane kesildi.

#### KARANLIK

Aşkın bu karanlık gecesinde  
Bülbül yine vahşî müterennim,  
Mecnûnunu terketti mi Leylâ?  
Vahşî sesi firkat sesi sandım.

Aşkın bu karanlık gecesinde  
Hicrânımı duydum seni andım.  
Firkat-zede bülbül gibi yandım.

#### PARILTI

Ateş gibi bir nehr akıyordu,  
Rûhumla o rûhun arasından,  
Bahsetti derinden ona hâlim,  
Aşkın bu unulmaz yarasından.

Vurdukça bu nehrin ona aksi,  
Kaçtım o bakıştan, o dudaktan;  
Baktım ona sessizce uzaktan,  
Vurdukça bu aşkın ona aksi...

Faruk Nafiz Çamlıbel  
(1898-8 Kasım 1973)

#### SEN NERDESİN

Caddeden sokaklara doğru sesler elendi,  
Pencereler kapandı kapılar sürmelendi.  
Bir kömür dumanıyla tütsülendi akşamlar,  
Gurbete düşmüşlerin başına çöktü damlar...  
Son yolcunun gömüldü yolda son adımları,  
Bekçi sert bir vuruşla kırdı kaldırımları.  
Mezarda ölü gibi yalnız kaldım odamda:  
Yanan alnım duvarda, sönen gözlerim camda,  
Yuvamı çiçekledim, sen bir meleksin diye,  
Yollarını bekledim görüneceksin diye,  
Senin için kandiller tutuştu kendisinden,  
Resmine sürme çektim kandillerin isinden.  
Saksıda incilendi yapraklar senin için,

Söylendi gelmez diye uzaklar senin için...  
Saatler saatleri vurdu çelik sesiyle,  
Saatler son gecenin geçti cenazesıyla,  
Nihayet ben ağlarken toprağın yüzü güldü,  
Sokaklardan caddeye doğru sesler döküldü...

#### FİRARİ

Sana çirkin dediler, düşmanı oldum güzelin,  
Sana kâfir dediler, diş bile dim Hak'ka  
bile.  
Topladın saçtığı altınları yüzlerce elin,  
Kahpelendin de garaz bağladın ahlâka  
bile...

Sana çirkin demedim ben, sana kâfir  
demedim,  
Bence dinin gibi küfrün de mukaddesti  
senin.  
Yaşadın beş sene kalbimde, misafir demedim,  
Bu firar aklına nerden, ne zaman esti  
senin?

Zülfünün yay gibi kuvvetli çelik tellerine  
Takılan gönlüm asırlarca peşinden gidecek.  
Sen bir âhû gibi dağdan dağa kaçsan da yine  
Seni aşkım canavarlar gibi takip edecek!..

Nazım Hikmet  
(1902-3 Haziran 1963)

#### TAHİR'LE ZÜHRE MESELESİ

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da  
hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil,  
bütün iş Tahir'le Zühre olabilmekte  
yani yürekte.

Mesela bir barıkatta dövüşerek  
mesela kuzey kutbunu keşfe giderken  
mesela denerken damarlarında bir serumu  
ölmek ayıp olur mu?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da  
hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Seversin dünyayı doludizgin  
ama o bunun farkında değildir  
ayrılmak istemezsin dünyadan  
ama o senden ayrılacak  
yani sen elmayı seviyorsun diye  
elmanın da seni sevmesi şart mı?  
Yani Tahir'i Zühre sevmeseydi artık  
yahut hiç sevmeseydi  
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da  
hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil

#### SEVİYORUM SENİ

Seviyorum seni ekmeği tuza batırıp yer gibi  
geceleyin ateşler içinde uyanarak  
ağzımı dayayıp musluğa su içer gibi,  
ağır posta paketini, neyin nesi belirsiz,  
telâşlı, sevinçli, kuşkulu açar gibi,

seviyorum seni denizi ilk defa uçakla geçer  
gibi  
İstanbul'da yumuşacık kararırken ortalık,  
içimde kımıldanan bir şeyler gibi,  
seviyorum seni. 'Yaşıyoruz çok şükür' der  
gibi.

#### VERA'NIN UYKUDAN UYANIŞI

İskeleler ayakta uyuyor  
masa da öyle  
serilmiş yatıyor sırtüstü kilim  
yumuş nakışlarını  
ayna uyuyor  
pencerelerin sımsıkı kapalı gözleri  
uyuyor sarkıtmış boşluğa bacaklarını balkon  
karşı damda bacalar uyuyor  
kaldırımında akasyalar da öyle  
bulut uyuyor  
göğsünde yıldızıyla  
evin içinde dışında uykuda aydınlık

uyandın gülüm  
iskeleler uyandı  
köşeden köşeye koşuştular  
masa da öyle  
doğrulup oturdu kilim  
nakışları açıldı katmer katmer  
ayna seher vakti gölü gibi uyandı  
açtı kocaman mavi gözlerini pencereler  
uyandı balkon  
toparladı bacaklarını boşluktan  
tüttü karşı damda bacalar  
kaldırımında akasyalar ötüştü  
bulut uyandı  
attı göğsündeki yıldızı odamıza  
evin içinde dışında uyandı aydınlık  
doldu saçlarına senin  
dolandı çıplak beline ak ayaklarına senin.

#### SENİ DÜŞÜNMEK

Seni düşünmek güzel şey,  
ümitli şey,  
dünyanın en güzel sesinden  
en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey...  
Fakat artık ümit yetmiyor bana,  
ben artık şarkı dinlemek değil,  
şarkı söylemek istiyorum.

Ahmet Hamdi Tampınar  
(1901-24 Ocak 1962)

#### HATIRLAMA

Sen akşamlar kadar büyü, sıcak,  
Rüyâların kadar sade, güzeldin,  
Başbaşa uzandık günlerce ıslak  
Çimenlerine yaz bahçelerinin.

Ömrün gecesinde sükûn, aydınlık  
Boşanan bir seldi avuçlarından,  
Bir masal meyvası gibi paylaştık  
Mehtabı kırılmış dal uçlarından.

#### SABAH

Serin rüzgârlara pencereni aç!  
Karşında fecirle değişen ağaç,  
Bak, seyret ağaran rengini ufkun  
Mahmur gözlerinde süzölsün uykun.  
Bırak saçlarınla oynasın rüzgâr,  
Gümüş çıplaklığı bir başka bahar  
Olan vücudunu ondan gizleme.  
Ne varsa hepsini boyun, saç, meme,  
Esirden dudaklar okşasın sevsin  
Mademki geceden daha güzelsin!

#### BÜTÜN YAZ

Ne güzel geçti bütün yaz,  
Geceler küçük bahçede...  
Sen zambaklar kadar beyaz  
Ve ürkek bir düşüncede,  
Sanki mehtaplı gecede,  
Hülyan. eşiği aşılmaz  
Bir saray olmuştu bize;  
Hapsolmuş gibiydim bense,  
Bir çözölmez bilmede.  
Ne güzel geçti bütün yaz,  
Geceler küçük bahçede

Yaşar Nabi Nayır  
(1908-15 Mart 1981)

#### ONAR MISRA

Ayırma gözlerini gözlerimden bu akşam,  
Böyle saatlerce bak, böyle asırlarca bak.  
Gözlerine yavaşça, yavaşça doldu akşam...  
Göklerin ateşini kalbime boşaltarak  
Benim içimde yaktı sanki gurubu akşam.  
Senin kirpiklerinde bir damla oldu akşam.  
Gündüzden, gürültüden ve kâinattan ırak,  
Akşamı seyredelim bakışlarında bırak,  
Ayırma gözlerini gözlerimden bu akşam,  
Böyle saatlerce bak, böyle asırlarca bak..

Eriyor fırtınanın hızı pencerelerde,  
Soba ılık bir hava dağıtıyor içerde,  
Ateşin karşısında yüzün kızılışıyor.  
Yanan ince dalların hafif çıtırtıları  
Bize unutturuyor dışarda yağın karı,  
Saadet içimizden bir sel gibi taşıyor.  
Ah bu kış geceleri, bu en güzel geceler!  
Bir yığın sözden fazla tesir eden heceler:  
Canım, kızım, yavrucum, benim bir tane  
yavrum,  
Seni bilsen ne kadar, ne kadar seviyorum.

İnanmak, ah, bir çocuk saffetıyla  
İnanmak...  
Gözlerin, sevgilinin, dalınca gözlerine  
Bütün muhabbetine ve bütün sözlerine  
Nihayetsiz bir huzur hasretiyle inanmak.  
Şüpheyi içerisinde kırıp ta bir dal gibi,  
İnanmak deli gibi, inanmak aptal gibi,  
Her yalana kananın illetiyle inanmak..  
İnanmak fazilete, şeytana ve ahrete,  
Ve mesut olmak için inanmak saadete,  
İnanmak, ah, bir çocuk saffetıyla  
İnanmak...

Hamit Macit Selekler

(1909-23 Ocak 1974)

KAL

Gün soldu, vakit geç, gitme bırak, kal  
Omuzlarında şal, başında örtü,  
Odamda hülyâlı bir akşam üstü  
Gölgeler içinde renk ve dudak kal.

Gidersen sana da kırılacak, kal  
-Gönlüm ki, böyle her gidene küstü-  
Ve deme 'buradan bir akşam üstü  
'Giderken ardımda hıçkırarak, kal!'

Madem, günlerimiz, sevgilim, kısa,  
Madem. dudakların yandığı lâhza  
İçin ruhumuzda bir özleyiş var,

Kal, çizsin hülyâmız mat ufkumuza  
Gümüşlü sabahlar, altın akşamlar,  
Soluk bir gül ıtrı gibiyken bahar...

O KALP, O ATEŞ NERDE?

Ağaçların yeşile, denizin laciverde  
Tekrar erdiği vakti, hatırlarsın, şafaktı;  
İlkbahar bahçelerde nemli, yaprak yapraktı,  
Seninle buluşmuştuk yine her günkü yerde.

Varlığın ellerime bıraktığın ellerde  
Yine sesin sıcaktı, hülyalı yüzün aktı,  
Bilmiyordun, gelişim artık son olacaktı.  
Nerde eski sabahlar, o kalp, o ateş nerde?

O gün veda. teselli, esefle dolu sözler  
Söylemek, 'oyun bitti!' demek  
İsteğindeydim.  
Lâkin seni görünce sustum, başımı eğdim,

Kaçtım. Bilmem ardımdan nasıl baktı o  
gözler.  
Şimdiyse geliyorum. Barış, affediver de..  
Fakat eski sabahlar. o kalp, o ateş nerde.

Sait Faik  
(1906 -11 Mayıs 1954)

O VE BEN

Sana koşuyorum bir vapurun içinden  
Ölmek, delirmemek için...  
Yaşamak; bütün âdetlerden uzak  
Yaşamak...  
Hayır değil, değil sıcak;  
Dudaklarının hâtırası;  
Değil saçlarının kokusu  
Hiçbiri değil.  
Dünyada büyük fırtınanın koptuğu böyle  
günlerde  
Ben onsuz edemem.  
Eli elimin içinde olmalı,  
Gözlerine bakmalıyım,  
Sesini işitmeliyim.  
Beraber yemek yemeliyiz.  
Ara sıra gülmeliyiz.  
Yapamam, onsuz edemem.  
Bana su, bana ekmek, bana zehir;

Bana tad, bana uyku  
Gibi gelen çirkin kızım,  
Sensiz edemem !

YEİS

Akşam üstleri geliyor  
Tam insanlar işten çıkarken,  
Salkım salkım tramvaylardan  
Bir güzel çocuk yüzüyle gülümsüyor  
Namussuz, akşam üstleri geliyor.

Neremden yakalıyor, bilmiyorum  
Ben tam sevmeye hazırlanırken  
On altı yaşındaki sevgilimi.  
Elini elimle tutmak  
Yirmi dört saatte bir  
Sıcak bir lâf dinlemek isterken..  
Rezil... Tam o saatlerde geliyor !

Sabahattin Ali  
(1907 - 2Nisan 1948)

ÇOCUKLAR GİBİ

Bende hiç tükenmez bir hayat vardı,  
Kırlara yayılan ilkbahar gibi.  
Kalbim her dakika hızla çarpardı,  
Göğsümün içinde ateş var gibi.

Bazı nur içinde, bazı sisteydim,  
Bazı beni seven bir göğüsteydim,  
Kâh el üstündeydim, kâh hapisteydim,  
Her yere sokulan bir rüzgâr gibi.

Aşkım iki günlük iptilâlardı,  
Hayatım tükenmez maceralardı,  
İçimde binlerce istekler vardı,  
Bir şair, yahut bir hükümdar gibi.

Hissedince sana vurulduğumu,  
Anladım ne kadar yorulduğumu,  
Sâkinleştiğimi, durulduğumu  
Denize dökülen bir pınar gibi.

Şimdi şiir bence senin yüzündür,  
Şimdi benim tahtım senin dizindir,  
Sevgilim. saadet ikimizindir,  
Göklerden gelen bir yadigâr gibi.

Sözün şiirlerin mükemmelidir,  
Senden başkasını seven delidir,  
Yüzün çiçeklerin en güzelidir,  
Gözlerin bilinmez bir diyar gibi.

Başını göğsüme sakla sevgilim,  
Güzel saçlarında dolaşsın elim.  
Bir gün ağlayalım. bir gün gülelim,  
Sevişen yaramaz çocuklar gibi.

Ahmet Muhip Dıranas  
(1909 - 27 Haziran 1980)

SERENAD

Yeşil pencereden bir gül at bana,  
Işıklarla dolsun kalbimin içi.

Geldim işte mevsim gibi kapına  
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

Açılan bir gülsün sen yaprak yaprak,  
Ben aşkımla bahar getirdim sana;  
Tozlu yollarından geçtiğim uzak  
İklimden şarkılar getirdim sana.

Şeffaf damlalarla titreyen, ağır  
Koncanın altında bükülmüş her sak.  
Seninçin dallardan süzülen ıtır,  
Seninçin karanfil, yasemin, zambak...

Bir kuş sesi gelir dudaklarından;  
Gözlerin, gönlümde açan nergisler.  
Düşen öpüşlerdir dudaklarından  
Mor akasyalarda ürperen seher.

Pencerenden bir gül attığın zaman  
Işıkla dolacak kalbimin içi.  
Geçiyorum mevsim gibi kapından  
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

#### ÜLKER'İN GÖZLERİ

Bir bahar sabahının karanlığında ıssız  
Gökte diz çökmüş iki titrek ışıklı yıldız  
Olan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Mutlu, esen ve hoşken ve gülerken gülerken  
Nerden gelir bilinmez üzünlüklüklerle  
birden  
Solan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Ne zaman perdelese içlerini bir buğu  
Ölümün güzelliği, özlemin yorgunluğu  
Dolan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Kalbinizin sezilmez parıltıcıklarını  
Bir büyük ateş gibi göstermenin sırrını  
Bulan gözlerinize âşıkım, Bayan Ülker!

Orhan Veli  
(1914-14 Kasım 1950)

ANLATAMIYORUM  
(moro romantito)

Ağlasam sesimi duyar mısınız,  
Mısralarımda;  
Dokunabilir misiniz,  
Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,  
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu  
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;  
Her şeyi söylemek mümkün; ,  
Epeyce yaklaştım, duyuyorum;  
Anlatamıyorum.

#### DENİZ KIZI

Denizden yeni mi çıkmıştı, neydi;  
Saçları, dudakları  
Deniz koktu sabaha kadar;

Yükselip alçalan göğsü deniz gibiydi.

Yoksuldu, biliyorum

- Ama boyna da yoksulluk sözü edilmez ya -  
Kulağımın dibinde, yavaş yavaş,  
Aşk türküleri söyledi.

Neler görmüş, neler öğrenmişti kim bilir.  
Denizle boğaz boğaza geçen hayatında!  
Ağ yamamak, ağ atmak, ağ toplamak,  
Olta yapmak, yem çıkarmak, kayık  
temizlemek...  
Dikenli balıkları hatırlatmak için  
Elleri ellerime değdi.

O gece gördüm, onun gözlerinde gördüm;  
Gün ne güzel doğarmış meğer açık denizde!  
Onun saçları öğretti bana dalgayı;  
Çalkandım durdum rüyalar içinde.

Cahit Sıtkı Tarancı  
(1910-13 Ekim 1956)

DESEM Kİ...

Desem ki vakitlerden bir Nisan akşamıdır,  
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor,  
Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini,  
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim,  
Senden kopardım çiçeklerin en solmazını,  
Toprakların en bereketlisini sende sürdürdüm,  
Sende tattım yemişlerin cümlesini.

Desem ki sen benim için,  
Hava kadar lâzım,  
Ekmek kadar mübarek,  
Su gibi aziz bir şeysin;  
Nimettensin, nimettensin!  
Desem ki...  
İnan bana sevgilim inan,  
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;  
Ve soframda en eski şarap.  
Ben sende yaşıyorum,  
Sen bende hüküm sürmekteisin.  
Bırak ben söyleyeyim güzelliğini,  
Rüzgârlarla, nehirlerle, kuşlarla beraber.  
Günlerden sonra bir gün,  
Şayet sesimi farkedemezsen,  
Rüzgârların, nehirlerin, kuşların sesinden,  
Bil ki ölmüşüm.  
Fakat yine üzülme, müsterih ol;  
Kabirde böceklere ezberletirim güzelliğini,  
Ve neden sonra  
Tekrar duyduğun gün sesimi gökkubbede,  
Hatırla ki mahşer günüdür  
Ortalığa düşmüşüm seni arıyorum.

Rıfat Ilgaz  
(1911-7 Temmuz 1993)

LEYLAKLARINI ANLATIYORUM

Leylak getiriyorsun bana güneşli bir gün  
Onu saçlarından topladığın belli  
Bir leylak bahçesinin karşısında

Böyle kucağında kalsa daha iyi

Bir vazoya bırakıp gidiyorsun  
Sen gidiyorsun leylaklar kalıyor mu sanki  
Önce renkleri gidiyor arkandan  
Nesi varsa gidiyor soyunarak

Her vazoya baktıkça karşımdasın ne tuhaf  
Her kokladıkça dönüp dönüp geliyorsun  
Düşünceler gibi filizleniyorsun gün  
geçtikçe  
Yaprak yaprak gelişıyorsun  
Leylak leylak bakıyorsun gözlerimin içine  
Ölümsüz bir mevsim oluyorsun

#### GİDİŞİNİ ANLATIYORUM

Sen gidiyorsun ya işine yetişmek için  
Saçlarını, gözlerini, ellerini  
Neyin varsa toplayıp gidiyorsun ya  
Her seferinde bir şey unutuyorsun sıcak  
Termometrede yükselen çizgi çizgi  
Kim bilir nerelerde soğuyorsun .

Senin gözbebeklerin var ya kadın kadın  
gülen  
İnsan insan bakan gözbebeklerin  
Beni tutsa tutsa gözlerin tutar ayakta  
Beni yıksa yıksa gözlerin yerle bir eder

Ne gelirse onlardan gelir bana Bar  
Çalışma gücü yaşama direnci Yur  
Mutluluk gibi kazanılması zor  
Mutluluk gibi yitirilmesi kolay

Bir açarsın ki mutluyum  
Bir kaparsın her şey elimden gitmiş

Bedri Rahmi Eyüboğlu  
(1913-21 Eylül 1975)

#### KARADUT

Karadutum, çatal karam, çingenem  
Nar tanem, nur tanem, bir tanem  
Ağaç isem dalımsın salkım saçak  
Petek isem balımsın ağulum  
Günahımsın, vebalımsın.

Dili mercan, dizi mercan, dişi mercan  
Yoluna bir can koyduğum  
Gökte ararken yerde bulduğum  
Karadutum, çatal karam, çingenem  
Daha nem olacaktın bir tanem  
Gülen ayvam, ağlayan narımsın  
Kadınım, kısrağım, karımsın.

Sigara paketlerine resmini çizdiğim  
Körpe fidanlara adını yazdığım  
Karam, karam  
Kaşı karam, gözü karam, bahtı karam  
Sıla kokar, arzu tüter  
İlgıt ılgıt buram buram

Netmiş, neylemiş, olmuşum  
Cömert ırmaklar gibi gürül gürül  
Bahtın karışmış bahtıma çok şükür.  
Yunmuş, yıkanmış adam olmuşum.

Karam, karam  
Kaşı karam, gözü karam, bahtı karam  
Sensiz bana canım dünya haram olsun

#### ÇAKIL

Seni düşünürken  
Bir çakıl taşı ısınır içimde  
Bir kuş gelir yüreğimin ucuna konar  
Bir gelincik açılır ansızın  
Bir gelincik sinsi sinsi kanar

Seni düşünürken  
Bir erik ağacı tepeden tırnağa donanır  
Deliler gibi dönmeye başlar  
Döndükçe yumak yumak çözülür  
Çözüldükçe ufalır küçülür  
Çekirdeği henüz süt bağlamış  
Masmavi bir erik kesilir ağızda  
Dokundukça yanar dudaklarım

Seni düşünürken  
Bir çakıl taşı ısınır içimde.

#### SİTEM

Önde zeytin ağaçları arkasında yâr  
Sene 1946  
Mevsim  
Sonbahar  
Önde zeytin ağaçları neyleyim neyleyim  
Dalları neyleyim.  
Yâr yoluna dökülmedik dilleri neyleyim.  
Yâr yâr!.. Seni kara saplı bir bıçak gibi  
sineme sapladılar  
Değirmen misali döner başım  
Sevda değil bu bir hışım  
Gel gör beni darmadağın  
Tel tel çözülüp kalmışım.  
Yâr yâr  
Canımın çekirdeğinde diken  
Gözümün bebeğinde sitem var.

Oktay Rifat  
(1914-18 Nisan 1988)

#### HÜRREM SULTANA GAZEL

Bu dünyayı seninle sevmişim, Hürrem!  
Öldürür diriltirsin, Mesih'im, Zühre'm!

Karun'ca mal yığsam ben neylerim sensiz,  
Neylenir saltanat sensiz, gözüm, gözdem!

Allar kuşan, has bahçeden güller takın,  
Bir düştür seyrettiğin aynadan modern!

Gel kavuş akşamla, desinler: 'Ay doğmuş!  
'Dağılmış, müjdeler olsun, zülûf, perçem!'

Yüzgörümlük Eflak ve Buğdan, dilersen  
Bu can var, esirgenmez, iste bir tanem!

#### KARIMA

Sofalar seninle serin  
Odalar seninle ferah

Günüm neşeyle uzun  
Yatağında kalktığım sabah

Elmanın yarısı sen yarısı ben  
Günümüz gecemiz evimiz barkımız bir  
Mutluluk bir çimendir bastığın yerde biter  
Yalnızlık gittiğin yoldan gelir

SENİNLE SENSİZ

Sen gelince bir mutluluk ülkesiyim,  
Cıvıl cıvıl;  
Az gelişmiş toplum gibi, sen gidince,  
Boynum bükük.

Fazıl Hüsnü Dağlarca  
(1914- )

SEVGİCEK

Severdim  
Severdim onu geceleri  
Aydınlık taşlar sanki uyurdu  
Sessizliğinde

Daha ötelere giderdi yeşilden  
Ellerinde otlar  
İnanırdı yıldızların birliğine  
Mutluluğuna suyun yalazın

Öteki kuşları yaşardı  
Dallar serçelerle doluyken  
Yiterdi kendi aklığında  
Uçsuz bucaksızdı düşü

Severdim  
Düşünürdüm düşünürdüm ayrılışında onu  
görürken de  
Baktıkça azalırdı  
Öyle ince bir yüzü vardı ki

SÖYLE SEVDA İÇİNDE TÜRKÜMÜZÜ

Söyle sevda içinde türkümüzü  
Aç bembeyaz bir yelken  
Neden herkes güzel olmaz  
Yaşamak bu kadar güzelken?

İnsan dallarla. bulutlarla bir,  
Aynı maviliklerden geçmiştir  
İnsan nasıl ölebilir  
Yaşamak bu kadar güzelken?

Celâl Sılay  
(1914 - 8 Eylül 1974)

MAVİ RANDEVU

Mavi bir elbiseyle gelmiştin, gökyüzü  
maviydi..  
Getirdiğin rüzgârla ev kokuyordun..  
Kolun koluma değiyordu, omzun omzuma..  
Mendilin maviydi, gökyüzü maviydi..

Bin dokuzyüz kırk iki baharıydı  
Bahçeli pencereler önünde geziyorduk,  
Gözlerimiz buluşuyordu, ürperiyordum

Gökyüzü maviydi, mendilin maviydi

Sıcak nefesin yüzüme değiyordu  
'Evlenebilir miyiz' diye sormuştum,  
Yürüyüşün değişmiş, yüzün pembeleşmişti;  
Mavi elbiseler içindeydin, gökyüzü maviydi.

Elini elime verdin, ayrılıyorduk,  
Gözlerin gözlerimde, dudakların ıslak,  
'Sık sık konuşalım' demiştin; gittin..  
Mendilin maviydi, gökyüzü maviydi..

#### SERENAD

Yarın sabah erken uyan  
Ben yıldızıma söyledim  
Işıklar serpecek üzerine  
Nur içinde uyanacaksın.

Ben ağaçlarıma söyledim  
Yarın sabah erken uyan  
Dağıt saçlarını, silkin  
Dallar titreyecek, şaşacaksın.

Yarın sabah erken uyan  
Ben göklerime söyledim  
Uzat ellerini fecre doğru  
Şafak sökecek, bakacaksın.

Ben yerlerime söyledim  
Yarın sabah erken uyan  
Gözünün değdiği her yerde  
Çiçekler açacak, göreceksin

Melih Cevdet Anday  
(1915 - )

#### SENİ DÜŞÜNÜYORUM

Çocukluğunu düşünüyorum Emilia  
Deniz boyundaki ıssız yolu sabahleyin  
Hani saçların, atkın uçuşurdu rüzgârda  
Kokusunu duyuyorum bembeyaz gömleğinin  
Seni kucağıma alıyorum Emilia

Ben büyüttüm seni, ben yetiştirdim  
Bugüne bu sevdaya  
Toprağı ekmeğim kitabım şiirim  
Sen ne varsa iyiden doğrudan yana  
Gözümün nuru, başımın tacı, efendim.

#### SEVİNCİN YARISI

Kuşlar yağmur yağdırır da  
Yağmur güneşe vururdu ya  
Ben sana gelirdim

Sevincin yarısı ağzımda  
Zambağa birikir sabahlar  
Ovalar atlara binerdi

Kulesine koşuşunca deniz  
Cebimde geceden yıldızlar  
Arılarla ballarla kanımda

Yüreğim avuç olurdu da  
Sonra çeşme de olurdu ya

Mutsuz dönüşler ayında

Ben sana gelirdim.

Cahit Külebi  
(1917 - )

#### KAYIP SEVDA

Bir yandan türkü söyler  
Bir yandan yürür ağlayarak,  
Sevdası rüzgâr gibi iter  
Dere boyunca yalınayak.

Nilüferler gibi solgun Ophelia !  
Yanaklarına yapışır saçları.  
Açılır etekleri suyun yüzünde,  
Seyrederdi söğüt ağaçları.

İnsan kalbi o zamanlar da vardı  
Daha küçüktü, daha kırmızıydı ama  
Şimdikinden  
Kopardılar kalbini Ophelia' nın  
Nilüferler gibi sarardı.

Şimdi de kızlar sokaklarda,  
Minnacık eller, ayaklar, saçlar.  
Ama nerde onlar, nerde Ophelia  
Nerde evvel zaman içindeki aşklar.

Sevdamız kayboldu zamanlarda  
Dişi ceylânla erkek ceylân  
Ayrı yönlerle koşar gider  
Bir sevişmek kaldı romanlarda.

#### TABANCA

Bir nagant tabancam olsa benim  
İnce bilekli yâr !  
Dünyaya eyvallah etmem  
Altın yürekli yâr !

Çocuksun gülüp söylersin,  
Uçan kuşlara benzersin,  
Ben ölürsem eğer neylersin  
Telli duvaklı yâr ?

A. Kadir  
(1917 - )

#### DAĞ BAŞINDA

Beni bir dağ başında böyle yapayalnız  
kodular,  
rüzgârlara, kuşlara, bulutlara yakın,  
senin etinden, tırnağından ayrı,  
senin kokundan uzak.  
Benim güzelim,  
benim ceylan bakışlım,  
benim kafamın ateşi,  
yüreğimdeki.  
Mümkün mü şu anda rüzgâr olmak, kuş olmak,  
şu anda üç dört portakal almak, getirmek  
sana,  
sana tuzlu badem,  
kabakçekirdeği.

Ŗu anda hiçbir Ŗey mümkün değil.  
Ŗu anda her Ŗeyden ayrı, her Ŗeyden uzağım  
ben.  
Ŗu anda sadece yalnızlık ve kahr.

Hayır, güzelim,  
hayır, ceylan bakıŖlım,  
hayır, kafamın ateŖi, hayır,  
hayır, yüreğimdeki.  
Ŗu anda mümkün ve güzel olan tek bir Ŗey  
vardır:  
Yanarak sevmek seni.

#### İLE

Sen orda bağrına bas dur en büyük ileyi,  
ben burda en büyük ileyi doldurayım,  
ekmeğe muhtaç, hürriyete muhtaç, sana  
muhtaç.  
Sen orda dalından koparılmıŖ bir zerdali  
gibi dur,  
ben burda zerdalisiz bir dal gibi durayım.

İlhan Berk  
(1918 - )

'NE BÖYLE SEVDALAR GÖRDÜM NE BÖYLE  
AYRILIKLAR'

Ne zaman seni dŖnsem  
Bir ceylan su içmeye iner  
ayırlları büyürken görürüm.

Her akŖam seninle  
YeŖil bir zeytin tanesi  
Bir parça mavi deniz  
Alır beni.

Seni dŖndke  
Gl dikiyorum elimin değdiği yere  
Atlara su veriyorum  
Daha bir seviyorum dağlları.

#### OTAğ

Sevgilim, iŖte eylül  
Ve iŖte senin usul usul seğiren yüzün.

Zaman ki sonsuzdur  
BitmemiŖ Ŗiirler gibidir.

Bazı hznleri  
Bazı nehirleri tutup anlatmak gibidir.

Biz ki zamanı tırnak içine alıp yaŖadık  
(İsteğin bulanık kıyısında).

Bundan değil midir bizim aŖkımızda  
Sürekli bir akŖam hüznü vardır.

Behçet Necatigil  
(1916 - 13 Aralık 1979)

#### GİZLİ SEVDA

Hani bir sevgilin vardı  
Yedi sekiz sene önce,

Dün yolda rasladım  
Sevindi beni görünce.

Sokakta ayaküstü  
Konuştuk ordan burdan,  
Evlenmiş, çocukları olmuş  
Bir kız, bir oğlan.

Seni sordu  
Hiç değişmedi, dedim,  
Bildiğin gibi...  
Anlıyordu.

Mesutmuş, kocasını seviyormuş,  
Kendilerininmiş evleri..  
Bir suçlu gibi ezik,  
Sana selâm söyledi.

#### ŞAYET AŞK

Şayet aşkın tohumu  
Düşmüşse gönlüne  
Suyunu esirgeme  
Aşkın hakkını yeme  
Pişman olursun ömrünce.

Sana gölge verecek dallar  
Fıskırır ancak gençlikten  
Büyüt bu fidanı ey genç  
Hazır yeşermişken!

Ne demek istediğimi  
Ömrünün ortalarında  
Ansızın anlarsın  
Alkol kana yayılınca

Necati Cumalı  
(1921 - )

#### UZAK HAZİRAN

İki dudak arası bir zaman  
Gözgöze geldikse geçerken  
Mayısla haziran arasında  
Yağmurlu bir saçak altından  
Aşktı uçup giden üstümüzden  
Aşktı değip geçen yanımızdan

Uyanıp kış uykularından  
Şubatla mart arasında  
Eylülle ekim arasında  
Yaz sularında kıyıya çıkan  
İki adım arası bir zaman  
Gözgöze geldikse geçerken  
Günlük güneşlik bir kaldırımdan  
Aşktı uçup giden üstümüzden  
Aşktı değip geçen yanımızdan

Aşktı görmedik bilmedikse  
Kimbilir hangi eylül bir daha  
Hangi uzak haziran

#### GÜNEŞ SAATİ'nden

Ağaçlar denize doğru gidiyor  
Deniz karşı dağlara doğru  
Gittikçe küçülüyor, ufalıyorum

Olduğum yerde  
Nerdeysen uzat ellerini  
Başım dönüyor

Özdemir Asaf  
(1923 - 28 Ocak 1981)

#### LAVİNİA

Sana gitme demeyeceğim.  
Üşüyorsun ceketimi al.  
Günün en güzel saatleri bunlar.  
Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.  
Gene de sen bilirsin.  
Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,  
incinirsin

Sana gitme demeyeceğim,  
Ama gitme, Lavinia.  
Adını gizleyeceğim  
Sen de bilme, Lavinia.

#### TENTATION

Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç  
Sana diyeceklerim söylemekle bitmez.  
Yıllardır yaşamamdan çaldığım zamanlar  
Adına düğümlendi.

Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç,  
Başka şehirleri özleyelim orada seninle.  
Bu evler, bu sokaklar, bu meydanlar  
ikimize yetmez.

#### AKIL GÖZÜ

Seni bulmaktan önce aramak isterim.  
Seni sevmekten önce anlamak isterim.  
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,  
Sana hep yeniden başlamak isterim.

Atillâ İlhan  
(1925 - )

#### BÖYLE BİR SEVMEK

ne kadınlar sevdim zaten yoktular  
yağmur giyerlerdi sonbaharla bir  
azıcık okşasam sanki çocuktular  
bıraksam korkudan gözleri sislenir  
ne kadınlar sevdim zaten yoktular  
böyle bir sevmek görülmemiştir

hayır sanmayın ki beni unuttular  
hâlâ arasıra mektupları gelir  
gerçek değildiler birer umuttular  
eski bir şarkı belki bir şiir  
ne kadınlar sevdim zaten yoktular  
böyle bir sevmek görülmemiştir

yalnızlıklarımda elimden tuttular  
uzak fısıltıları içimi ürpertir  
sanki gökyüzünde bir buluttular  
nereye kayboldular şimdi kimbilir  
ne kadınlar sevdim zaten yoktular

böyle bir sevmek görülmemiştir

#### YAĞMUR KAÇAĞI

elimden tut yoksa düşeceğim  
yoksa bir bir yıldızlar düşecek  
eğer şairsem beni tanırsan  
yağmurdan korktuğumu bilersen  
gözlerim aklına gelirse  
elimden tut yoksa düşeceğim  
yağmur beni götürecektir yoksa beni

geceleri bir çarpıntı duyarsan  
telâş telâş yağmurdan kaçıyorum  
sarayburnu'ndan geçiyorum  
akşamsa eylül'se ıslanmışsam  
beni görse belki anlayamazsın  
içlenir gizli gizli ağlarsın  
eğer ben yalnızsam yanılmışsam  
elimden tut yoksa düşeceğim  
yağmur beni götürecektir yoksa beni

#### BEN SANA MECBURUM

ben sana mecburum bilemezsin  
adını mih gibi aklımda tutuyorum  
büyüdükçe büyüyor gözlerin  
ben sana mecburum bilemezsin  
içimi seninle ısıtıyorum

ağaçlar sonbahara hazırlanıyor  
bu şehir o eski istanbul mudur  
karanlıkta buforlar parçalanıyor  
sokak lambaları birden yanıyor  
kaldırımlarda yağmur kokusu  
ben sana mecburum sen yoksun

sevmek kimi zaman rezilce korkuludur  
insan bir akşam üstü ansızın yorulur  
tutsak ustura ağzında yaşamaktan  
kimi zaman ellerini kırar tutkusu  
birkaç hayat çıkarır yaşamasından  
hangi kapıyı çalsa kimi zaman  
arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

fatih'te yoksul bir gramofon çalışıyor  
eski zamanlardan bir cuma çalışıyor  
durup köşe başında deliksiz dinlesem  
sana kullanılmamış bir gök getirsem  
haftalar ellerimde ufanıyor  
ne yapsam ne tutsam nereye gitsem  
ben sana mecburum sen yoksun

belki haziran'da mavi benekli çocuksun  
ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor  
bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden  
belki yeşilköy'de uçağa biniyorsun  
bütün ıslanmışsın tüylerin ürperiyor  
belki körsün kırılmışsın telâş içindesin  
kötü rüzgâr, saçlarını götürüyor

ne vakit bir yaşamak düşünsem  
bu kurtlar sofrasında belki zor  
ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden  
ne vakit bir yaşamak düşünsem  
sus deyip adınla başlıyorum  
içimsıra kımıldıyor gizli denizlerin

hayır başka türlü olmayacak  
ben sana mecburum bilemezsin

PİA

ne olur kim olduğunu bilsem pia'nın  
ellerini bir tutsam ölsem  
böyle uzak uzak seslenmese  
ben bir şehre geldiğim vakit  
o başka bir şehre gitmese  
otelleri bomboş bulmasam  
içlenip buzlu bir kadeh gibi  
buğulanıp buğulanıp durmasam  
ne olur sabaha karşı rıhtımda  
çocuklar pia'yı görseler  
bana haber salsalar bilsem  
içimi büsbütün yıldız basar  
bir hançer gibi çıkıp giderdim

ben bir şehre geldiğim vakit  
o başka bir şehre gitmese  
singapur yolunda demeseler  
bana bunu yapmasalar yorgunum  
üstelik parasızım pasaportsuzum  
ne olur sabaha karşı rıhtımda  
seslendiğini duysam pia'nın  
sırtında yoksul bir yağmurluk  
çocuk gözleri büyük büyük  
üşümüş ürpermiş soluk  
ellerini tutabilsem pia'nın  
ölsem eksiksiz ölürdüm

MARİA MİSSAKİAN

yüksekkaldırım'da bir akşam  
maria missakian'ı düşündüm  
eğer kendimi bıraksam  
yağmur olabilirdim yağardım  
kasım'da bir çınar olurdum  
yaprak yaprak dökülürdüm  
kalbimi sıkı tutmasam

döküp saçıp boşaltsam  
içimde yükselen şiiri  
kaldırımlara döküp harcasam  
gözleri balıkçıl gözleri  
dudaklarında tutup rüzgârı  
maria missakian adında biri  
gelse göğsüne kapansam

gece gölgesine sokulsam  
gökyüzünde bulutlar büyüseler  
yağmuru dinlesem anlatsam  
şimşekler kırılıp dökülseler  
bizi sokaklarda bıraksalar  
leylekler üşüyüp gitseler  
dönüp arkalarına bakmadan

yine akşam oldu attila ilhan  
üstelik yalnızsın sonbaharın yabancısı  
belki pariste maria missakian  
avuçlarında bir çarmıh acısı  
gizlice bir sefalet gecesi  
çocuğunu boğarmış gibi boğup paris'i  
sana kaçmayı tasarlar her akşam

ÜÇÜNCÜ ŞAHSİN ŞİİRİ

gözlerin gözlerime değince  
felâketim olurdu ağlardım  
beni sevmiyordun bilirdim  
bir sevdiğin vardı duyardım  
çöp gibi bir oğlan ipince  
hayırsızın biriydi fikrimce  
ne vakit karşımda görsem  
öldüreceğimden korkardım  
felâketim olurdu ağlardım

ne vakit maçkadan geçsem  
limanda hep gemiler olurdu  
ağaçlar kuş gibi gülerdi  
bir rüzgâr aklımı alırdı  
sessizce bir cigara yakardın  
parmaklarımın ucunu yakardın  
kirpiklerini eğerdin bakardın  
üşürdüm içim ürperirdi  
felâketim olurdu ağlardım

akşamlar bir roman gibi biterdi  
jezabel kan içinde yatardı  
limandan bir gemi giderdi  
sen kalkıp ona giderdin  
benzin mum gibi giderdin  
sabaha kadar kalırdın  
hayırsızın biriydi fikrimce  
güldü mü cenazeye benzerdi  
hele seni kollarına aldı mı  
felâketim olurdu ağlardım.

Ümit Yaşar  
(1926 - 4 Kasım 1984)

SEVİ ŞİİRİ

Ben senin en çok sesini sevdim  
Buğulu çoğu zaman, taze bir ekmek gibi  
Önce aşka çağıran, sonra dinlendiren  
Bana her zaman dost, her zaman sevgili

Ben senin en çok ellerini sevdim  
Bir pınar serinliğinde, küçücük ve ak pak  
Nice güzellikler gördüm yeryüzünde  
En güzeli bir sabah ellerinle uyanmak

Ben senin en çok gözlerini sevdim  
Kâh çocukça mavi, kâh inadına yeşil  
Aydınlıklar, esenlikler, mutluluklar  
Hiç biri gözlerin kadar anlamlı değil

Ben senin en çok gülüşünü sevdim  
Sevindiren, içinde umut çiçekleri açtıran  
Unutturur bana birden acıları, güçlükleri  
Dünyam aydınlanır sen güldüğün zaman

Ben senin en çok davranışlarını sevdim  
Güçsüze merhametini, zalime direnişini  
Haksızlıklar, zorbalıklar karşısında  
Vahşi ve mağrur bir dişi kaplan kesilişini

Ben senin en çok sevgi dolu yüreğini sevdim  
Tüm çocuklara kanat geren anneliğini  
Nice sevgilerin bir pula satıldığı bir  
dünyada  
Sensin, her şeyin üstünde tutan sevdiğini

Ben senin en çok bana yansımanı sevdim  
Bende yeniden var olmanı, benimle  
bütünleşmeni  
Mertliğini, yalansızlığını, dupduruluğunu  
sevdim  
Ben seni sevdim, ben seni sevdim, ben  
seni...

ÜZGÜN DEĞİLİM...

Üzgün değilim kanmayı öğrendimse  
Senden seni kıskanmayı öğrendimse  
Gelsin beni çepçevre kuşatsın o ateş  
Yüz yıl yanarım yanmayı öğrendimse

BEYAZ GÜVERCİN

Süzülüp mavi göklerden yere doğru  
Omuzuma bir beyaz güvercin kondu

Aldım elime, usul usul okşadım  
Sevdim, gençliğimi yeniden yaşadım

Bembeyazdı tüyleri, öyle parlaktı  
Açsam ellerimi birden uçacaktı

Eğildim kulağına; dur, gitme dedim  
Hâreli gözlerinden öpmek istedim

Duydum; avuçlarımda sıcaklığını  
Duydum; benden yıllarca uzaklığını

Çırpınan kalbini dinledim bir süre  
Ve uçmak istedim onunla göklere

Ak güvercinin iri gözleri vardı  
Güzelliğinden fışkıran bir pınardı

Soğuk sularından içtim, serinledim  
Çağlayan bir nehrin sesini dinledim

Belki buydu sevmek hayat belki buydu  
Işıl ışıldım, gözlerim dopdoluydu

Bir nağme yükseldi sevinçten ve hazdan  
Bir nağme yükseldi, güzelden beyazdan

Uzattı sevgiyle pembe gagasını  
Birden öğrendim hayatın mânâsını

Kaderde sevgiyi sende bulmak varmış  
Seninle bir çift güvercin olmak varmış

BİR PINARSIN

Bir pınarsın, içilen ama hiç kanılmayan  
Seveni yanıltmayan, sevince yanıltmayan  
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen  
Varken doyulmayansın, yokken dayanılmayan.

UNUTAMIYORUM

Unut demek kolay gel bana sor bir de  
Unutamıyorum işte unutamıyorum  
Bir şey var şuramda beni kahreden  
Şuramda tam yüreğimin üstünde

Çakılı duran bir şey var  
Elimde değil söküp atamıyorum

Dalıp dalıp gidiyor gözlerim derinlere  
Kimi görsem biraz sana benziyor  
Seni hatırlatıyor şu bulut şu gökyüzü  
Şu kayalıkları döven deniz  
Şu hüznü melodî şu napoliten şarkı  
Bir zamanlar beraber dinlediğimiz

Boyuna seni düşünüyorum durmadan usanmadan  
Şimdi diyorum o ne yapıyor acaba  
O güzelim gözleri kime bakıyor  
O cânım elleri nerde  
Oysa günler o günler değil  
Akşamlar o akşamlar değil  
Ve kalan şimdi sade özlemin gecelerde.

Durup durup seni büyütüyorum içimde  
Seninle acılar büyütüyorum  
Yeni yeni kederler büyütüyorum dayanılmaz  
Kirlî sular yürüyor iliklerime  
Bir zehir karışıyor kanıma anlıyor musun  
Bir daha görsem seni diyorum bir daha  
görsem  
Bir gün olsun bir dakika olsun

Unut demek kolay, gel bana sor bir de  
Hatırladıkça gözyaşlarımı tutamıyorum  
Dilimin ucunda sen  
Başımın içinde sen  
Kader misin, ecel misin nesin sen  
Unutamıyorum işte unutamıyorum.

#### BİR GÜN

Apansız uyanırsan gecenin bir yerinde  
Gözlerin uzun uzun karanlığa dalarsa  
Bir sıcacık duyarsan üşüyen ellerinde  
Ve saatler gecikmiş zamanları çalarsa  
Bil ki seni düşünüyorum

Bir vapur yanaşırsa rıhtımına bin, açıl  
Örtün karanlıkları masmavi denizlerde  
Ve dinle kalbimi bak nasıl çarpıyor nasıl  
O bütün özlemlerin koyulaştığı yerde  
Bil ki seni bekliyorum

Bir sabah gün doğarken aç perdelerini, bak  
Sevinçle balkonuna konuyorsa martılar  
Kendini tadılmamış derin bir hazza bırak  
Dökülsün dudağından en umutlu şarkılar  
Bil ki seni istiyorum

Gecelerden bir gece uyanırsan apansız  
Uzaklarda elemli, garip bir kuş öterse  
Bir ceylan ağlıyorsa dağlarda yapayalnız  
Ve bir gün kalbimde bir sarı çiçek biterse  
Bil ki seni seviyorum

#### ÇİGAN GÖZLER

Şarkısız ve sensiz kaldığım nice akşamlar  
Gözlerin geçer aklımdan özlemler içinde  
Gözlerin bir çigan müziği güzelliğinde  
Kırpiklerinde keman bebeklerinde gitar.

iç ürperten sesin her gece odama dolar  
Bir buğu yükselircesine göğ'e kadehten  
Nasıl başım döner nasıl mest olurum bilsen  
Ağlarım saçlarında gün doğuncaya kadar

Mutluluk bir ateştir uzaklarda yaktığın  
Ki binlerce yay çekilircesine derinden  
En hazin şarkıları dinlerim gözlerinden

Büyür gitgide hüznü içimde yalnızlığın  
Dinlerim o hiç susmak bilmeyen çiganları  
Ve bir musiki halinde geçen zamanları

Turgut Uyar  
(1927 - 22 Ağustos 1985)

#### ÇOKLUK SENİNDİR

özenle soyduğum şu elma söyle şimdi  
kimindir  
özenle ne yapıyorsam bilirsin artık  
senindir

suya giden bir adam meselâ omuzunu eğri  
tutsa  
güneş su ve adamın omzundaki eğrilik  
senindir

ayağa kalkarsın, adına uygunsun ve haklısın  
kararan dünya bildiğin gibi sık sık  
senindir

kararan dünya, yeni bir güle bir ateş  
parçasıdır  
bir ateş parçasından arta kalan soylu  
karanlık senindir

bir deneyli geçmişi aldın geldin yeniyi  
güzel boyadın  
ben bilirim sen de bil ilk aydınlık  
senindir

benim sevdiğim su senin suyunun öz  
kardeşidir  
senin soyunun bıraktığı güçler artık  
senindir

çünkü bir silâh gibi tutarsın tuttuğun her  
şeyi  
her yeri bir uyarma diye tutan ıslık  
senindir

senindir ey sonsuzveren ne varsa hayat gibi  
tutma soluğunu, genişle, öz ve kabuk  
senindir

ey en güzel görüntüsü çiçeklere dökülen bir  
çavlanın  
aşkım, sonsuzum, bu dünyada ne var ne yok  
senindir

#### KESİKSİZ ÖVGÜ

Esmer güzeli Neclâ'nın baktıkça 'bayıldım'  
dediği gökyüzü  
işte ben bunu mutlak yazmalıyım dedim  
Karanlıkta dünyayı bir bir hatırlamak

Ben yeter dedikçe şehirlerin güzelleşmesi  
Bir anda kendi kendime bulduğum mutlu  
gerçek  
Bir kadın var beni onun iki eli iki gözü  
kurtarır yaşamamakta  
Öyle hoşlanırım ki onunla yatmaktan  
utanırım artık

Sabahları acıkmayı ondan öğrendim

Ahmed Arif  
(1927 - 2 Haziran 1991)

#### HASRETİNDEN PRANGALAR ESKİTTİM

Seni, anlatabilmek seni.  
İyi çocuklara, kahramanlara,  
Seni, anlatabilmek seni,  
Namussuza, haldan bilmez,  
Kahpe yalana.

Ard-arda kaç zemheri,  
Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.  
Dışarda gürül-gürül akan bir dünya...  
Bir ben uyumadım,  
Kaç leylim bahar,  
Hasretinden prangalar eskittim.  
Saçlarına kan gülleri takayım,  
Bir o yana,  
Bir bu yana...

Seni bağırabilsem seni,  
Dipsiz kuyulara,  
Akan yıldıza.  
Bir kibrit çöpüne varana,  
Okyanusun en ıssız dalgasına  
Düşmüş bir kibrit çöpüne.

Yitirmiş tılsımını ilk sevmelerin,  
Yitirmiş öpücükleri,  
Payı yok, apansız inen akşamdan,  
Bir kadeh, bir cigara, dalıp gidene,  
Seni, anlatabilsem seni...  
Yokluğun. Cehennemın öbür adıdır  
Üşüyorum, kapama gözlerini...

#### SEVDAN BENİ

Terketmedi sevdan beni,  
Aç kaldım , susuz kaldım,  
Hayin, karanlıktı gece,  
Can garip, can suskun,  
Can paramparça...  
Ve ellerim kelepçede,  
Tütünsüz. uykusuz kaldım,  
Terketmedi sevdan beni...

Can Yücel  
(1926 - )

#### ÖYLE Bİ...

Temiz gömleğimi giydim talimden sonra  
Ayaklarını yıkıyor çeşme başında erler  
İşte sen öyle bir serindin  
Tuzladan kaptılarla inerken şehre  
ne güzel şey sivil denmesi çıplağa

Ve gün-açık penceresinden meşelerin  
Yamacın kuytusuna sokulmuş mavi  
Ufacık bi parça deniz gibiydin

Şipka biberleriyle konmuş okulun camlarına  
Arnavut Köyünün o muhacir güneşi  
İşte sen öyle bi cumartesiydin  
Sahanlıkta saçlarını tarıyor kızlar  
Raylar ondan böyle kıvılcımlanıyor  
Köşeleri dönerken, önlükleri altından  
Dünyaya başlar gibi aybaşılarının kokusu  
Kalkan al tramvaydın ergenlik durağımdan

Meyvahoşun orda bir sabahçı kahvesi  
Gün ağarmıştı ama ben günaydın dedim  
İşte sen öyle ışıklı bi yerdin.  
Bilmiyordum hiç burda bir fırın olduğunu  
Diz çöktüm asfalta, baktım aşağı, üüü'üh  
1..  
İşçiler ateşler ayçörekleri  
Ve kılıç gibiydi taze ekmek kokusu...  
Dağıttık evvel-allah yalnızlıkları

Yaşamak düşünse, sen orda gelindin  
Seni soydum, Güler, dünyayı giyindim

İLANI HARP DEĞİL İLANI AŞK

Bir teneffüssün sen sevgilim  
Yurt bilgisiyle Kimya arasında

Metin Eloğlu  
(1927 - 11 Ekim 1985)

UYAN

Hadi uyan  
Günüşiği çilemeye başladı başucunda  
Denizler bir mavilik edindi günden  
Seher yeline uyup kuşlar tüneğinden uçtu  
Bu türküyü dinlemeyecek misin

Hadi uyan  
Aydınlığa çık da çil gözlerin ışıksın  
İlkyazlar sıcağı biriksin yüreğine  
Yoksul olsan da uyan  
Garip olsan da uyan  
Madem ki güzelsin, güzeli yaşatmak için  
Madem ki iyisin, iyiliği yaşatmak için  
Madem ki umutlusun; umudu yaşatmak için  
Hadi uyan  
Denizi dinle yaşamak desin  
Toprağı dinle barışmak desin  
Göğü dinle sevişmek desin  
Bir plak konmuş gibi gramofona  
Fşte aşk işte özlem işte savaşmak gücü  
Uyan diyor uyansana

Hadi uyan  
Sevdiğim uyan  
N'olur uyan

DEĞERLEME

Bu aşk senden önce hürriyete yöneldi  
Gecenin ortasında sen sımsıcak bir kadın  
İçinde sen varken geceler dile geldi

Barışa yöneldi umudu darmadağın  
Onları özlemek belki senden güzeldi  
Çünkü sen ancak onlarla vardın  
Hayatın mavişliği onlarla vardı.

Edip Cansever  
(1928 - 28 Mayıs 1986)

#### YERÇEKİMLİ KARANFİL

Biliyor musun az az yaşıyorsun içimde  
Oysaki seninle güzel olmak var  
Örneğin rakı içiyoruz, içimize bir karanfil  
düşüyor gibi  
Bir ağaç işliyor tıkr tıkr yanımızda  
Midemdi aklımdı şu kadarcık kalıyor.

Sen o karanfile eğilimlisin, alıp sana  
veriyorum işte  
Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel  
O başkası yok mu bir yanındakine veriyor  
Derken karanfil elden ele.

Görüyorsun ya bir sevdayı büyütüyoruz  
seninle  
Sana değişiniyorum, sana ısınıyorum, bu o  
değil  
Bak nasıl, beyaza keser gibisine yedi renk  
Birleşiyoruz sessizce.

#### ADINI FUNDA OTELİ KOY

Adını funda oteli koy  
Aklından gelip geçen bir yazın  
Ve akşanı güneşlerinde orda burda  
Bir deniz kıyısında, eski bir yıkıntıda  
İnce ince gezinen turuncu adamların.

Adını funda oteli koy  
Sevdamızın da adını  
Ayakları dibinde günbatımının.

Ve ağzında binlerce güneşin tadı  
Dilinin ucunda yalnızca kendi adın.

Çünkü sevdikçe beni sen kendini tanıydın.

Cemal Süreya  
(1931 - 9 Ocak 1990)

#### BALZAMİN

Sen el kadar bir kadınsındır  
Sabahlara kadar beyaz ve kirpikli  
Bazı ağaçlara kapı komşu  
Bazı çiçeklerin andırdığı  
İş bu kadarla bitse iyi  
Bir insan edinmişsindir kendine  
Bir şarkı edinmişsindir, bir umut  
Güzelsindir de oldukça, çocuksundur da  
Saçlarınla beraber penceredeyken  
Besbelli arandığından haberli  
Gemiler eskirken, deniz eskirken limanda  
Sevgili

SAN

Kırmızı bir kuştur soluğum  
Kumral göklerinde saçlarının  
Seni kucağıma alıyorum  
Tarifsiz uzuyor bacakların

Kırmızı bir at oluyor soluğum  
Yüzümün yanmasından anlıyorum  
Yoksuluz gecelerimiz çok kısa  
Dörtnala sevişmek lazım.

AMA SENİN

Daha nen olayım isterdin,  
Onursuzunum senin

ÜLKE

Saat çini vurdu birden: p i r i n ç ç ç  
Ben gittim bembeyaz uykusuzluktan  
Kasketimi eğip üstüne acılarımın  
Sen yüzüne sürgün olduğum kadın  
Karanlık her sokaktaydın gizli her  
köşede ydın  
Bir çocuk boyuna bir suyu söylerdi. Mavi,  
Birtakım genç anneleri uzatırdı bir keman  
Sen tutar kendini incecik sevdirdirdin  
Bir umuttun bir misillemeydin yalnızlığa

Yalnız aşkı vardır aşkı olanın  
Ve kaybetmek daha güç bulamamaktan  
Sen yüzüne sürgün olduğum kadın  
Kardeşim olan gözlerini unutmadım  
Çocuğum olan alnını sevgilim olan ağzını  
Dostum olan ellerini unutmadım  
Karım olan karnını ve önlerini  
Orospum olan yanlarını ve arkalarını  
İşte bütün bunlarını bunlarını bunlarını  
Nasıl unuturum hiç unutmadım

Kibrit çak masmavi yanardı sesin  
Ormanlara ormanlara yüzünün sesi  
En gizli kelimeleri akıttırdı ağzıma  
Şu karangu şu acayip şu asyalı aşkın  
Soluğu kesen ağılayan ormanlarında  
Yaşadım o kısa ve korkunç hükümdarlığı  
Ve çarpıntılı yüreğim saçlarının  
akıntısında  
Karadeniz'e karıştırdı ordan Akdeniz'e  
Ordan da daha büyük sulara

Geceyse ay hemen tazeler minareleri  
Kur'an sayfaları satılan sokaklardan  
Ölüm bir çeşit sevgiyle uçar  
Ölüm uçar çocuk yüzlere  
Ben o sokaklardan ne kadar geçtim  
Damağımda dilinin yosunlu tadı  
Önce buğulu sonra cam gibi parlak sonra  
buğulu yine  
Birtakım tavşanları andıran birtakım su  
hayvanlarını  
Pazar pazartesi günlerini ve haftanın öbür  
günlerini  
Yani salı çarşamba perşembe cuma cumartesi

Bir başak ufak ufak bildirir Konya'yı  
O başakta o Konya'da seni ararım

Ben şimdilerde her şeyi sana bağılıyorum iyi mi

Altın ölçü çift ölçü ve altın karşılıksız  
Para basma yetkisini Fırat'ın suyunu  
Palandöken'i  
Erzincan'ın düzünü asma bahçelerini  
Babil'in  
Antalya'nın denizini o denizin dibini  
Beş türlü yengeç yaşayan sularında  
Çağanoz adı pavurya çingene pavuryası  
ayı pavuryası bir de çalpara

Bilinir ne usta olduğum içlenmek zanaatında  
Canımla besliyonım şu hüznün kuşlarını  
Sen kalabalıkta bulup bulup kaybettiğim  
kimya  
Yokluğun gayri şuradan şuraya geldi  
Bir günler şölenlerle egemen ülkende  
şimdi iri gagalı yalnızlıklar dönüyor  
N'olur ağzından başlayarak soyunmaya  
Bir kez daha sür hayvanlarını üstüme üstüme  
Çık gel bir kez daha yıkıntılardan  
Çık gel bir kez daha beni bozguna uğrat

AŞK

şimdi sen kalkıp gidiyorsun. Git.  
Gözlerin durur mu onlar da gidiyorlar.  
Gitsinler.  
Oysa ben senin gözlerinsiz edemem bilirsin  
Oysa Allah bilir bugün iyi uyanmıştık  
Sevgiyeydi ilk açılışı gözlerimizin sırf  
onaydı  
Bir kuş konmuş parmaklarıma uzun uzun  
ötmüştü  
Bir sevişmek gelmiş bir daha gitmemişti  
Yoktu dünlerde evelsi günlerdeki  
yoksulluğumuz  
Sanki hiç olmamıştı

Oysa kalbim işte şuracıkta çarpıyordu  
şurda senin gözlerindeki bakımsız mavi,  
güzel laflı Istanbul  
şurda da etin çoğalıyordu dokundukça  
lafların dünyaların  
Öyle düzeltici öyle yerine getiriciydi  
sevmek  
Ki Karaköy köprüsüne yağmur yağarken  
Bıraksalar gökyüzü kendini ikiye bölecekti  
Çünkü iki kişıydik

Oysa bir bardak su yetiyordu saçlarını  
ıslatmaya  
Bir dilim ekmeğin bir iki zeytinin  
başınaydı doymamız  
Seni bir kere öpsem ikinin hatırı kalıyordu  
İki kere öpeyim desem için boynu bükük  
Yüzünün bitip vücudunun başladığı yerde  
Memelerin vardı memelerin kahramandı sonra  
Sonrası iyilik güzellik.

Ahmet Necdet  
(1933 - )

SENİ SEVMEK

seni sevmek seni tükenmek mi biraz

kırılıp dökölmek mi yoksa gökyüzünün  
bittiğı yerde  
hep seninle beslenen o sensiz saatlerde  
yangın yerine dönmek mi biraz

bilirsin aşka benzer yıkıntıdır bu  
güneş i düşman sayıp geceyle unutilan  
gün ısıdı mı karanlıkta tutulan  
yıkıntısız bir aşkı yaşamanın umudu

intihar gibi bir şey bir ben'de yanmak için  
belki de bir cinayet kanda uyanmak için  
bir kere bin kere milyon kere

seni sen de bilirsin ama ne önemi var  
asıl önemli olan sonuna kadar  
dağların yürüyüşüdür denizlere

ALTI MEVSİM GAZELİ  
3 / BAHAR

sevdiceğim sana sözüm dildendir  
laledendir sümböldendir güldendir

yüreğini kuşatan bahar sevinci  
nisan yağmurundan esen yeldendir

seher vakti saçlarına düşen çiğ  
dağların başını saran tıldendir

salınıp yürüyüşün gerdan kırışın  
yuvarlak topuktan ince beldendir

ya ceren bakışların canlar yakışın  
kirpiğe sürölen mor rimeldendir

ahmet necdet uzun söze ne hâcet  
sitem o güzelden söz gazeldendir

Gölten Akın  
( 1933 - )

UZUN YAĞMURLARDAN SONRA

Sen yağmurlu günlere yakışırslın  
Yollar çeker uzak dağlar çeker uzak evler  
Islanan yapraklar gibi yüzün ısıır  
Işırsa beni unutma

Alır yürür sıcak mavis i gökyüzünün  
Kuşlar döner uzun yağmurlardan sonra birgün  
Bir yer sızlar yanar içinde büsbütün  
Her şeye rağmen ellerin üşür  
Üşürse beni unutma

Yeni dostlar yeni rüzgârlar gelir geçer  
Yosun muydum kaya mıydım nasıl unuttular  
Kahredersin başın önüne düşer  
Düşerse beni unutma

YORGUN SEVİ

Susarak, iki komşu gibi güne değerek  
Asıl söyleneceklerin üstünden aşarak  
Sevdiğim  
Ayrı ayrı uzakta, yanyana

Birbirimizi derinden gözlediğimiz yazlarda  
ve üstünkörü baktığımız kentlerde  
Güllerin güllerimiz  
Hüzünlerimse hüznlerimiz değil

Bir deli kuzgun gibiyim yaşlı teleğimle  
Göğü siliyorum duraksamadan  
Yorgunluktan değil, öyle sanıyorum  
Yalnızlıktandır  
Hızla dökülüyor tüyüm teleğim

Orda öyle aramızda soluyor işte  
Ayrı ayrı uzakta, yanyana  
Hangi yangın hangi deprem becerebilir?

Hilmi Yavuz  
(1936 - )

HAYAL HANIM

Yeşil imgeli kız! ilkyazım!  
hangi harf gül, hangi dal dize?  
Bu büyük ağaçtan her ikimize  
kalan hangimizdik...  
ey hayal hanım?

Yeşil imgeli kız! Biz size  
yazılı sevdalar sunduktu  
ve döne döne uçurumlar  
gibi şiirler...

şiirlerle örselenmiş'üzü  
ve kalbi güllere belenmiş  
biriydin ben... ve hangimize  
doğru akar suydum,  
ey hayal hanım?

Yeşil imgeli kız! ilkyazım!  
hangi harf gül, hangi dal dize?  
Bu derin ağaçtan her ikimize  
kalan hangimizdik...  
ey hayal hanım?

HİLMİ YAVUZ

Bütün o aşkları yazdı da ne oldu  
Gülleri çocukları denizleri tuttu da  
elinden  
Hep bir ceviz yaprağı gibi belirdi ince  
üzü  
Bırakılmış gemilerin su kesimlerinden

Afşar Timuçin  
(1939 - )

DENİZİN BEKLEDİĞİ

Seni sevmek mor denizlerdi biraz  
Ne kadar gidilse bir o kadar bitmeyen  
Umutlar ve yıkılmalar ardında direnilen  
Seni sevmek mevsimler içinde en güzel yaz

Seni sevmek yaşamının aşılmaz büyüklüğü  
Seni sevmek kan dolu yüzyılları korkutan  
Ve sığınıp ılık kıyı kentlerine biraz akşam  
Seni sevmek çocukların düşlerinde gördüğü

Varılırdı daha saydam günlere isteseler  
İsteseler yalnızlık giremezdi evlere  
Seni sevmek bir kırlangıç olacak bekleseler  
Ve uçacak durmadan adasız denizlere

Kim bulacak cam kırığı gözlerinde sevgimi  
Sonra yalnız kalmak gibi yoksulca uğuldayan  
Bütün okyanusların baş eğdiği tek kaptan  
Sana verdim geç diye bütün denizlerimi

#### DEĞİŞİM

Çocuk ders çalışıyor görünüşte  
Sayfaları yavaş yavaş çeviriyor  
Çocuk deniz çalışıyor gerçekte  
Gözlerini ufuklara dikeyor  
Durup durup adını anıyor  
Aşkın sözlüğünü ezberlemekte  
Bütün nöbetçilerle yarışıyor  
Gözleriyle gelişini beklemekte

Biz şimdi aşk öğrenelim  
İnsan dersi sonra da öğreniyor  
Yüzyıllık kitaplarda bilgi kendi malınız  
Haritadan şehirler kaçmıyor ya  
Sevinmek yaşarlığa dokunmaktır  
Atlı gibi dört nala içimizden gidiyor  
Bazen her şey yanılmaksa bile  
Sevişmek en az yanılmaktır

Metin Altıok  
(1941 - 9 Temmuz 1993)

#### GÜNLERDEN ÖYLE BİR GÜN

Günlerden öyle bir gündü;  
Üstüne tarih düştüğüm.  
Gözümün önüne geldi birden  
Balkıyan güzel yüzün.

Ve yüreğim yandı söndü,  
Ter bastı avuçlarımı.  
Bir işlek kovan uğultusu  
Kıpladı kulaklarımı.

Uzandım usulca cigarama;  
Yavan ömrüme katık.  
Ben o gün öldüm gülüm,  
Bir daha ölmem artık

#### SARIL BANA

Bu yaşa geldim içimde bir çocuk hâlâ  
Sevgiler bekliyor sürekli senden.  
İnsanın bir yanı nedense hep eksik  
Ve o eksiği tamamlıyayım derken,  
Var olan aşınıyor azar azar zamanla.

Anamın bıraktığı yerden sarıl bana.

Anılarım kar topluyor inceden,  
Bir yorgan gibi geçmişimin üstüne.  
Ama yine de unutuş değil bu,  
Sızlatıyor sensizliği tersine.  
Senin kim olduğunu bile bilmezken.

Sevgiden caydığım yerde darıl bana.

Refik Durbaş  
(1944 - )

#### TUZAK

Nefretin adresini mi soruyorsun  
cınnet yağmurunda kimsesiz kuşlardan  
rüzgârı çalınmış yalnızlığımı mı  
sevdanın adresini mi soruyorsun  
ayrılığı mavi, hüznü beyaz uçan

Yüzüne ay doğmakta. Seviyorum seni

Sensin çılgınlığımın zalım kaynağı  
alemin aşktan damıtılmış alevi  
taşarken yüzünden hicranın ırmağı  
zulmetin vahasını mı arıyorsun  
bakışı gül sesi, gülüşü yaz açan

Yüzüne ay doğmakta. Seviyorum seni

#### YAĞMURUN ALTINDA

Senin yüzündü terkedilmiş iskelede  
yağmurun altında, unutmadım

Görüşe hasret bir yıldızın yüzü

Senin ellerindi otobüs durağında  
yağmurun altında, unutmadım

Suyun yarasını sarmaya hükümlü

Senin gözlerindi gidilmez istasyonda  
yağmurun altında, unutmadım

Yerin ve göğün ve suyun yüzüne, ki  
hep senin baktığın gibi bakmıştım

Niye, niçin, ne zaman mı bakmıştım

Unutmam unutmam bir daha hiç unutmadım

Ahmet Telli  
(1946 - )

#### GİDERSEN YIKILIR BU KENT

Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider  
bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında  
Yanlış adreslerdeydik, kimliksizdik belki  
sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar  
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağardı  
üşür müydük nar çiçekleri ürperirken

Gidersen kim sular fesleğenleri  
kuşlar nereye sığınır akşam olunca

Sessizliği dinliyorum şimdi ve soluğunu  
sustuğun yerde birşeyler kırılıyor  
bekleyiş diyorum caddelere, dalıp  
gidiyorsun  
adını yazıyorum bütün otobüs duraklarına  
öpüştüğümüz her yer adınla anılıyor  
bir de seni ekliyorum susuşlarıma

Selamsız saygısız yürüyelim sokakları  
belki bizimle ışıklanır bütün varoşlar  
geriye mapusaneler kalır, paslı soğuklar  
adını bilmediğimiz dostlar kalır yalnız  
yüreğimize alırsız onları, ısıtırız  
gardiyan olmayız kendi ömrümüze her akşam

Gidersen kar yağar avuçlarıma, üşürsün  
bir ceylan sessizliği olur burada aşklar

Fiyakalı ışıklar yanıyor reklam panolarında  
durmadan çoğalıyor faili meçhul cinayetler  
ve ölü kuşlar satılıyor bütün çiçekçilerde  
menekşeler nergisler yerine kuş ölüleri  
bir su sesi bir fesleğen kokusu şimdi uzak  
yangınları anımsatıyor genç ölümlere artık

Bulvar kahvelerinde arabesk bir duman  
sis ve intihar çöküyor bütün birahanelere  
bu kentin künyesi bellidir artık ve susuşun  
isyan olur milyon kere, hiç bilmez miyim  
sokul yanıma sen, ellerin sımsıcak kalsın  
devriyeler basıyor karartılmış evleri yine

Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür  
bir tufan olurum sustuğun her yerde

Abdülkadir Budak  
(1952 - )

AŞK BENİ GEÇER

Çünkü bacakları uzun, mesafe tanımıyor  
Çünkü rüzgârın altında, büyük deneyiminde  
Elbette aşk beni geçer haritayı kendi  
çizmiş  
Dağları iyi biliyor, nehirleri de

Bir ateşin koynunda uyuyorken bile geçer  
Serin su başlarında dinleniyorken bile  
Ve ben onun peşinden kurşun olsam yetişemem  
Okyanusa vardığında göle gelmiş olur muyum  
O çınar olduğunda yaprak olur muyum ben?

Bir dille yetinirim, bütün dilleri öğrenmiş  
Dumana tanım ararım, yangınlardan geçmiş o  
Ben merdiven arıyorken çoktan çıkmıştır  
göğe  
Bir kadının saçlarına takılıp kalmış iken  
Ruhunu ele geçirmiş binlerce sevgilinin  
Bende bir esimlik yel, onda her zaman  
deprem  
Elbet aşk beni geçer  
Tren rayların üstünden

Aşk şiiiri yazdığımı sanırım, ne hafiflik  
Destanı bitirmiş olur ben çıkarken ilk  
dizeden  
Uçup gitmiştir evet dünyayı kanat eyleyip  
Ben iki teleği yan yana getirmişken

Aşk beni bir daha geçer  
Tren rayların üstünden

Murathan Mungan  
(1955 - )

## YALNIZ BİR OPERA

ölü bir yılan gibi yatıyordu aramızda  
yorgun, kirli ve umutsuz geçmişim  
oysa bilmediğin bir şey vardı sevgilim  
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim

imrendiğin, öfkelendiğin  
kızdığın, ya da kıskandığın diyelim  
yani yaşamışlık sandığın  
Geçmişim  
dile dökülmeyenin tenhalığında  
kaçırılan bakışlarda  
gündeliğin başıboş ayrıntılarında  
zaman zaman geri tepip duruyordu. Ve elbet  
üzerinde durulmuyordu.  
Sense kendini hâlâ hayatımdaki herhangi  
biri sanıyordun,  
biraz daha fazla sevdiğim, biraz daha önem  
verdiğim.

Başlangıçta doğruydu belki. Sıradan bir  
serüven, rastgele  
bir ilişki gibi başlayıp, gün günden  
hayatıma yayılan,  
büyüyüp kök salan, benliğimi kavrayıp,  
varlığımı ele geçiren bir aşka bedellendin.  
Ve hâlâ bilmiyordun sevgilim  
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim  
Anladığındaysa yapacak tek şey kalmıştı  
sana  
Bütün kazananlar gibi  
Terk ettin

şimdi biz neyiz biliyor musun ?  
Akıp giden zamana göz kırpan yorgun  
yıldızlar gibiyiz.  
Birbirine uzanamayan  
Boşlukta iki yalnız yıldız gibi  
Acı çekiyor ve kendimize gömülüyoruz

şimdi biz neyiz biliyor musun ?  
Yıkıntıların arasında yakınlarını arayan  
öksüz savaş  
çocukları gibiyiz. Umut ve korkunun hiçbir  
anlam  
taşımadığı bir dünyada bir şey bulduğunda  
neyi,  
ne yapacağını bilemeyen çocuklar gibi.  
Artık hiçbir duygusunu anlayamayan çocuklar  
gibi  
Ve elbet biz de bu aşkta büyüyecek  
Her şeyi bir başka aşka erteleyeceğiz

Haydar Ergülen  
(1956 - )

## BENİ AŞKA TERKETTİĞİN İÇİN SEVİYORUM SENİ

bir sır-çocuksun, yalnızca aşk açık sende,  
ne sen kalıyorsun ne o, aşktan başka  
biri yok, gel, aşk istediği için varsın,  
ne onu kurtarıyorsun ne kendini, aşktan  
başka  
biri yok, git, aşk istediği için yoksun

ayrılıktan değil, taşıdığı saflıktan  
konuşursun;  
ayrılık sana dönmektir, yeniden bana  
ruhumuz öpüşür ya, başkasındayken ağzımız,  
gövde gözaltındadır, oysa ruhumuz sereserpe  
seni senden beni benden bağışlar  
birbirimize

bir sır-çocuksun, aşkla açıyorsun  
kullandığın her şeyi  
burda değilsin, çoktan çekilmişsin ve  
seninle  
gitmiş senin olan, her zamankinden çoksun  
bu evde  
çünkü aşk hepimizden çalışkandır, ben  
duruyorum  
vefa aşk lisesindeki ceza nöbetine

bu karanlıkta daha iyi görüyorum seni  
aynı tünelden geçiyorsun gelişte ve gidişte  
kavuşmaya, ayrılığa aynı yolu  
kullanıyorsun,  
beni büyüten aşktan söz ediyorum, yolculuğa  
övgü,  
zaman yok ki aşktan başka, uykusuzluğa  
övgü,

bir sır-çocuksun, baştan çıkarır gibi açığa  
çıkardın beni  
ayrılık mı; beni aşka terkettiğin için  
seviyorum seni!

#### SÖYLENCE

akdeniz gülüşlü bir çocuk olsaydın  
ağzının kıyısında uçarılıklar biriktiren  
yüzünde bin bir haylazlıkla sevseydin beni  
yüreğinden beyaz kuşlar uçardı yüreğime  
dokundukça portakal çiçekleri dökerdi  
seilmekten ürpertili dingin gövden

ah çocuk ah kadın ah sevgili  
sözlerin aşkı anımsatsa da  
gülüşünde onmaz acılar gizli.

Turgay Fişekçi  
(1956 - )

#### ASMALARIN DANSI

2

Yağmurlu günlerde seviş benimle  
Kuşlar çinko damı gagalarken  
Tenimin kokusunu değiştiren yağmurlarda

Sıcak öğlesonlarında seviş benimle  
Buhurlar tüterken tenimden  
Yanan toprağın buğusu soluğumken

Bahar günleri dereboylarında seviş benimle  
Kestane saçlarında kelebekler asılıyken  
Yaz geceleri kurumuş dere yataklarında  
Sıcak kumlar yatağımız, söğütler çatımız,  
duvarımızken

Ne olursa olsun sabahları seviş benimle  
Dinlenmişliğin gücü kaslarında

içinde ne varsa dökmenin hazzıyla saran  
Sonra ilk kez görür gibi algılamam için  
Her sabah öylece bırakayım seni dünyaya

3

Kol kıvrımımdan öp beni  
Tüylerimin arasında yollar açan  
dudaklarınla  
Mavi damarlarımdan

Bileklerimden öp beni  
Nabzımın tıptırtısı tavşan dudağını  
titretsin  
Öpüşten bilezikler kollarımda

Parmaklarımdan ucundan öp beni  
Hokka ağzında kalemler  
Neye dokunsam  
Her şeyde ağzının sıcaklığı

Yüreğimden öp beni  
Soyulmuş yumurta beyazlığındaki etimden  
Öpüşlerin yanıp geçen bir ısıklık değil  
Uzun yazların güneşi gibi kalsın tenimde

Lale Müldür  
(1956 - )

DESTİNA  
dün gece sen uyurken  
ismini fısıldadım  
ve hayvanların korkunç  
öykülerini anlattım  
dün gece sen uyurken  
çiçeklere su verdim  
ve insanların korkunç  
öykülerini anlattım onlara  
dün gece sen uyurken  
yüreğim bir yıldız gibi  
bağlandı sana  
işte bu yüzden  
sırf bu yüzden  
yeni bir isim verdim sana  
DESTİNA

sen öyle umarsız  
uyusan da bir köşede  
işte bu yüzden  
sırf bu yüzden işte  
yaşamdan çok ölüme  
yakın olduğun için  
seni bu denli yıktıkları  
için Destina  
yaşamımın gizini  
vereceğim sana

Ahmet Erhan  
(1958 - )

SEVGİLİ

Çiçekler vardı derilmeyi bekleyen  
O uçsuz bucaksız kırlarda.  
Gökyüzünde ay, bakacak göz arardı.  
Bir dut ağacı vardı, yüce  
Hiçbir çocuğun üstüne tırmanmadığı.  
Testiyi unutmuştuk pencerenin önünde

içi su doluydu, soğumuştı.  
Masanın üstünde bir dilim ekmek  
Isırılıp bırakılmıştı.  
Denizin kıyısında bir mavi tekne  
Birbaşına salınıyordu.  
Gökyüzü vardı derin,  
Toprak göz alabildiğince...

Sonra sen geldin  
Çakıllı yoldan geldin, şen şakrak  
Nesneler anlam buldu seninle  
Benim güleç yüzlü, kara gözlü sevgilim  
Saçlarını yüzüne dökerek  
Yerleri süpürdün, bahçeyi suladın,  
Masayı temizledin..

SEVDA ŞİİRLERİ  
ŞİİR, 1

Sen bir deniz kızsın, saçları  
Düşlerimin erimince uzayan  
Yağmurda kıpırtılı, güneşte gümüşsün  
Bir yakamoz ağı, geceyle atılan

Sen bir deniz kızsın, doğanın  
Yüzgörümlüğü olsun diye bana sunduğu  
Allayıp pulladığı ay ışığının  
Yelin, terkisine atıp kapıma koyduğu

Sen bir deniz kızsın, yaşamla ölümü  
İki kaşının arasında öpüşür buldum  
Yaşamı seçtiysem sensin nedeni  
Ölümdeki sonsuzluğa seninle erdim..

Şükrü Erbaş  
(1953 - )

KOCAMAN BİR ÇOCUĞU ÖPÜYORSUN

Sen bende neleri öpüyorsun bir bilsen  
Herkesin perde perde çekildiği bir akşam  
Siyah bir su gibi yollara akan yalnızlığı  
öpüyorsun.  
Ağzında eriklerin aceleci tadı  
Elleri bulut, gözleri ot bürümüş ekin  
tarlası  
Bir çocuğun düşlerine inen tokadı  
öpüyorsun.  
Yağmur her zaman gökkuşağını getirmiyor  
Aralık kapılarda bekleyişin çarpıntısı  
Bir kadının eksildikçe ömrüme eklenen  
Uzun gecelerini. solgun gövdesini  
öpüyorsun.  
Uzak dağ köylerine vuran ay ışığı  
Kerpiçlerden saraylar kuruyor yoksulluğa  
Ne suların ibrişimi ne gökyüzü ne rüzgâr  
Sen bende gittikçe kararan bir halkı  
öpüyorsun.

Sakarya Caddesi'nde sarhoşlar  
Rakıyla buğulanmış kaldırımlarına gecenin  
Yüksek sesle bir şeyler çiziyorlar.  
Yalnızlık her koşulda bir sığınak bulur,  
diyorum  
Uzanıp dudağımdaki titremeyi öpüyorsun.  
Örseler acıyla düştüğü yeri  
Susarak büyüyen adamların sevgisi.

Ağzında pas tadıyla bir inceliği söylemek  
Bir gülünç içtenliktir, gecikmiş ve ezik  
Sen bende yanlışı bir ömrün tortusunu  
öpüyorsun.  
İnsanın zamana karşı biricik şansdır aşk  
Onca kapı onca duvar içinde bulur aynasını.  
Sen bende neleri öpüyorsun biliyor musun  
Herkesin simsiyah kesildiği bir akşam  
Yıldızlarla yedirenk gökyüzünü öpüyorsun.

Sen bende, gözlerinin anne ışııyla  
Bir solgunluktan doğan kocaman bir çocuğu  
öpüyorsun.

#### SEÇİDEKİ ŞAİRLER ve ŞİİRLERİ

YAHYA KEMAL BEYATLI : Erenköyünde Bahar /  
Geçmiş Yaz  
AHMET HAŞİM : Karanfil / Karanlık  
/ Parıltı  
FARUK NAFİZ ÇAMLIBEL : Sen Nerdesin /  
Firari  
NAZİM HİKMET : Tahirle Zühre  
Meselesi / Seviyorum Seni  
Veranın Uykudan Uyanışı  
/ Seni Düşünmek  
AHMET HAMDİ TANPINAR : Hatırlama / Sabah /  
Bütün Yaz  
SAİT FAİK : O ve Ben / Yeis  
SABAHATTİN ALİ : Çocuklar Gibi  
YAŞAR NABİ NAYIR : Onar Mısra  
HAMİT MACİT SELEKLER : Kal / O Kalp O Ateş  
Nerde?  
AHMET MUHİP DIRANAS : Serenad / Ülker'in  
Gözleri  
ORHAN VELİ : Anlatamıyorum /  
Deniz Kızı  
CAHİT SITKI TARANCI : Desem ki  
RIFAT ILGAZ : Leylaklarını  
Anlatıyorum / Gidişini Anlatıyorum  
BEDRİ RAHMİ EYÜBOĞLU : Karadut I - II /  
Çakıl / Sitem  
OKTAY RIFAT : Hürrem Sultana Gazel  
/ Kanma / Seninle Sensiz  
FAZİL HÜSNÜ DAĞLARCA : Sevgicek / Söyle  
Sevda içinde Türkü..  
CELAL SİLAY : Mavi Randevu /  
Serenad  
MELİH CEVDET ANDAY : Seni Düşünüyorum /  
Sevincin Yarısı  
İLHAN BERK : Ne Böyle Sevdalar  
Gördüm.. / Otağ  
BEHÇET NECATİGİL : Gizli Sevda / Şayet  
Aşk  
CAHİT KÜLEBİ : Kayıp Sevda /  
Tabanca  
A. KADİR : Dağ Başında / Çile  
NECATİ CUMALI : Uzak Haziran / Güneş  
Saati  
ÖZDEMİR ASAF : Lavinia / Tentation  
/ Akıl Gözü  
ATTİLA İLHAN : Böyle Bir Sevmek /  
Yağmur Kaçağı / Ben Sana Mecburum  
/ Pia / Maria Missakian  
/ Üçüncü şahsın şiiri

ÜMİT YAŞAR : Sevi şiiri / Üzgün  
Değilim / Beyaz Güvercin /  
Bir Pınarsın /  
Unutamıyorum / Bir Gün / Çıgan Gözler  
TURGUT UYAR : Çokluk Senindir /  
Kesiksiz Övgü  
AHMET ARİF : Hasretinden  
Prangalar eskittim / Sevdan Beni  
CAN YÜCEL : Öyle Bi... / İlanı  
Harp Değil İlanı Aşk  
METİN ELOĞLU : Uyan / Değerleme  
EDİP CANSEVER : Yerçekimli Karanfil  
/ Adını Funda Oteli Koy  
CEMAL SÜREYA : Balzamin / San / Ama  
Senin  
AHMET NECDET : Seni Sevmek / Bahar  
GÜLTEN AKIN : Uzun Yağmurlardan  
Sonra / Yorgun Sevi  
HİLMİ YAVUZ : Hayal Hanım / Hilmi  
Yavuz  
AFŞAR TİMUÇİN : Denizin Beklediği /  
Değişim  
METİN ALTIÖK : Günlerden Öyle Bir  
Gün / Sarıl Bana  
REFİK DURBAŞ : Tuzak / Yağmurun  
Altında  
AHMET TELLİ : Gidersen Yıkılır Bu  
Kent  
ABDÜLKADİR BUDAK : Aşk Beni Geçer  
MURATHAN MÜNGAN : Yalnız bir Opera  
HAYDAR ERGÜLEN : Beni Aşka  
Terkettiğin İçin... / Söylence  
CAHİT CEM EYÜBOĞLU : Son Yakarış  
TURGAY FİŞEKÇİ : Asmaların Dansı 2 -  
3  
LALE MÜLDÜR : Destina  
AHMET ERHAN : Sevgili / Sevda  
Şiirleri I  
ŞÜKRÜ ERBAŞ : Kocaman Bir Çocuğu  
Öpüyorsun